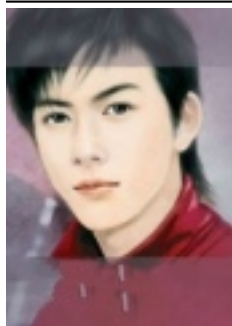

Tướng Công Đòi Cưới

Contents

Tướng Công Đòi Cưới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	62

Tướng Công Đòi Cưới

Giới thiệu

Một cô gái từ nhỏ đã rất xui xẻo, gặp toàn những chuyện không may. Nhưng mỗi lần nàng té ngã đề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-doi-cuoi>

1. Chương 1

Đường Cao Tông năm Nghi Phượng thứ hai, ở thành đô.

Tuy rằng thời tiết đã sang thu, nhưng nắng gắt cuối thu vẫn như trước mạnh mẽ không cản được, tại thành đô thì khí trời oi bức, lại vừa cảm thấy được sự ẩm ướt mờ nhạt trong không khí, cho dù hiện tại là sáng sớm, cũng làm cho người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Trong sân, trên một hành lang dài, một thiếu niên thanh tú đang bê chậu nước, bước đi nhẹ nhàng, nhanh chóng đi vào trong một gian phòng, xuyên qua phòng khách, đi vào nội thất (ta nghĩ là ‘phòng ngủ’), cậu

thiếu niên đầu tiên là liếc mắt nhìn giường một cái, trên giường chiếc áo ngủ bằng gấm mỏng manh bị phồng lên, cậu thiếu niên liền nhẹ nhàng bước tới mang chậu nước để một bên ở trên cao, rồi xoay người đi vào bên cạnh giường.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia! Ngài nên rời giường ngay, đại thiếu gia?”

Người trong áo ngủ bằng gấm nhẹ nhàng động dậy, cái chăn ban đầu còn phủ ở mặt theo đó cũng bị tuột xuống, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, hắc có một đôi lông mày đậm nhạt phù hợp, trên đôi mắt khẽ nhắm là hàng lông mi cong dài như cánh chim, dưới ẩn đường* là bóng đen mờ nhạt in trên khuôn mặt trắng nõn của hắc, xuống thẳng phía dưới mũi lộ ra đôi môi phẩn nộn, hai má cũng bởi vì ngủ say mà nhuộm đỏ ửng, nếu không ai nói, thì thật sẽ tưởng nhầm là một tuyệt thế mỹ nhân.

(* là điểm giữa hai hàng lông mày)

Thiếu niên thanh tú nhìn thấy khuôn mặt này của chủ tử, trong nháy mắt hắc có chút giật mình sững sờ, nhưng tay hắc lập tức dùng sức nhéo vào bắp đùi của mình, lắc lắc đầu, “Thiếu chút nữa quên là thiếu gia, không phải tiểu thư.” Thiếu gia với gương mặt này làm đôi lúc khiến cho người ta mất hồn a!

Lúc này, người nằm trên giường, đôi mắt dưới mí mắt nhẹ nhàng đảo lòng vòng, đôi mi thật dài chậm rãi mở, khuôn mặt ban đầu đang âm nhu* cũng bởi vì đôi mắt này mà thay đổi, hai tròng mắt đen sâu ẩn chứa ý vị, làm cho cả người hắc nhìn thoáng qua giống như Phượng Hoàng, có một tư thái diễm lệ tuyệt mỹ, nhưng cũng tràn ngập ngạo khí oai hùng, làm cho người ta chắc chắn xác định, hắc tuyệt đối là nam tử mang dáng vẻ hiên ngang .

(*:Nữ tính nhẹ nhàng và mềm mại)

Cậu thiếu niên hầu hạ một lúc lâu thì thấy cậu chủ tỉnh dậy, vội vàng nâng chậu nước đến bên giường, người nam tử miễn cưỡng ngồi dậy, liếc mắt xem xét hắc, liền lấy tay vắt khăn mặt, ngồi ở trên giường lau mặt rửa tay, cậu thiếu niên lại vội vàng đem quần áo sang bên cạnh run rẩy mà mở ra, hầu hạ chủ nhân thay đồ.

“Đại thiếu gia, hôm nay là ngày Thành Tây Thanh Phong thư viện khai trương, Ngũ Gia dặn rằng muốn ngài đại diện cho Sở gia đi tham gia buổi khai trương.” Hôm nay trong thành đặc biệt rất náo nhiệt, mỗi người đều chờ mong thư viện chính thức bắt đầu được sử dụng, chỉ cần có thư viện, thành đô này sẽ càng thêm phần hoa náo nhiệt.

(từ ‘điểm hương’ ta nghĩ là khai trương thì phải .=?)

“Ngũ thúc đâu?” Nam tử nhún nhún lông mày.

“ . . . . . Tiểu nhân không biết!” Thiếu niên từ eo đến tay đều run lên.

Nam tử nheo mắt lại, hai tay dùng sức véo hai má của cậu thiếu niên, “Phúc quế, ngươi thật là càng ngày càng không nghe lời rồi! Ngũ thúc đâu?” Tên này, cánh tay giơ ra bên ngoài, đã quên hắc mới là chủ nhân sao?

Phúc Quế bị đau, vội vàng nói: “Đại thiếu gia, đừng, là Lục thiếu gia do bảo ta không nói cho người biết! Ngày hôm nay, Ngũ Gia cùng Ngũ phu nhân đi ra khỏi nhà rồi, nghe nói hình như là muốn đi ngắm cảnh ở Tô Hàng mười ngày, Đại Gia cùng Đại phu nhân cũng đang đi cùng. . . . . Đại thiếu gia, mau buông tay a, tiểu nhân bị đau a!”

Sở Bạch Ngọc sững sốt, tức giận buông tay, “Cái gì, đi du ngoạn Tô Hàng mười ngày? Lục thiếu gia đâu?”

Phúc quế xoa xoa mặt, vẻ mặt ủy khuất, “Đại thiếu gia, ngài đừng trông đợi vào Lục thiếu gia nữa, Ngũ Gia vừa ra khỏi cửa, tất cả toàn bộ công việc đều đặt lên đầu Lục thiếu gia, lúc tiểu nhân đi gặp Lục thiếu gia, Lục thiếu gia đã hai đêm không ngủ rồi.”

Sở Bạch Ngọc nháy mắt mấy cái, không biết nên khóc hay nên cười, tất cả cũng chỉ có thể trách đại nghiệp Sở gia to lớn quá mức.

Nói đến phủ Sở gia, tại thời Đường này tiếng tăm rất lẫy lừng, từ khi nhà Đường bắt đầu, Sở gia bắt đầu vì triều đình đúc vũ khí, nên có được mệnh danh là ” Đúc kiếm thế gia”*, lại nói cũng chính là do Sở gia đời trước sinh năm người con trai, theo lão đại đến lão tứ, bởi vì có tài nghệ đúc vũ khí hơn người, cho nên bị

người đời gọi là “Thiên công tứ tượng”**, mà lão ngũ Sở gia lại biết suy tính làm giàu, đem cơ nghiệp Sở gia mở rộng đến 365 cửa hàng. (ta thấy viết số nó gọn hơn nên sửa vậy)

(*:gia đình quý tộc;*: hiểu nông na là bốn vị thợ tài giỏi)

Từ sau khi Sở Bạch Ngọc hơn hai mươi tuổi, ban đầu Sở Ngũ Gia đang quản lý gia nghiệp thì từ từ tính toán đem sự nghiệp giao cho hần giải quyết, nhưng Sở Bạch Ngọc biết được lại nói cho Ngũ Gia rằng chính hần không phù hợp công việc trông coi ghi chép sổ sách, cho nên một lòng muốn được giải thoát, mang theo thê tử du sơn ngoạn thủy, Sở Ngũ Gia đành phải kéo nhĩ tử xuống nước, muốn Sở Bạch Ngọc trốn cũng không xong, phải phụ trách hết tất cả sự nghiệp Sở gia.

Tại thành đô này, từ Thái Thú, cho tới dân chúng, mỗi người đều đối với hần khen không dứt, ngoài năng lực bên ngoài, còn phải nói đến diện mạo vô song của hần.

Mẫu thân Sở Bạch Ngọc - Chúc Dung, năm đó là đệ nhất mỹ nhân Phương Bắc danh xưng đại mỹ nữ, mà phụ thân của Sở Bạch Ngọc cũng là diện mạo tuấn mỹ, con của bọn họ, chắc hần chỉ có hai chữ “họa thủy” mới có thể hình dung .

Mà nói đến Chúc gia. . . . . Nghe nói trước kia, Chúc gia chính là một tiểu phu đồn củi bình thường, nhưng mấy trăm năm trước, nhờ có nhân duyên, tổ tiên Chúc gia cứu được một thần tiên gặp nạn, thần tiên lại đồng ý cho một nguyện vọng, mà tổ tiên Chúc gia vốn là người không tham lam, liền thuận miệng nói một câu, “Nếu không, người cho ta người có thể dựa vào, có sự nghiệp làm ăn mà không sợ hết đi.”

Nói đến cũng kỳ quái, từ sau khi lão tổ nói về nguyện vọng này, vận thế Chúc gia có thể nói là Nhất Phi Trùng Thiên *, bất kể làm những sự việc gì đều hoàn toàn thuận lợi, rồi sau đó càng ngày càng trở thành thương nhân buôn bán gỗ bậc nhất Phương Bắc. (*:bay một cái vọt lên trời.)

Sở Bạch Ngọc đối truyền thuyết này nhớ rõ nhất thanh nhị sở, là bởi vì —

Hần chính là thần tiên năm đó nhận ơn tình của Chúc gia, hoặc là nên hần nói là. . . . . Thần thú?

Cười khổ, Sở Bạch Ngọc ngồi ở bên giường khe thở dài, năm đó hần là một Bạch Kỳ Lân có thể biến hóa thành hình người, bị Thiên đế ra ngọc chỉ *, dẹp loạn lũ hồ yêu nổi loạn ở trên núi Vân Nam, thân mang trọng trách của bộ tộc Bạch Kỳ Lân, dẹp loạn hồ yêu đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

(*: ta nghĩ ý nghĩa của nó cũng giống thánh chỉ)

Nhưng. . . . . Hần quá mức sơ sót, không nghĩ tới hồ yêu đã cưới vợ, thê tử hồ yêu thừa dịp hần chưa chuẩn bị mà ra tay đả thương hần, sau đấy liền dẫn hồ yêu chạy thoát, hần bởi vì nguyên khí bị hao tổn nặng, lại suy yếu, chật vật treo bên vách núi, thiếu chút nữa té rớt vào vách núi, may mắn được tổ tiên Chúc gia cứu giúp.

Một lần cứu mạng này, làm cho hần thiếu nợ một ân tình, chẳng qua tổ tiên Chúc gia cũng đã thuận miệng nói ra nguyện vọng rồi, vận mệnh những đời sau của Chúc gia cũng vì thế mà thay đổi, vì để sửa chữa mọi lại việc, hần cũng chỉ thay đổi hình thú bên ngoài, hóa thành hình người, mang theo thiên mệnh chuyển thế, ai. . . . .

— “Đại thiếu gia, sắp giờ đến rồi, không phải chúng ta nên chuẩn bị lên đường?” Nhìn sắc trời một chút, Phúc Quế lo lắng sắp tới giờ gặp mặt, dù sao tại buổi khai trương thư viện, trước là hướng lên trời cầu nguyện mọi việc đều thuận lợi, lại đến chính là hướng chí thánh đã khuất dâng hương đốt đèn, đại biểu thư viện chính thức bắt đầu thu học sinh, dạy tứ thư ngũ kinh, thật là thần thánh, tuyệt không thể chậm trễ.

Sở Bạch Ngọc nghe vậy, nắm lấy tóc dài đang rối tung sau gáy “Tóc không buộc lại mà đi ra ngoài?” Ánh mắt nhìn người của hần lúc trước thật sự có vấn đề, lúc ấy còn tưởng rằng chọn được một gã sai vặt có tài năng khôn khéo, không nghĩ tới chọn phải một tên ngốc.

“Đúng đúng đúng! Đại thiếu gia, ngài mau ngồi xuống.” Phúc Quế lôi kéo Sở Bạch Ngọc đi vào ngồi trước gương đồng, tay nhanh chóng cầm lấy lược giúp hần sửa sang lại tóc.

Sở Bạch Ngọc phối hợp cùng hần rồi thần nhiên liếc mắt tại nơi không có bóng người, “Sở Lôi.”

Hắn gọi một tiếng như vậy, ban đầu không có người, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen, “ Vâng!” — thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Phúc Quế vụng trộm liếc mắt ngắm Sở Lôi một cái, hắn nhìn qua ước chừng khoảng hai mươi tuổi, diện mạo tương đối thô kệch, là cận vệ chủ tử.

Ở Sở gia, mỗi một thời đại bên cạnh người chủ nhân đều có một gã sai vặt và hộ vệ, từ đời trước đều đặt tên theo con số hoặc dựa vào nhan sắc, thế hệ sau lại là dùng bộ thủ* để đặt tên, gã sai vặt toàn bộ lấy bộ mộc làm tên, mà hộ vệ lại là dùng bộ mưa làm tên.

(*: là các dạng chữ Hán được gom thành từng nhóm theo bộ, giúp phân chia thành các loại chữ Hán)

Ai, Phúc Quế tưởng hắn đi theo bên người Đại thiếu gia từ lúc mười tuổi. Ngay từ đầu, hắn còn tưởng rằng mình may mắn, có chủ nhân bộ dạng đẹp như vậy, cử chỉ tao nhã ôn nhu, nói vậy tính tình nhất định cũng rất tốt, không lường trước, hắn vui mừng không đến hai ngày, chỉ biết hắn đã sai lầm rồi, sai lầm rất lớn.

Đại thiếu gia căn bản chính là con sói khoác bên ngoài một bộ dáng tuấn mỹ thôi! Tính cách của hắn rất xấu xa, thích nhất là làm người khổ sở, thường luôn dùng hình ảnh tuấn mỹ bên ngoài dụ dỗ người ta cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm việc, ngay sau đó liền lập tức lộ ra cười ác ma, nhìn hắn chịu khổ cực, ô ô . . . . .

Nói ngắn gọn, đại thiếu gia căn bản chính là thích trêu chọc người khác!

“Đợi lát nữa ra ngoài ngươi hãy đi bên cạnh ta, đừng ẩn thân” — gương mặt của hắn mỗi lần ra cửa, đều hấp dẫn không ít nữ nhân trong thành, tất cả mọi người vì tranh giành lại gần hắn mà ra tay quá mạnh, hắn thật sự sợ nữ nhân như lang như hổ, nên cần phải có người thay hắn chống đỡ.

Sở Lôi cùng Phúc Quế cũng hiểu hắn tại sao phải nói như vậy, hai người không hện mà cùng lộ ra mỉm cười.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Sở Lôi thực thông minh lập tức che dấu ý cười, lẳng lặng lui sang một bên.

Sở Bạch Ngọc giương mắt liếc về phía gương đồng, đúng lúc nhìn thấy Phúc Quế không kịp thu hồi nụ cười “Phúc Quế!”

Đất bằng sấm dậy! Phúc Quế Sợ tới mức rút ngay tay lại, làm đau da đầu Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc co rút lại đầu, một tay xoa da đầu, trừng đôi mắt to nhìn Phúc quế, chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, “Phúc Quế. . . . . Ngươi nhất định phải chết! Đừng chạy!”

Phúc quế cũng không phải ngu ngốc, nhìn lên thấy sắc mặt chủ tử, quăng lược đi, lập tức chạy trốn chết.”Tha mạng a! Đại thiếu gia!” Lại bắt đầu khi dễ hắn!

Kết quả là, sáng sớm chủ tử Sở gia ngay tại trong phòng tranh cãi âm ỉ, Sở Lôi ở một bên hóng mát xem cuộc vui, chờ sắp đến giờ, mới lên tiếng nhắc nhở chủ tử đang ngược đãi tên sai vặt.

Sau đó lại là một hồi luống cuống tay chân, tại một khắc cuối cùng, ba người rốt cục vội vội vàng vàng ra cửa, hướng Thành Tây Thanh Phong thư viện mà đi.

Trên môi là ý cười, Sở Bạch Ngọc đứng ở cửa thư viện, đưa mắt nhìn lại, đám đông chật ních người, tất cả đều đến vì Thanh Phong thư viện bắt đầu được sử dụng, uy lực của năng gặt cuối thu cũng không sánh bằng sự nhiệt tình của dân chúng.

Đứng bên người Sở Bạch Ngọc đều là một số các quan lớn hiển quý, Ích châu Thái Thú cùng Huyện lệnh thành đô cũng tới, bốn phía tự nhiên tràn ngập quan binh hộ vệ, chẳng qua. . . . .

Đường Phong mở ra, nữ tử mà có đối tượng thích đều vô cùng mạnh dạn nhiệt tình, mà bây giờ, nhiệt tình này đều dành cho Sở Bạch Ngọc, quan binh phải trấn áp không phải dân chúng nổi loạn, mà là một đám các cô nương chưa từ bỏ ý muốn dựa vào gần Sở Bạch Ngọc, Sở Lôi lại là bày ra một cái mặt đen, kề sát ở bên người chủ tử, bảo vệ “Trinh tiết” của hắn.

Lúc này đứng bên người Sở Bạch Ngọc là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, đối với những ánh mắt ghen tị của nữ nhân khác bắn ra, nàng tuyệt không sợ hãi, ngược lại nàng nâng cằm lên làm như hưởng thụ.

Sở Bạch Ngọc âm thầm liếc nhìn trời rồi quay người kiêu ngạo, lui từng bước không để lại dấu vết, không nghĩ cùng nữ tử kia thân cận quá. Rõ ràng hai người không có bất cứ quan hệ nào, nàng làm chi bày ra một bộ dáng bọn họ thực vô cùng thân thiết?

Sau nửa khắc đồng hồ nở nụ cười cứng ngắc, Sở Bạch Ngọc cuối cùng phải quay đầu hướng Ích châu Thái Thú bên người hỏi: “Thái Thú đại nhân, xin hỏi..... hiệu trưởng Thanh Phong thư viện còn bao nhiêu lâu nữa mới có thể đến?” Hắn đã chịu đủ cảnh bị trở thành chim quý thú lạ để người khác xem xét .

Hắn nôn nóng, Ích châu Thái Thú so với hắn càng nóng vội, lau mồ hôi giữa trán hắn nói: “Hắn là nhanh, thời gian cũng sắp đến.” cấp dưới hắn mang đến vẫn đang oán giận vì bị những nữ nhân kia đưa đẩy, nay hắn lại đứng ở bên người Sở thiếu gia, vạn nhất những nữ nhân kia phát cuồng xông tới, hắn khẳng định cũng sẽ bị gặp họa.

Kỳ thật người sợ hãi không chỉ có Ích châu Thái Thú, ban đầu còn có người đứng ở bên cạnh Sở Bạch Ngọc-mặt đang mỉm cười là phú thương cùng Huyện lệnh, đang cùng chờ đợi, đã vô cùng thông minh biết đang hoảng lui xuống vài bước trước tiên , khỏi cho chờ tiếp một chút nữa lại gặp tai họa bất ngờ.

“Sở đại thiếu gia! A! Nhìn lại đây — đại thiếu gia!”

Không biết ai lôi kéo bầu không khí, một đám nữ nhân bắt đầu ồn ào .

“Nha! Hắn nở nụ cười! Hắn nhất định là cười với ta !”

“Người tránh ra! Hắn đối với ta cười!”

“Cái gì là ta . . . . .”

Các nữ nhân cứ người một câu ta một câu, thậm chí còn bắt đầu xô đẩy nhau .

Sở Bạch Ngọc cười khổ.”Thái Thú đại nhân, này. . . . . Hiệu trưởng rốt cuộc còn bao nhiêu lâu mới có thể đến?” Hắn sợ nếu chờ đợi lâu thêm nữa, sẽ giống như tháng trước, lúc đó hắn chẳng qua đi tham gia thọ yến của Trần lão gia, kết quả là một đồng nữ nhân vì muốn ngồi ở bên cạnh hắn mà quá tay , làm hỏng thọ yến của Trần lão gia, hắn cũng không hy vọng lại xảy ra thêm một lần.

Thái Thú liên tiếp lau lau mồ hôi, rướn cổ lên nhìn phía bên kia đường, “Đỗ lão đệ, người ở đâu vậy a?” Sợ hãi liếc mắt nhìn những nữ nhân này một cái, lão thiên gia, hắn sống bốn mươi mấy năm, lần đầu tiên biết được một đám nữ nhân tụ tập một chỗ lại có bao nhiêu đáng sợ.

Ngay tại lúc nhiều nam tử đứng nghênh cổ chờ đợi, thì đường bên kia rốt cục cũng xuất hiện bóng dáng các xe ngựa, mọi người đồng thời đều nhẹ nhàng thở ra.

Ba chiếc xe ngựa vững vàng đi tới, người lái xe thuần thục khống chế ngựa, chiếc xe ngựa thứ nhất đi vào trước cửa đại môn của thư viện, xe ngựa dừng lại, một vị nam tử trung niên nho nhã bước xuống xe trước, đứng lại sau mới xoay người nắm tay một người kia đỡ xuống xe.

Khâu Thái Thú vừa nhìn thấy người tới, thở hắt thật mạnh ra, có thể nói là nước mắt rưng rưng xông lên phía trước, ôm lấy cổ người nam tử trung niên kia.”Đỗ lão đệ — người đã đến rồi, người đã đến rồi! Thật sự là quá tốt!”

Nam tử vừa xuống xe, chính là hiệu trưởng thư viện Đỗ Tuế Du từ huyện Hồng Nhã đến thành đô nhậm chức, hắn có chút ngạc nhiên nhìn Thái Thú đang kích động, hắn khó hiểu cùng thê tử liếc mắt nhìn.

“Thái, Thái Thú đại nhân?” Hắn chắc là không có nhầm giờ ? Đỗ Tuế Du nhìn bốn phía, không khỏi hoảng sợ, làm sao nhiều người tới như vậy? Không phải nghe nói nơi này rất thanh nhã đấy sao?

“Đến đây ! Đỗ lão đệ,đến giờ rồi, chúng ta vào đi thôi!”

Khâu Thái Thú gấp rút lôi kéo Đỗ Tuế Du đi vào thư viện, nhưng Đỗ Tuế Du vội vàng dừng lại, lúng túng chỉ vào hai chiếc xe ngựa còn lại phía sau, “Thái Thú đại nhân, các con của ta còn chưa có xuống xe đâu.”

Khâu Thái Thú ngừng lại, quay lại cười xấu hổ, theo tầm mắt của hắn, vừa nhìn thấy xe ngựa dừng lại.

Cửa chiếc xe ngựa thứ hai vừa mở ra, xuống xe là một người nam tử khoảng hai mươi tuổi, cùng Đỗ Tuế Du có dáng dấp hết sức giống nhau, vừa thấy cũng biết là con của hắn, xoay người đỡ một người phụ nữ

đang mang thai xuống xe, chắc là nương tử của hần; chiếc xe thứ ba cửa vừa mở ra, một bóng dáng màu vàng nhạt đi ra, nhìn qua là cô nương mới mười bốn, mười lăm tuổi, bộ dạng vô cùng kiều diễm, nàng sau đó đứng lại, một bóng dáng hồng nhạt khác cũng theo đó nhảy xuống xe, cùng với cô nương áo vàng nhạt trước đó đều bộ dạng giống nhau như đúc, xem chừng là song sinh.

Sở Bạch Ngọc đứng ở cửa thư viện, quạt giấy trong tay nhẹ nhàng lay động, đôi mắt phượng hẹp dài tỏa sáng chuyển động, dạt dào hứng thú nhìn một nhà vừa xuống xe, thật là một cảnh tượng náo nhiệt.

Điều này thật sự vô cùng hiếm thấy, không nghĩ tới phía sau mỗi người bọn họ đều đi theo một pho tượng phúc thần (giống như bùa hộ mạng), xem ra, khẳng định mấy đời Đỗ gia đều hay làm việc thiện tích phúc cho nhà, mới có thể được hồi báo lớn đến như vậy.

Khi trong đầu Sở Bạch Ngọc còn đang xoay quanh với những ý nghĩ này, đồng thời, chiếc xe ngựa lại động, một cô gái mặc quần áo màu đỏ chậm rãi xuống xe, hần vừa thấy, mắt phượng nhú lại, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hần kinh ngạc không phải bởi vì thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế, mà là phía sau nàng lại có một suy thần đi theo (ngược lại với phúc thần)?

Đây là có chuyện gì? Như thế nào một đám phúc thần lại đi cùng với một suy thần?

Đỗ Tuế Du đem nhi tử, nữ nhi lần lượt dẫn tới từng người giới thiệu với Thái Thú đại nhân nhận biết, mà đi theo phía sau người nhà Đỗ gia là phúc thần cùng suy thần vừa nhìn thấy khí thế bao phủ quanh Sở Bạch Ngọc, phàm là người nhìn thấy bộ tộc Kỳ Lâm, lập tức cung kính hành lễ với hần.

Đến khi Huyện lệnh nhắc nhở, Khâu Thái Thú mới dẫn một đám người chậm rãi đi đến trong thư viện, chuẩn bị đốt đèn bắt đầu nghi thức khai trương.

Ánh mắt Sở Bạch Ngọc không tự chủ được dừng ở trên người hồng y thiếu nữ kia — nàng đi theo sau hai tỷ muội song sinh kiều diễm, đợi cho nàng đến gần, hần mới nhìn kỹ, bộ dạng của nàng thật đáng yêu, hai gò má đỏ bừng, mắt to tròn còn có chút ướt át, còn nhìn thấy nàng thừa dịp người khác không chú ý thì che miệng vụng trộm ách xì 1 cái, hần nhìn không được mỉm cười nụ nụ cười.

Thế nhưng ngay tại lúc nàng nhắc chân, tính bước qua bậc cửa thì suy thần theo phía sau khẽ đẩy nàng một cái.

Đỗ Phi Hồng vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn có chút hỗn độn, vốn nhu thuận theo phía sau muội muội đi vào cửa, nhưng không biết vừa bước chân đến bậc cửa vẫn lại như thế nào, cả người đột nhiên ngã về phía trước.

Mất thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng sẽ trực tiếp hôn lên sàn, Sở Bạch Ngọc nhanh chân một phát nhảy qua, đưa tay tới đỡ, nắm ở eo của nàng, đem cả người nàng kéo vào trong lòng.

Đỗ Phi Hồng nhắm chặt hai mắt, đợi đau đớn sắp đến, không nghĩ tới trong nháy mắt, bên hông căng thẳng, một lực kéo đem nàng nâng dậy, tiếp theo nàng liền đụng vào một cái gì đó cứng rắn.

— “Tỷ tỷ!”

— “Tỷ tỷ!” Cặp song sinh trăm miệng một lời hô to.

Va chạm này có thể làm cho Đỗ Phi Hồng choáng váng đầu, hoa mắt, nàng lắc lắc đầu, tay nhỏ bé theo bản năng chống lên cái ” gì đó cứng rắn ”, vừa mở mắt, trong nháy mắt không thể hô hấp, chỉ có thể kinh ngạc trợn to mắt đen bóng, ngơ ngác nhìn một mỹ mạo vô song gần trong gang tấc, ngốc nghếch tán thưởng, “Wow — tiên nữ nha. . . . .”

Sở Bạch Ngọc vốn đang thật hài lòng tiếp nhận ánh mắt tán thưởng của nàng, nụ cười trên mặt càng sâu, thẳng cho đến khi nàng thốt ra câu “Tiên nữ” kia, làm cho khuôn mặt hần đang cười nhất thời cứng đờ.

Đỗ Phi Hồng vừa nhìn mặt vừa đỏ rần, đời này nàng còn không có được nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy, tay nhỏ bé nhìn không được vô vô, hử? Như thế nào tiên nữ ngực lại bằng phẳng? Hít vào một hơi, vội vàng giãy ra khỏi ngực của hần.

— “Tỷ tỷ?” — Đỗ Tri Thư một trong đôi tỷ muội song sinh của Đỗ gia liền vội vàng kéo nàng ra, để phòng ngừa nàng lại ngã sắp xuống.

Đỗ Phi Hồng kinh ngạc mở to mắt, trong đầu ngầy ngốc vừa mới nghĩ đến điều gì, cái miệng nhỏ nhắn liền trực tiếp nói ra,

“Tri Thư, tiên nữ này không có ngực nha!”

Này trong nháy mắt, dân chúng vây quanh đang nhìn thì tất cả đều yên tĩnh lại, mỗi người đều trợn to ánh mắt không dám tin nhìn nàng.

Sở Bạch Ngọc ý cười chột tắt, sắc mặt cùng ánh mắt đều chìm xuống, người ngoài nhìn vào đều cho là hắn đang tức giận, nhưng trên thực tế, hắn đang cực lực suy nghĩ cố nhịn cười.

Bảo bối cô nương này là từ đâu xuất hiện? Tiên nữ không có ngực? Lời nói buồn cười như vậy mà nàng cũng nói được sao?

Đỗ Tri Thư thiếu chút nữa là ngất đi, rất nhanh nhìn bốn phía, thấy không khí xấu hổ còn đọng lại, nàng vội vàng dùng sức kéo tỷ tỷ lại và còn chỉ vào tay người ta, “Tỷ tỷ, người ta là nam nhân! Ở đâu ra tiên nữ a, người không nên nói lung tung!”

Đỗ Phi Hồng không dám tin nhìn người xinh đẹp kia, lúc này nàng mới phát hiện hắn mặc áo dành cho nam tử, trên tay còn cầm một chiếc quạt giấy, thân mình cao to rắn chắc, tuyệt đối không giống nữ nhân!

“ . . . . . Ách. . . . . ” Bối rối liếc mắt nhìn sang muội muội một cái, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

“Tốt lắm, tốt lắm! Giờ đã đến, Sở đại thiếu gia, chúng ta đi vào trước đi.” Khâu Thái Thú thấy tình huống không đúng, vội vàng đi ra hoà giải.

Chậm mất một nhịp, Đỗ Phi Hồng mới tự biết được mình nói sai, áy náy cúi đầu, lại nhịn không được vụng trộm liếc nhìn về phía “Tiên nữ” .

Sở Bạch Ngọc lạnh nhạt nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, rồi quay đầu đi theo đoàn người đi vào Khâu Thái Thú, vén áo dài bước qua bậc cửa, trong nháy mắt môi mỏng hơi hơi cong lên, lộ ra một chút ý cười thật sâu .

Đỗ Phi Hồng cùng hai muội muội liếc mắt nhìn, lần này hai muội muội mỗi một người đứng một bên, che chở Đỗ Phi Hồng đi vào thư viện.

Mà nữ tử ngay từ đầu còn đứng cạnh bên người Sở Bạch Ngọc, quét mắt liếc nhìn Đỗ Phi Hồng một cái, cầm làn váy lên, cũng cùng đi theo vào cửa.

Haiz!! Không biết làm sao mà mạng nhà ta vô duyên đàn này chậm như rùa bò, hix, hix, chờ post truyện lên cũng muốn khóc *chấm chấm nước mắt*, thôi than thở chứ biết sao được, ta post típ đây!

2. Chương 2

Kết thúc một ngày bận rộn, rốt cuộc Đỗ gia cũng chuyển đến sống tại đây, khâu Thái Thú thay bọn họ an bài, vị trí tại phủ đệ mới phía thành Nam của thành đô.

Đỗ Phi Hồng tại phòng mới dành thời gian thu xếp đồ đạc, có chút mất hồn cầm từng bộ quần áo bỏ vào trong tủ treo quần áo, đôi lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại.

—“Tỷ tỷ, người ở đây gần gũi người nghĩ gì?” Một trong tỉ muội sinh đôi - Đỗ Tri Họa, vừa vào cửa liền nhìn thấy Đỗ Phi Hồng đang thất thần , đi tới bên người nàng vỗ nhẹ bả vai nàng một chút .

Đỗ Phi Hồng sợ hết hồn, vội vàng xoay người, cúi chỗ không cẩn thận liền đụng vào tủ treo quần áo.“A! Khàn —” tay che khuỷu tay đau tê dại, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch.

Đỗ Tri Họa vội vàng nâng tay của nàng lên nhìn cẩn thận, quả nhiên cúi chỗ bị đụng tạo thành một mảng vết bầm lớn, thật may là không có chảy máu, “Thật xin lỗi, tỷ tỷ, ta không phải cố ý hù dọa người.” Nàng

đau lòng thối thối vết thương, rất thuận tay từ trong lòng ngực móc ra mấy chiếc bình, chọn ra trong đó một chiếc bình màu xanh biếc, đổ ra một chút thuốc dạng chất lỏng, thay Đỗ Phi Hồng xoa.

Đỗ Phi Hồng lè lưỡi, “Không quan trọng, là ta không chú ý.” Có chút ngốc nghếch mỉm cười.

Đỗ gia có bốn hài tử, đại ca Đỗ Phi Nhã, nhị tỷ Đỗ Phi Hồng, sau cùng chính là cặp sinh đôi Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Họa.

Không biết vì sao a, Đỗ gia bọn họ từ già đến trẻ, mọi người đều được người ta nói có phúc tinh, nhưng chỉ ngoại trừ có một người, chính là người đứng hàng thứ hai Đỗ Phi Hồng.

Cũng không biết nên nói vì sao nàng lại xui xẻo như thế, từ nhỏ nàng dù chỉ phải đi trên đường cũng sẽ nhất định ngã nhào, đang yên đang lành đi ở ven đường cũng có thể bị xe trâu đụng, ăn mứt quả cũng chút nữa nghẹn chết, tắm thì thiếu chút nữa chết đuối, các vết thương nhỏ nhiều thêm không ngừng, mặc dù cá tính của nàng vốn hay mơ hồ, nhưng là chẳng biết tại sao, cả Đỗ gia chỉ có nàng là người xui xẻo vô cùng.

Đỗ Tuế Du vì chuyện này của con gái thứ hai, có thể nói là hao phí hết tâm tư, tỉ mỉ thương yêu, chỉ sợ nàng vào ngày nào đó gặp xui xẻo đến mất mạng, tuy nói tử bất ngữ quái lực Loạn Thần (e pó tay lun, tha cho e), nhưng tâm tư của người làm cha, ông vẫn là không nhẫn được mang nữ nhi đi coi bói.

Đã hỏi qua ba thầy tướng số, bọn họ đều nói Đỗ gia (mình thay đổi đoạn này cho khỏi bị lặp với câu sau) tích phúc quá nhiều, mỗi người đều có phúc tinh làm bạn, nhưng phúc vô song chí*, phúc là nơi chứa họa, họa là nơi chứa phúc, đây chính là nếu nói Vật Cực Tắt Phán**, khi trên người bọn họ đều có phúc tinh hộ mệnh thì những tai họa vốn thuộc về đám bọn họ, thì tất cả đều xảy ra trên cùng một người.

* phúc vô song chí: trích trong câu “Phúc vô song chí – Họa bất đơn hành” của nhà thơ họa Vương Hy Chi nghĩa là phúc không đến hai lần – họa không đi đơn lẻ.

** Vật Cực Tắt Phán: khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại.

Cho nên Đỗ Phi Hồng có thể nói là gánh vác tất cả suy vận của Đỗ gia mà lớn lên, Đỗ Tuế Du vừa nghe, đau lòng vô cùng, tìm kiếm bao nhiêu phương pháp cũng không thể khiến phúc tinh trên thân mình cùng thân xui xẻo của nữ nhi trao đổi, điều duy nhất có thể làm, chính là cả nhà đều cẩn thận thương yêu, cưng chiều, chăm sóc nàng lớn lên.

Hơn nữa, người của Đỗ gia ai cũng có khí chất nho nhã, Đỗ Phi Nhã hoàn toàn thừa hưởng khuôn mặt tuấn tú của cha, mà hai tỉ muội sinh đôi của Đỗ gia cũng đều xinh đẹp như hoa, người duy nhất ngoại lệ là Đỗ Phi Hồng, mặc dù nàng có gương mặt tròn tròn hình quả trứng, đôi mắt tròn trịa, nhưng nhiều lắm cũng chỉ được gọi là một tiểu cô nương khả ái, không có gì đặc biệt.

Đỗ Tri Họa nhìn tỷ tỷ một cái, không nhận được ở trong lòng thở dài, nếu có thể để cho nàng chọn, nàng nguyện ý dùng Phúc Thần của mỗi người trong nhà, trao đổi đi vị thần xui xẻo trên người tỷ tỷ, nàng thà rằng không có những thứ phúc khí này, chỉ cần tỷ tỷ có thể bình an là tốt rồi.

Có lẽ cũng bởi vì mỗi người Đỗ gia đều đem Đỗ Phi Hồng trở thành trân bảo mà thương yêu cưng chiều, nâng niu trong tay sợ đau, ngậm trong miệng sợ tan ra, không để cho nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài vì sợ nàng bị thương, do đó mới có thể tạo thành tính tình ngây thơ nàng, nên thường thường xảy ra một số chuyện làm cho người ta dở khóc dở cười, tựa như sáng sớm hôm nay. . . . . Ai, thật không biết nên tức giận hay là nên cười to.

“Tri Họa.” Nhìn mặt nghiêng của muội muội, Đỗ Phi Hồng trong đầu thoáng qua một ý nghĩ.

“Ừ?” Đỗ Tri Họa đang nhìn vết máu tụ, xác định được thủy đã thấm vào mới đem bình thuốc cất đi.

“Tri Họa, ngươi có biết vị công tử buổi sáng bị ta lỡ lời xúc phạm đó ở đâu không?” Lương tâm nàng bứt rứt a! Kể từ lúc buổi sáng ở trước mặt nhiều người như vậy, nói công tử nhà người ta không có bộ ngực, nàng vẫn còn canh cánh trong lòng, cảm thấy thật có lỗi với người ta, nhìn công tử kia một thân quần áo gấm đắt tiền, hẳn là rất có thân phận địa vị, nàng vậy nói chuyện, sẽ không biết sẽ không hại hẳn bị người khác giễu cợt.

Đỗ Tri Họa sững sốt, “Sao vậy?” Như thế nào lại đột nhiên hỏi người kia ở đâu? Nghĩ lại, a, chẳng lẽ tỷ tỷ đối với công tử đó là vừa thấy đã yêu rồi ư ?

Cũng có thể, vị công tử kia diện mạo tuấn mỹ không thể tưởng tượng nổi, khí chất dịu dàng như ngọc, bộ dáng khí vũ hiên ngang quả thực rất hấp dẫn người, tỷ tỷ ngọc này sẽ không phải là đã thông suốt, hiểu được thích là cái gì chứ?

Rất đáng tiếc, suy nghĩ của Đỗ Phi Hồng hết sức đơn thuần, “Tỷ muốn đi gặp người ta nói xin lỗi, buổi sáng tỷ nói như vậy, không biết có hay không hại hấn bị giễu cợt, nói không chừng cũng làm tổn thương lòng tự trọng của hấn, khiến tỷ thực sự áy náy. . . . .”

Đỗ Tri Họa lòng tràn đầy nhiệt huyết trong nháy mắt bị tỷ tỷ hắt nước lạnh làm cho dập tắt, khoe môi đang cong lên lại rũ xuống, tức giận mà trợn to mắt, “Tỷ tỷ muốn đi gặp người ta chỉ để nói xin lỗi?”

“Đúng vậy.” Chẳng lẽ nói xin lỗi còn không đủ, cần phải tặng quà nữa sao? Nhưng phải tặng quà cho đúng đây?

“Tỷ tỷ, người không cảm thấy vị công tử kia vô cùng tuấn mỹ, làm cho người ta vừa nhìn thấy tim liền đập thình thịch sao?” Nàng không thể không thừa nhận, nàng đã mất hồn lúc thấy hấn, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng gặp qua người nào đẹp giống hấn như vậy, tỷ tỷ như thế nào lại không một chút động tâm?

Đỗ Phi Hồng đặt một tay lên lồng ngực của mình, ngừng một lát, sau đó lại đưa mắt nhìn muối muối, “Không biết.” Tại sao phải động lòng? Chẳng qua. . . . . Hình dáng người kia thật sự nhìn rất đẹp mắt, mới có thể hại nàng tưởng rằng thấy tiên nữ.

“ . . . . .” Đỗ Tri Họa không biết nên nói gì, bất đắc dĩ dùng ngón tay nhỏ nhắn gãi gãi mặt, “Tỷ tỷ đem y phục cất xong thì ra cùng dùng bữa đi, đại ca mới vừa đã từ tửu lâu mua đồ ăn về, tối nay cha mẹ muốn đón tiếp Thái Thú đại nhân một bữa yến tiệc, người hầu ngày mai mới từ trạm giao dịch buôn bán về nhà.”

Quên đi, tỷ tỷ chính là như vậy đơn thuần, nhưng mà như thế cũng tốt, buổi sáng nàng cũng nhìn thấy rõ những nữ nhân kia, một đám người hấn không thể đem vị công tử kia nuốt sống vào bụng, huống chi công tử đó lại tuấn mỹ như vậy, nói không chừng ở trong nhà đã sớm chất đầy kiều thê mỹ quyến, nàng cũng không hy vọng tỷ tỷ đau lòng.

“Hảo, ta biết rõ rồi.” Đỗ Phi Hồng đã thành thói quen nghe Đỗ Tri Họa dẫn dắt, nói thật, nếu như không ai nói rõ, mọi người đều có thể cho rằng nàng mới là con út của Đỗ gia.

Đang lúc Đỗ Tri Họa chuẩn bị ra khỏi phòng thì Đỗ Phi Hồng lại nhớ tới vấn đề vừa mới hỏi, “Đợi một chút...! Tri Họa, muối còn chưa có nói cho tỷ biết người kia đang ở đâu nha?” Nàng nên lấy đồ gì để đem đi nhận lỗi?

“Tỷ tỷ thật sự muốn đi gặp hấn xin lỗi?” Theo ý nàng, thực ra có thể không cần đi, cũng không phải là đại sự gì, đối phương còn là một nam nhân, sẽ không có hẹp hòi như vậy mới đúng.

“Ừ.” Đỗ Phi Hồng đưa tay giả bộ lấy ra một ít hộp nhỏ này nọ, muốn nhìn một chút có cái gì không thích hợp để bồi lễ.

“Dùng xong bữa muối lại dẫn tỷ đi, thu xếp cho tốt rồi nhanh chút đi ra.” Dù sao cũng ở trên cùng một con đường.

“Hảo!” Đỗ Phi Hồng đáp một tiếng, không có chú ý tới muối muối lắc đầu đi ra ngoài, chỉ chuyên tâm đóng lật tây tìm, mở ra nhiều cái hộp, rốt cuộc ở trong một hộp gỗ nhỏ tìm được một thứ đồ thích hợp, nàng vui vẻ cầm lên, cẩn thận xem xét, liền rất cao hứng mà đem đồ để lại vào trong hộp gỗ.

Sau khi quyết định được mang vật nào đi bồi lễ, Đỗ Phi Hồng cũng quên mất đồ còn chưa có cất xong, liền vội vàng chạy tới phòng ăn, quay người lại, chân không biết lại vấp vào thứ gì, nhưng mà lần này không ai cứu nàng, cho nên —

Rầm rầm rầm, một hồi tiếng đồ vật va chạm vào nhau. . . . .

“A!” Tiếng kêu đau vang lên, Đỗ Phi Hồng lần này mạnh mẽ ngã trên mặt đất rồi !

“Tỷ tỷ, người nhất định phải đi hôm nay sao?” Vốn là Tri Họa nói muốn đưa tỷ tỷ đi, nhưng Đỗ Tri Thư thật sự rất lo lắng hai người bọn họ đi sẽ bị khi dễ, không thể làm gì khác hơn là đổi lại để nàng ra tay, nhưng nàng vẫn là cực kỳ không đồng ý.

Ngồi ở bên người nàng, Đỗ Phi Hồng sắc mặt sớm có điểm tái nhợt, nắm chặt hộp gỗ nhỏ đặt ở trên đùi, “Ừ, dù sao không phải muội nói là ở gần đây thôi mà?”

Đỗ Tri Thư không nhịn được nâng hai hàng lông mày, nhìn chăm chăm mắt cá chân của Đỗ Phi Hồng đang sưng to bằng bánh bao, “Tỷ nhìn chân của tỷ xem, cũng bị thương thành như vậy? Chỉ ở ngay gần đây mà thôi, ngày mai lại đi cũng được a, tại sao phải hôm nay? Huống chi trời tối rồi, trễ như vậy còn đi quấy rầy nhà hấn có được không?”

Nàng thật không chịu nổi tỷ tỷ tính khí ngang bướng, nói nàng ngốc trong ngu ngốc, có khi lại dị thường kiên trì, nhưng bình thường trong cuộc sống lại mơ hồ cực độ, Tri Họa vừa mới bước chân rời đi, nàng có thể đem chân của chính mình làm cho bị thương, thiệt là.

Đỗ Phi Hồng ngược lại không nghĩ tới điều này, vén màn kiệu lên nhìn sắc trời, xác thực cũng tối, “Kia, vậy làm sao bây giờ?” Nàng chỉ là đơn thuần muốn đi bồi tội người ta mà thôi, cũng không nghĩ nhiều như vậy, vẫn là Tri Thư chu đáo.

Đỗ Tri Thư đang muốn gọi kiệu phu quay trở về phủ, nhưng cổ kiệu nhanh trước một bước dừng lại, “Tiểu thư, đến Sở phủ.”

Hai Tỷ muội ngồi đối diện nhìn nhau một cái, Đỗ Phi Hồng mím môi cười, “Tri Thư, dù sao đều tối, vậy thì thuận đường vào đi thôi?”

Đỗ Tri Thư thở dài, chờ kiệu phu vén lên màn kiệu, liền dẫn đầu đi ra ngoài, Đỗ Phi Hồng chân đi tập tễnh, vô cùng chậm rãi đi theo phía sau.

Người gác cổng thông báo sau không bao lâu, liền đem hai tỷ muội mời vào Sở phủ, vừa bước vào hành lang Sở phủ, Đỗ Phi Hồng sắc mặt trắng nhợt, thiếu chút nữa không có bật thốt lên nói nàng đã hối hận vì khẳng khái đến vào hôm nay rồi.

Tại hành lang Sở gia, tầng tầng lớp lớp bao quanh, các bức tường kéo dài trùng điệp, chỉ là từ đại môn đi tới đại sảnh tiếp khách, thì phải đi tới gần một khắc đồng hồ.

“Bây giờ tỷ hối hận còn kịp.” Đỗ Tri Thư tấm lòng vô cùng tốt ở bên tai nàng nói.

Đỗ Phi Hồng chậm rãi quay đầu nhìn chăm chăm nàng, môi hồng nộn mím thành đường thẳng, trong đôi mắt tròn trịa hiện ra nước mắt, một bộ dáng đến đáng thương.

“Hai vị Đỗ tiểu thư, mời đi theo tiểu nhân.” Phúc tổng quản cười mị mị khom người, một tay đưa ngang mời.

Dụi mắt, Đỗ Phi Hồng đồng ý, tính định chịu đựng đau chân, bắt đầu mở ra một đoạn lộ trình cực khổ, nào biết nàng mới định nhắc chân đi về phía trước đi, một bên hành lang liền có hai tì nữ đi ra, nhẹ nhàng linh hoạt tiến lên dìu lấy nàng.

“Đây là. . . . .” Từ chỗ nào hiện ra? Đỗ Phi Hồng bị động tác nhanh nhẹn của họ làm sợ hết hồn.

Phúc tổng quản cười đến mắt cũng híp thành một đường ngang rồi, “Là do tiểu nhân sơ suất, mới vừa nhìn thấy chân của Đỗ đại tiểu thư tựa hồ có chút không thoải mái, nên mớ sai bảo hai tỷ nữ dìu tiểu thư, tiểu thư không thích?”

Đỗ Phi Hồng liền vội vàng lắc đầu, “Không có, cảm ơn người.” Có chút ngượng ngùng lộ ra mỉm cười.

Đỗ Tri Thư lẳng lặng đứng ở một bên, nghiêng mắt nhìn một cái khuôn mặt tươi cười hiếu khách của Phúc tổng quản, không khỏi ở trong lòng than thở, thật không hổ là Tổng Quản Sở gia, tâm tế như phát*.

* chỉ người thận trọng, kĩ tính, cẩn thận ..

Phúc tổng quản dẫn họ hướng đại sảnh đi tới, dọc theo đường đi đoàn người cũng không nói chuyện nhiều với nhau cái gì.

“Đại thiếu gia, khách đến.” Phúc tổng quản khom người, đi trước vào đại sảnh bẩm báo.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Sở Bạch Ngọc ngồi ở chủ vị, vị trí bên trái cũng có một vị cô nương xinh đẹp ngồi, bên cạnh còn có hai nữ tỳ đẹp đẽ đi cùng, lúc này hiển nhiên cô nương xinh đẹp đang cùng Sở Bạch Ngọc noi chuyện, đối với sự xuất hiện của Phúc tổng quản, không vui nâng lông mày.

“Phúc thúc, như thế nào lại thất lễ?” Sở Bạch Ngọc giọng nói bình thản, nghe không ra tâm tình.

Phúc tổng quản vừa nghe, vội vàng hướng Vũ tiểu thư chấp tay cúi đầu, “Tiểu nhân thất lễ, mong rằng Vũ tiểu thư bao dung.”

Vũ Thu Đồng đáy lòng mặc dù bất mãn, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn mang theo nụ cười, “Không quan trọng.” Đợi nàng về sau có cơ hội vào Sở phủ làm chủ nhân, khẳng định sẽ làm cho hắn không có một ngày tốt lành!

Hai tỷ muội Đỗ gia lúc này vừa vặn cũng đi đến, Vũ Thu Đồng vừa nhìn thấy người đến là nữ nhân, con người xinh đẹp tuyệt trần hơi hơi nheo lại, không dấu vết đánh giá hai người.

“Mời ngồi.” Sở Bạch Ngọc vừa thấy Đỗ Phi Hồng vào cửa, mắt phượng hiện lên một đạo hào quang, lập tức lại nhìn thấy nàng bộ dáng đi khắp khiêng, quan tâm hỏi: “Đỗ tiểu thư, người bị thương? Cần thỉnh đại phu xem qua một cái sao?” Nhìn kỹ lại, phía sau nàng quả nhiên vẫn là một suy thần màu đen đi theo.

Thật sự kì lạ, xem nàng có tâm hồn trong sạch, là một người tâm tư tinh thuần, như thế nào gặp phải suy thần?

Vừa nghe đến lời quan tâm của Sở Bạch Ngọc, sắc mặt Vũ Thu Đồng liền biến đổi, ánh mắt sắc bén nhanh chóng mạnh mẽ hiện lên. Theo nàng thấy, tướng mạo bình thường của Đỗ Phi Hồng tuyệt không quan trọng, nhưng mà Đỗ Tri Thư xinh đẹp diễm lệ, lại làm cho nàng không thể không sinh lòng đề phòng.

“Đa tạ hảo ý của ngài, trước khi đến đã thỉnh đại phu khám và chữa bệnh qua tỷ ta.” Đỗ Tri Thư chủ động đoạt lời trước, quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ còn đang chậm rãi ngồi xuống, “Tỷ tỷ, tỷ không phải nói đến đưa quà tạ lỗi sao?” Nàng cũng không giống như tỷ tỷ thiếu quan sát, nữ tử ngồi ở chỗ kia tuy rằng thoát nhìn ôn nhu, nhưng khóe mắt đuôi lông mày ẩn giấu thói kiêu ngạo, vẫn là nhanh chút xong việc chạy lấy người có vẻ tốt hơn, đỡ phải gặp phải phiền toái gì.

“Ân, Sở đại thiếu gia, buổi sáng ta lỡ lời rồi, thật sự là xin lỗi, đây là một chút tấm lòng nhỏ của ta, hi vọng người đừng để ở trong lòng.” Đỗ Phi Hồng từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ, đưa cho tỷ nữ đứng một bên, nhờ nàng giao cho Sở Bạch Ngọc.

“Ta cũng không có để ở trong lòng, Đỗ tiểu thư chính là vì thế nên đến đây?” Kỳ thật những lời này, hắn nghe đến mất cảm giác rồi, khi còn trẻ nghe được càng nhiều, lên lớp giảng bài ở học viện thì thậm chí còn có nam nhân theo đuổi, hắn sợ tới mức nửa đêm thu thập hành lý chạy ra khỏi thư viện Sơn Tây.

“Ân.” Vừa nghĩ tới việc buổi sáng chính mình làm, Đỗ Phi Hồng vẫn còn có chút xấu hổ.

“Ta. . . . .”

Sở Bạch Ngọc mới nghĩ nói tiếp, Vũ Thu Đồng lại đột nhiên lên tiếng cắt ngang, “Nguyên lai là thiên kim của hiệu trưởng mới của thư viện, chuyện buổi sáng, Thu Đồng cũng ở đó, Đỗ tiểu thư thật sự là ngây thơ đáng yêu.” Đúng, nàng chính là cố ý muốn nói chen vào, không muốn cho bọn họ tiếp tục tán gẫu.

“Ta không phải cố ý, chính là. . . . .” Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới nàng lại nói ra một câu như vậy, có chút bối rối mà nghĩ giải thích, lại không biết nên nói như thế nào, thì mới không lại làm tổn hại tâm nam nhi của Sở Bạch Ngọc.

“Vị cô nương này là?” Đỗ Tri Thư phi thường không thích nữ nhân này.

Vũ Thu Đồng khẽ cười một tiếng, “Gia phụ là Kiếm Nam là Đô Đốc Vũ Tướng quân, ta gọi là Thu Đồng.” Co lẽ ma vuốt cằm, trong lời nói đã có toan tính nhắc tới bối cảnh xuất thân không tầm thường của chính mình.

Đỗ Phi Hồng cùng Đỗ Tri Thư liếc mắt nhìn nhau, Đỗ Tri Thư ở trong lòng cười lạnh một tiếng, nguyên lai là nữ nhi tướng quân, lại là Vũ gia đời sau, khó trách đáng về kiêu ngạo như thế.

“Tỷ ta từ nhỏ đơn thuần thiện lương, buổi sáng mặc dù không cẩn thận lỡ lời, nhưng cũng là lời thật lòng, dù sao Sở đại thiếu gia quả thực tướng mạo đẹp hơn người, nên tỷ của ta nhận nhầm cũng không phải nằng sai, ngài nói có đúng không, Sở đại thiếu gia?” Đỗ Tri Thư cười cười đem ánh mắt hướng tới Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc thật sự không nghĩ tham gia cuộc chiến tranh của nữ nhân, nhưng hết lần này tới lần khác hẳn là nhân vật chính của sự kiện, Đỗ Tri Thư lần này nhìn như vô tình, thực chất giống như nói lời châm biếm, đâm vào hẳn có chút không thoải mái.

“Tất nhiên là như vậy, Sở mỗ sai lầm rồi.”

Sai khi hẳn năm đó chọn sai cha mẹ, không có việc gì tìm một mẫu thân họa thủy mà đầu thai, làm cho dung mạo của mình cũng trở thành đại họa thủy!

Nhưng mà. . . . . Nữ nhân thích hẳn là lỗi của hẳn sao? Hẳn cũng không chủ động trêu chọc bất luận kẻ nào, hẳn vô tội dữ dội a! Khuôn mặt tươi cười Sở Bạch Ngọc đã gần như tới bờ vực tức giận, thiếu chút nữa nghĩ muốn đứng lên lật bàn.

Không nghĩ tới Sở Bạch Ngọc thật đi bênh người khác, Vũ Thu Đồng ý cười bên môi cứng đờ, hít vào một hơi, mím môi cười đến đẹp hơn, “Sở đại thiếu gia, ngài thật sự là thích nói giỡn, thế nào lại là lỗi của ngài, ha ha.”

“Ha ha. . . . . Nói giỡn, nói giỡn.” Sở Bạch Ngọc giả cười hai tiếng, tâm tư trầm xuống

“Tri Thư, đừng như vậy.” Cho dù không để ý, Đỗ Phi Hồng cũng biết được không khí trong đại sảnh rất quái dị, vội vàng lên tiếng nhắc nhở muội muội.

Đỗ Tri Thư hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải sợ đứa ngốc này bị người kia sỉ nhục, nàng mới lười cùng người đàn bà kia ồn ào.

“Lẽ, lẽ vật.”

Đỗ Phi Hồng nhỏ giọng nhắc nhở tỷ nữ một bên, tỷ nữ thế này mới mỉm cười gạt đầu, hộp gỗ đang cầm liền đưa cho đại thiếu gia nhà mình.

Sở Bạch Ngọc tiếp nhận hộp gỗ nhỏ, còn hơi hơi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của nàng, có chút tò mò nhướn cao lông mày, mở hộp gỗ lên vừa thấy, lập tức sững sờ.”Đỗ tiểu thư, đây là lẽ vật người muốn tặng cho ta?” Là do hẳn nhìn lầm rồi, hay vẫn là nha đầu ngốc này đưa nhầm rồi? Thứ lẽ vật này . . . . . Nàng đến tột cùng hiểu hay không ý tứ?

Vũ Thu Đồng đối với biểu tình của hẳn rất nhanh chuyển biến có chút nghi hoặc, mở to hai con mắt, tò mò rướn cổ lên, muốn nhìn một chút trong hộp gỗ đến tột cùng là cái gì, nhưng lại có chút rụt rè, không dám làm rõ động tác, cho nên mặc kệ nàng có nhìn như thế nào, đều chỉ có thể nhìn đến bên ngoài hộp gỗ .

“Đúng vậy, người thích không? Ta tự mình làm đó.” Đỗ Phi Hồng dùng ánh mắt mong đợi nhìn hẳn. Đây là một cái tác phẩm xinh đẹp nhất của nàng.

Đỗ Tri Thư vừa nghe đến là tỷ tỷ tự mình làm, sắc mặt đều thay đổi, “Tỷ tặng cái gì?” Sẽ không phải là. . . . .

Không, không thể nào! Tỷ tỷ tuy rằng đơn thuần, nhưng là không đơn thuần đến loại tình trạng này, sẽ đem “Loại đồ vật này” đưa cho một người nam nhân đi!

“Lẽ vật a.” Đỗ Phi Hồng mở to ánh mắt nhìn nàng, không biết là có cái gì không đúng.

Nhìn chằm chằm hộp gỗ, Sở Bạch Ngọc hoàn toàn không biết nên nói cái gì, qua một hồi lâu, hẳn mới từ trong hộp gỗ lấy ra một cái gì đó màu trắng, chậm rãi mở ra .

Đó là một tấm lụa vuông vắn, tơ lụa mềm mại, thêu một con Kỳ lân uy phong lẫm liệt, sừng Long Lân, đập lên gió hỏa (e chém đó, lung tung lắm, nên tùy chị xử lý), đường thêu tinh xảo này làm cho Kỳ Lân trông rất sống động, mỗi khi tấm lụa lay động, Kỳ Lân tựa như muốn từ tấm lụa nhảy ra.

Nhưng. . . . . Làm cho người ta kinh ngạc không phải việc nàng thêu xuất sắc, tấm lụa này nếu là do nữ tử tự làm lấy, gọi là khăn thêu, nam tử nhận được xưng là khăn vuông, đặc biệt trọng điểm, nữ tử muốn

đưa khăn vuông hoặc thêu khăn cho nam tử, tức là nói cho đối phương biết được rằng, đối phương là người nàng ngưỡng mộ trong lòng!

Vũ Thu Đồng vừa nhìn thấy khăn thêu, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phút chốc quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn Đỗ Phi Hồng.

Không chỉ là Vũ Thu Đồng, tất cả mọi người là Phúc tổng quản cùng nhóm tỳ nữ cũng đều nhìn đến choáng váng liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ đều là lần đầu tiên thấy có người lớn như vậy dám tới tận cửa thổ lộ!

“Rất được đúng không? Đây là khăn ta thêu đẹp nhất.” Đỗ Phi Hồng không biết mình đã gây họa, còn đang rất cao hứng.

Sở Bạch Ngọc xem nàng cười đến vui vẻ, đáy mắt còn có đắc ý nho nhỏ, bộ dáng đáng yêu như vậy làm hắn không nhịn được cất tiếng cười to.”Ha ha ha! Quả thực rất được, ta rất thích!” Hắn cười đến cong mắt phượng lóe ra hào quang, trong lời nói thích, làm cho người ta nghe không rõ là chỉ khăn vuông hay là người.
.....

“Sở đại thiếu gia, xin lỗi, tỷ của ta thất lễ, phần lễ vật này chỉ sợ không thỏa đáng.” Đỗ Tri Thư từ trên ghế bật đứng lên, bước vài cái xông lên phía trước, vội vã muốn đem khăn trong tay hắn cướp về.

Nàng thật sự sẽ bị tỷ tỷ hồ đồ làm cho tức chết, làm sao có thể đem loại vật mang ý nghĩa đính ước làm quà tạ lỗi, tức chết đi được!

Sở Bạch Ngọc vẫn một mặt mỉm cười, ngồi yên ổn, cũng không nhúc nhích, đột nhiên một đạo hắc ảnh thoát ra, đem Đỗ Tri Thư đẩy ra xa hai bước.

Đỗ Tri Thư hai mắt tỏa sáng, tập trung nhìn vào, bị nam tử cao lớn ngăm đen trước mắt này làm cho hoảng sợ

“Làm sao vậy?” Đỗ Phi Hồng nhìn bốn phía, rốt cục phát hiện sự tình tựa hồ không đúng lắm.

Ánh mắt Sở Bạch Ngọc dừng ở hình Kỳ Lân thêu trên khăn một hồi lâu, mới thật cẩn thận đem khăn vuông đã hảo thu được bỏ vào trong lòng, thấy mọi người nhìn soi mói, hắn đứng lên, chậm rãi đi đến trước người Đỗ Phi Hồng, khi hắn tới gần nàng, nguyên bản suy thần đi theo phía sau nàng, hắn dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó mạnh mẽ đánh trúng, bắn bay ra phía sau, chằng qua một màn này người bình thường đều nhìn không thấy .

Sở Bạch Ngọc dùng dư quang ở khóe mắt liếc nhìn suy thần một cái, mới chứa đựng ý cười, bình tĩnh nhìn đến Đỗ Phi Hồng.”Đỗ tiểu thư, của ngươi khăn vuông ta liền nhận, tâm ý của ngươi ta cũng đã hiểu.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, liếc mắt ngắm nhìn một cái vẻ mặt mờ mịt của nàng, ý cười bên môi càng sâu, gỡ xuống miếng ngọc bội trên cổ mà hắn vẫn đeo từ khi ra đời, thấy ánh mắt nàng kinh ngạc, đeo lên trên cổ của nàng.

“Ta, Sở Bạch Ngọc, nhận của ngươi tình ý, đây là ta đưa vật đính ước, mong ngươi hảo hảo bảo quản, đợi mọi chuyện đều ổn định, ngươi chính là vị hôn thê của Sở Bạch Ngọc ta.”

Nói xong, hắn ranh mãnh nháy mắt mấy cái, mỉm cười nhìn nàng biểu tình ngu ngơ đáng yêu, nếu bên cạnh không có người, hắn thật muốn hôn nhẹ nàng rồi, thật là một đứa nhỏ đáng yêu ! Ha ha! (tự dưng có bạch thổ đến dâng mạng, anh sướng nhỉ)

Đỗ Phi Hồng ngạc nhiên há to mồm, ngây ngốc nhìn hắn, nàng là không phải nghe lầm chứ, vật đính ước? Vật đính ước nào? (ĐPH ngốc nghếch ới)

3. Chương 3

Ban đêm, trong gian phòng chủ lầu của Sở phủ có người nhưng không ai nói gì, tại bên trong phòng, có một cái bàn cùng hai ghế dựa, trên bàn, ly trà tỏa ra hương thơm, hai bên trái phải ghế đều có một người ngồi.

Nam tử ngồi ở trước bàn đọc sách, diện mạo thanh tú, khí chất trầm ổn như nguyệt, nửa con mắt buông xuống, một tay chấp bút, một tay bưng trà, ánh mắt dừng lại ở trên quyển sổ đang mở ra. Hắn là Lục thiếu gia của Sở gia, Sở Hòa Khiêm con của Sở Nhạn, cũng là thế hệ người được cầm quyền thương vụ ở Sở gia.

“Việc đêm nay, ngươi làm là thật sao?” Sở Nhạn ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, đồng thời ngược mắt nhìn về phía người ngồi ở đối diện.

Sở Bạch Ngọc nâng nâng lông mày, bắt chước hắn nhắc ly trà lên hớp một ngụm, “Đúng vậy!” Hắn chưa từng nói đùa, những lời nói đêm nay đối với Đỗ Phi Hồng, đều là thành tâm thành ý, được rồi, hắn thừa nhận, hắn có phần nghĩ đùa nha đầu khờ kia, ai bảo nàng chọn lấy phần lễ này đưa tới cửa !

Mím môi cười khê, hắn là Kỳ Lân chuyển thế, nha đầu khờ lại theo hình con Kỳ Lân tặng cho hắn, vậy đây cũng là duyên phận sao? Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã thấy nha đầu kia đáng yêu, còn có tiếng “Tiên nữ” kia, ha ha. . . . Nghĩ đến đùa nàng, lại nhìn tay nàng có bộ dáng bối rối.

“Vũ tiểu thư sẽ không từ bỏ ý đồ.” Sở Nhạn liếc hắn một cái, lạnh lùng nói.

Trong thiên hạ này người nào cũng biết, từ vài năm trước sau khi hoàng thượng thân mình suy nhược, hoàng hậu liền bắt đầu bộc lộ dã tâm của nàng, dần dần can thiệp triều chính, mọi chuyện cứ như vậy tiếp diễn, hoàng hậu sớm hay muộn cũng sẽ cầm quyền, hiện tại, hoàng hậu chèn ép thế lực các dòng họ cũ đứng đầu ở khắp nơi, dòng họ Vũ tân thế lực bắt đầu nảy mầm, hai phái dòng họ đều nghĩ biện pháp liên kết với Sở gia, nhưng Sở gia biết tình thế đang nghiêm trọng, luôn luôn bảo trì trung lập, nhưng đêm nay lại náo loạn một trận như vậy, không biết hai phái dòng họ sẽ đối với Sở gia nổi lên tâm tư gì.

“Thì tính sao?” Sở Bạch Ngọc không để ý lắm.

“Chuyện của ngươi, bản thân mình tự quyết định.” Dù sao này đường ca từ nhỏ đến lớn đều tự chính mình làm chủ, một khi hắn đã nói ra, mặc cho ai khuyên can đều không có tác dụng.

“Trễ rồi, ta trở về phòng nghỉ ngơi.”

Sở Bạch Ngọc lười biếng đứng dậy đi tới cửa, ngay lúc hắn định bước ra khỏi cửa thì đột nhiên phía sau lại nói một câu, “Ta sẽ có một đường tẩu phải không?”

Sở Bạch Ngọc quay đầu liếc hắn, khóe môi mỏng cong lên, không đáp lời, phát phát cây quạt trên tay, tiêu sái rời đi.

Sở Nhạn nhìn bóng lưng đường ca, nhướn cao lông mày, đáy mắt lưu quang chuyển động, xem ra, hắn phải chuẩn bị tâm lý, hảo hảo bồi đường ca tiếp tục chơi.

Sở Bạch Ngọc đi ra thì nghe thấy tiếng ở phía sau phòng, liền hướng sân sau đi đến, đi tới đi tới, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cuối chân trời.

Bầu trời tối đen, chỉ có nguyệt nương cùng tinh quang lóe ra, trong chớp mắt, bốn đạo bóng dáng hồng đen xen kẽ biến mất vào khoảng không đêm tối, tốc độ nhanh như chớp đáp xuống, Sở Bạch Ngọc miệng cười, mắt cũng không chớp nhìn mấy thứ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn. . . . . Tạm thời gọi là “Thứ kia” đi!

Bóng dáng màu đen cùng bóng dáng hồng sắc gắt gao quần quanh, đánh rất đặc sắc, trái tung quyền, phải tung quyền, bốn đánh một, Thứ kia thì bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng bốn người kia cũng không còn khó coi như thế kia.

“Ngươi hỗn đản này! Đeo bám nàng mười sáu năm còn chưa đủ sao?” Phúc thần thứ nhất đối suy thần mắng chửi.

Suy thần một cước đạp bay hắn, “Ông trời ban cho vận mệnh! Ngươi nghĩ rằng ta thích làm suy thần sao!”

“Mười sáu năm, người như thế nào còn không lo liệu mà cút đi?” cùng đi theo là Phúc thần thứ hai và phúc thần thứ ba đều nhân cơ hội đem hấn áp đảo trên mặt đất.

“Vậy các người như thế nào còn không cút!”

Sở Bạch Ngọc cứ như vậy đứng xem bọn hấn biểu diễn tiết mục bốn phúc thần đánh nhau với suy thần, chờ xem đủ, mới thần nhiên nói: “Đánh đủ chưa? Nếu chỉ là muốn gây chuyện ở phủ đệ của ta, vậy thì mời quay về đi.”

Hấn mới mở miệng, làm cho một đoàn phúc thần cùng suy thần đang đánh nhau nháy mắt đình chỉ động tác, phúc thần thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư tất cả đều hậm hực đứng thẳng lên, hung tợn trừng mắt nhìn suy thần từ từ đứng lên.

“Chúng Hạ quan tham kiến Bạch Lân đại nhân.” Phúc thần thứ nhất dẫn những người khác cung kính đối Sở Bạch Ngọc chấp tay khom người.

“Tìm ta có chuyện gì?” Sở Bạch Ngọc lười cùng bọn họ chào hỏi, đêm đã khuya, hấn thăm nghĩ quay về ổ chăn đi ngủ, ngày mai việc hay sẽ bắt đầu, hấn phải bồi dưỡng đủ sinh lực mới được.

Nhóm Phúc thần liếc mắt nhìn nhau, Phúc thần thứ nhất thanh thanh yết hầu nói: “Bạch Lân đại nhân, nhóm hạ quan trước đến, là có chuyện muốn nhờ ngài, muốn mời ngài giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?” Chuyện này có thể sẽ thú vị, không thể tưởng tượng được Phúc thần còn có thể tìm đến người bình thường xin giúp đỡ? Sở Bạch Ngọc phe phẩy cây quạt, hài hước mím môi cười, chậm rãi ngồi lên lan can thấp ở hành lang.”Nói đi.”

Phúc thần thứ nhất nhìn hấn, chậm rãi mở miệng, “Nhưng thật ra là. . . . .”

Đỗ Phi Hồng còn tưởng rằng chuyện tối ngày hôm qua cũng chỉ là nói đùa, cho nên cũng không có để ở trong lòng, nhưng là hôm nay nằm trên giường, nàng liền phát hiện tượng nàng sai lầm rồi, bởi vì nàng tiên nữ kia. . . . . Không, Sở đại thiếu gia nói là thật sự!

Sáng sớm hôm nay, nàng đã bị Đỗ Tri Hòa hùng hùng hổ hổ nâng dậy, đợi nàng rửa mặt chải đầu xong, đã bị kéo lết tới phòng lớn Đỗ gia, vừa đến chỗ, nàng thực bị hù dọa rồi, bởi vì đại sảnh thật có nhiều người ngồi, có người hôm qua mới gặp là Thái Thú Ích châu, còn có một phu nhân mặc xiêm y đỏ thắm, cha cùng nương sắc mặt khê biến thành cứng ngắt, cùng với một người nam tử bộ dạng tuấn mỹ tràn ngập ý cười sáng lạn.

Lúc nàng nháy mắt bước vào trong phòng, nguyên bản cả sảnh đường đầy tiếng thảo luận toàn bộ liền an tĩnh lại, ánh mắt mọi người toàn bộ dời về phía nàng, không khí quý dị như thế, dù là Đỗ Phi Hồng ít khi để tâm xung quanh, cũng tự cảm nhận được, nàng nhất thời cảm thấy bất an không yên, mắt to tròn tròn bối rối nhìn cha mẹ ngồi ở chủ vị, không rõ bây giờ là có chuyện gì.

Đầu sở tạo nên hết thấy tội ở tại đây, mặc cẩm bào màu trắng, Kỳ Lân trên áo dài dùng chỉ bạc thêu trông rất sống động, bên hông buộc một khối ngọc đỏ, buộc dải lụa chỉnh tề ở sau ót, điều này làm cho khí chất của hấn nổi bật mười phần, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn mỹ đoạt hồn người, làm cho người ta không tự giác mà đưa ánh mắt đều dừng lại trên người của hấn.

Nhìn Đỗ Phi Hồng vừa mới vào phòng, Sở Bạch Ngọc cõi lòng đầy ý cười đi tới bên cạnh nàng, vô cùng thân thiết dặt tay nàng, “Hong nhi, ta đúng hẹn đến đây.”

Đỗ Phi Hồng cúi đầu nhìn hấn nắm tay của mình, theo ngón tay thon dài của hấn hướng lên trên, có chút hoang mang nhìn chăm chú vào hai mắt của hấn, “Hong nhi? Ta đúng hẹn chứ?”

Sở Bạch Ngọc lông mày tuấn tú khê nhếch, sủng nịch híp mắt liếc nàng một cái, “Hong nhi, người thực là gian ta, cho nên không chịu nhận ta cầu hôn rồi?”

Đỗ Phi Hồng dường như quá bất ngờ và thở dốc vì kinh ngạc, tròn mắt trợn đến độ muốn rơi ra , “Cầu hôn?” Không, không thể nào? Cái gì cầu hôn? Nàng phút chốc ngắc đầu hướng cha mẹ, mong tìm kiếm viện trợ.

Nhưng Đỗ Tuế Du nhưng không nhìn nàng với ánh mắt bao dung sủng ái, ngược lại là hướng ánh mắt sắc bén về phía nàng. Hắn ngày thường tuy rằng thương yêu nữ nhi, nhưng Đỗ gia mấy đời đều là thư hương thế gia, hắn cũng là người thập phần tuân theo lễ tiết, ngày hôm nay vừa rời giường, đến ngay cả đồ ăn sáng cũng còn chưa ăn, Thái Thú đại nhân liền mang theo người mai mối đến thăm hỏi, đi theo còn có đại thiếu gia của Sở gia, còn nói muốn cùng với nữ nhi của hắn lưỡng tình tương duyệt, tối hôm qua hai người đã chính thức trao đổi vật đính ước, loại hành vi trái lễ giáo này, tất nhiên làm hắn hết sức tức giận, lại vì có Thái Thú ở đây không tiện nổi giận, buồn bực toàn bộ nén ở trong lòng.

*Lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau. Câu Lưỡng tình tương duyệt, quý ở từ ‘duyet’ có thể hiểu đại ý là, ‘cả hai đều yêu nhau, điều quan trọng là ở từ yêu ấy.’

Đỗ Phi Hồng trong lòng thất kinh, sợ tới mức muốn đem tay rút về, nàng dùng sức lắc lắc cánh tay, nhỏ giọng hô: “Người mau buông tay!” Hắn như thế nào nắm tay chắc như vậy. . . . . Không xong, cha giống như rất tức giận!

Sở Bạch Ngọc làm như không phát hiện ra bộ dáng kinh hoảng của nàng, cánh tay hơi hơi dùng sức, một tay nắm chặt tay nàng, một tay kia rất tự nhiên kéo cánh tay của nàng, động tác khéo léo, đem nàng mang đến chỗ cha mẹ nàng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Đỗ Phi Hồng khẩn trương hỏi.

“Đỗ lão gia, tại hạ có lẽ có chút đường đột, nhưng ta đối Hồng nhi nhất kiến chung tình, mong rằng lão nhân gia ngài có thể đồng ý cho ta cùng với Hồng nhi thành thân.” Lời nói ra thành khẩn, phối hợp với mỹ mạo tuấn mỹ vô song của hắn. vô cùng có sức thuyết phục.

Đỗ Tuế Du cố nén cơn tức giận ở ngực, thở sâu nhìn bộ dáng nữ nhi chân tay luống cuống, “Tối hôm qua người ở chỗ nào vậy?”

Đêm qua Thái Thú đến tiệc tẩy trần, hắn cùng với phu nhân qua giờ tỵ mới trở về phủ, khi đó trong phủ tất cả mọi người đã đi ngủ, cũng không có nghe được chuyện gì phát sinh, như thế nào mới qua một đêm, nữ nhi đã cùng nam nhân này phát sinh cảm tình rồi?

“Ta có đi đến Sở phủ một chuyến.” Dưới ánh mắt nghiêm khắc của cha, Đỗ Phi Hồng gục đầu xuống, thành thật nhận lỗi.

“Người thực đi tới phía nhà Sở công tử thổ lộ tâm ý?” Đỗ Tuế Du kinh ngạc mở to hai mắt, như thế nào cũng không dám tin tưởng nữ nhi ngày thơ lại có lá gan lớn như vậy.

Thật không phải như vậy!”Ta. . . . .”

Đỗ Phi Hồng mới muốn mở miệng giải thích, lại bị Sở Bạch Ngọc cắt đứt, “Đỗ lão gia, đúng vậy, rất nhiều nô bộc Sở gia đều có thể làm chứng.” Hắn từ trong lòng ngực lấy ra cái khăn ngay ngắn, đưa tới trước mặt Đỗ Tuế Du, “Đây là tín vật Hồng nhi đưa cho ta.” Quay đầu, ánh mắt đưa tình dừng lại ở trước ngực nàng “Hồng nhi, tín vật ta đưa cho người đâu?”

Đỗ Tuế Du liếc mắt thấy quả thật khăn vuông này là từ tay nữ nhi thêu ra, hắn còn nhớ rõ nữ nhi thêu khăn vuông này thì hắn từng cười nói thích, nữ nhi còn đáp ứng muốn tặng cho hắn làm lễ chúc tuổi, như thế nào bây giờ lại thành tín vật của nam nhân khác rồi?

Đỗ Phi Hồng không cần ngẩng đầu nhìn, cũng có thể tưởng tượng cha hiện tại có bao nhiêu tức giận, trong lòng một mảnh bối rối, hơn nữa cảm nhận được Sở Bạch Ngọc tầm mắt nóng rực, nháy mắt nàng mặt đỏ tím đập, ngay cả nói cũng nói không được .

Sở Bạch Ngọc ở mặt ngoài giả thâm tình nhìn nàng, kỳ thật nội tâm sớm đã bị bộ dáng sợ hãi hết đường chối cãi của Đỗ Phi Hồng, làm cho vui vẻ, buồn cười đến ruột đều thất lại. (a thật xấu xa~)

Ngón tay thon dài của hắn trực tiếp xoa cái gáy trắng trẻo mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng dùng ngón tay trở, cẩn thận lôi ra một cái vòng vàng cùng một khối ngọc bội hình vân, “Đây là vật đính ước ta tặng cho Hồng nhi.”

Nói xong, Sở Bạch Ngọc cười nhìn về phía Đỗ Tuế Du, chỉ thấy sắc mặt của hắn đỏ lên rồi tái đến tối sầm mặt mày, ha ha ha! Cũng là rất thú vị, thật sự rất vui vẻ!

Đỗ Phi Hồng vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt bối rối nhìn nhanh thấy phụ thân, muốn mở miệng giải thích lại không biết nên nói như thế nào mới đúng, dù sao trên cổ nàng quả thật đang đeo “Vật chứng”, bất kể nhìn thế nào, bọn họ cũng giống như nữ nhi bất hiếu lén lút định tình.

Đỗ Tuệ Du thật sự bị đả kích lớn nhìn tới nữ nhi. Nữ nhi của hắn nhu thuận, nữ nhi từ nhỏ hắn nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu đến lớn, lại có thể có nam nhân rồi thì không cần cha nữa? Còn đem lễ vật định tặng cho hắn chuyển thành lễ vật tặng lại cho đối phương? Nha, không! Hắn không có cách nào chấp nhận!

Đỗ phu nhân ở một bên lẳng lặng đem hết thủy thu hết vào mắt, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, thấy trượng phu tựa hồ sẽ trở mặt, nàng vội vàng vụng trộm đưa tay lôi kéo ống tay áo của hắn, hướng hắn ra ý.

Đỗ Tuệ Du tức chết rồi, rất muốn đem tên bất cóc bảo bối nữ nhi của hắn đang đứng trước mắt này ra sức đánh một chút, không nghĩ tới thê tử lại ngăn cản hắn?

Về phần Khâu Thái Thú mới sáng sớm đã bị đào lên đi cầu hôn, buồn ngủ chỉ muốn nhắm mắt lại ngáy to mà ngủ, mắt thấy hai bên giằng co nửa ngày, Đỗ Tuệ Du vẫn kiên trì không chịu đáp ứng, hắn đành phải tự mình lên sân khấu, chỉ có làm cho mọi việc nhanh chấm dứt, thì hắn mới có thể về nhà ngủ bù, vì thế hắn trộn to hai mắt đầy tơ máu, đứng lên nói: “Đỗ lão đệ, chúc mừng người a, việc hôn nhân này cũng coi như môn đăng hộ đối.” Nhẹ quay đầu, mắt nhú lại, hướng người đáp ứng tới hỗ trợ làm mai, chính là cái người mai mối ở bên ngoài im lặng này giờ.

Người mai mối hiểu ý, vội vàng cười khanh khách lên trước, phụ họa nói: “Chúc mừng ngài, Đỗ lão gia, Sở gia cửa này việc hôn nhân là bao nhiêu người muốn đều không được, hơn nữa lại là Thái Thú đại nhân tự mình tới cửa làm mai, ngài tất nhiên là vui sướng đáp ứng rồi đúng không?” Không hổ là lão bà mai mối, đơn giản hai ba câu, đã nói đến mức làm cho người không thể phản bác.

Đỗ Tuệ Du hít vào một hơi, bực mình để dưới đáy lòng! Đây bà mới thôi, lại dám lấy Thái Thú đại nhân tới áp chế hắn?

“Đỗ lão đệ, quyết định như vậy đi! Chúc mừng chúc mừng!” Vì có thể về sớm một chút ngủ, Khâu Thái Thú cùng bà mới một người nói một người hát, “Bà mới Trần, nhớ rõ ngày mai sau khi chọn ngày lành, liền trao đổi thiệp canh* hai nhà, thuận đường đến chỗ phủ nha ghi lại.”

*: Cái thiệp đề tên tuổi người con gái để trao cho nhà trai. Câu thơ ý nói bước đầu của việc hỏi vợ, mới hỏi tên tuổi, chưa đưa lễ vật.

Bà mới Trần cười đến cười run rẩy hết cả người, “Đại nhân ngài yên tâm, bà mới làm việc khẳng định gọn gàng sạch sẽ.”

Đỗ Phi Hồng đối với mọi việc phát sinh trước mắt, vẫn không thể chân chính hiểu hết tất cả, chẳng qua là có cảm giác giống như bản thân đang bị bán đi, chỉ có thể chậm rãi di động trông mắt, nhìn lại Sở Bạch Ngọc tuần nhan vẫn một dạng ý cười tao nhã.

Sở Bạch Ngọc nhìn nàng, chậm rãi nhếch mép cười, “Về sau thỉnh chỉ giáo nhiều hơn, nương tử tương lai của ta—— Đỗ, Phi, Hồng.”

Nụ cười của hắn, làm cho mặt Đỗ Phi Hồng tái đi, rụt cổ lại, khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn nhất thời vo thành một nắm.

Nha! Không cần đâu. . . . .

Con gái hiệu trưởng thư viện Thanh Phong - Đỗ Phi Hồng, trở thành vị hôn thê của Sở đại thiếu gia, lập tức truyền khắp cả tòa đô thành, nữ tử chưa kết hôn trong thành vừa nghe đến tin tức như thế, đều ghen tỵ tới cực điểm, hận không có thể ăn thịt của nàng, uống máu của nàng, cắn xương của nàng, đến khi trong lòng phần hận trở lại bình tĩnh, nói cho cùng cũng không ai dự đoán được, nàng bộ dạng không xuất chúng, có thể nào được Sở Bạch Ngọc sủng ái?

Nhưng mà Đỗ Phi Hồng đang ngồi ở trong mái hiên lương đình, khuôn mặt lại hé ra đau khổ, bĩu môi, cau mày, chân bị trật bắt nhả đặt ở trên một cái ghế đá khác, hai tay nhỏ bé bất an mà vịn xoắn.

Hai ngày qua này, nàng cũng chịu thật nhiều khổ sở — việc cưới xin này sự thể chẳng hiểu như thế nào, làm phiền cả nhà nàng không thể an bình, đầu tiên là cha hướng nàng thể hiện một chút nóng nảy, nói nàng là một nữ hài tử ở nhà chơi rông đột nhiên lớn gan làm bậy, vì thế, nàng phải quỳ trước bài vị tổ tông Đỗ gia hai canh giờ, nếu không có nương hướng cha biện hộ cho, nàng rất có thể phải quỳ hơn một ngày.

Còn có Tri Thư thật vất vả nói rõ nguyên nhân, cùng cha giải thích chuyện tình xảy ra vào đêm kia, ngay cả Tri Thư cũng tưởng là Sở đại thiếu gia nói đùa, cho nên không để ở trong lòng, đối với chuyện hấn nhắc tới, các nàng chẳng thể nào hiểu được, cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Cha thở phì phì nói tuyệt không giao ra thiệp canh, bắt quá nương lại nói muốn nàng tự mình đến Sở gia, cùng nhau nói cho rõ ràng, hỏi một chút xem Sở gia bọn hấn rốt cuộc tính thế nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng xuất hiện tại Bờ Hồ lương đình của Sở gia.

Không biết vì sao, Đỗ Phi Hồng có phần sợ hãi khi phải gặp Sở Bạch Ngọc, chỉ cần vừa nghĩ tới ngày cầu hôn đó, với cái nụ cười quỷ dị kia, trực giác của nàng đã có ý nghĩ tránh né hấn, là vì sao nàng cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy chính mình giống như con chuột bắt lực tùy ý cho con mèo đùa.

Nàng ngẫm nghĩ lại, như thế nào cũng nghĩ không ra được rốt cuộc vào lúc nào đắc tội với Sở đại thiếu gia, vì sao hấn luôn lộ ra bộ dáng trêu đùa nàng, tại sao vậy chứ?

Nàng cứ thế chau mày vắt óc suy nghĩ, khuôn mặt tinh tế toàn bộ vo thành một nắm, hoàn toàn không phát hiện con mèo lớn thích giở trò kia đã xuất hiện ở trong lương đình, thậm chí đã ngồi ở bên người nàng, vuốt vuốt tóc của nàng.

Đối Sở Bạch Ngọc mà nói, thật sự đem nàng trở thành một món đồ chơi thú vị, đồng thời cũng bởi vì chịu ủy thác, nên mới làm cho việc hôn nhân này trở thành sự thật, bây giờ nghĩ kỹ một chút, cưới một tiểu thê tử ngày thơ chơi không tồi.

Đêm hôm đó, vốn là các phúc thần bám vào trên người Đỗ gia cùng suy thần đều tìm đến hấn, nguyên nhân của nhóm phúc thần rất đơn giản, là nhiệm kỳ của bọn họ đã xong, đến lúc đó Đỗ gia sẽ không có phúc thần hộ thân, điều này đối với những người khác trong Đỗ gia cũng sẽ không thiệt hại gì, nhưng đối với Đỗ Phi Hồng thì không giống nhau.

Nàng vừa ra đời đã bị suy thần đeo bám, vốn là nhất định sẽ có kiếp nạn, nhưng may mắn tổ tiên Đỗ gia tích đức ít nhiều, một loạt ở nhà bọn họ có tới bốn phúc thần, khiến Đỗ Phi Hồng vốn suy đến phải chết cũng thoát khỏi nguy hiểm, tuy rằng từ nhỏ đến lớn tai nạn không ngừng, nhưng bởi vì nhờ có phúc khí của những người khác mà có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tuy rằng thường bị thương, nhưng cũng bảo vệ được mạng nhỏ.

Chính là nửa tháng này, là ngày nhóm phúc thần tại Đỗ gia hết nhiệm kỳ, đến lúc đó, pháp lực suy thần sẽ không bị chế ngự, chỉ sợ không đầy mười ngày, Đỗ Phi Hồng đã chết oan uổng, vì thế, bọn họ đau khổ suy tư nghĩ cách cứu nàng, thật vất vả nhưng cuối cùng cũng nghĩ đến ở thành đô có Kỳ Lân đến trái đất, dựa vào khả năng may mắn của thần thú, nhất định có thể bảo trụ được tính mạng của nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Đỗ Tuế Du lại đột nhiên đưa một nhà già trẻ đến thành đô.

Sở Bạch Ngọc vừa hồi tưởng, vừa chơi đùa mái tóc dài của nàng, khóe môi cười ảm áp (chém hơi điều tí), xem bộ dạng chuyên chú của nàng đang đắm chìm trong ý tưởng của chính mình, nhin không được nghĩ đùa nàng, nắm một bó tóc của nàng lên, dùng đuôi tóc đảo qua đôi má mềm mại của nàng.

Trên mặt truyền đến trận ngứa ngáy, Đỗ Phi Hồng lúc này mới hồi phục tinh thần, buồn bực quay đầu lại, đầu tiên là nhìn thấy hai ngón tay thon dài cầm lấy một bó tóc dài, tiếp theo thuận thể ngược mắt nhìn lên, không hề chuẩn bị mà nhìn vào một đôi mắt đen nhánh, sau đó hé ra một khuôn mặt tuần mỹ quen mắt. . . . .

“A! Người đến khi nào?”

Nàng sợ tới mức từ trên ghế bật dậy, ngay từ đầu nàng không chú ý tới tóc còn bị hấn nắm, như thế nhảy dựng, khiến da đầu bị kéo một chút, cả người bị đau, lại thuận thể ngã vào trong ngực của hấn.

Sở Bạch Ngọc cũng không nghĩ đến nàng lại đột nhiên nhảy dựng lên, ngay sau đó lại dùng lực ngã nhào vào trong ngực của hấn, làm hấn bị đau thiếu chút nữa không thở được.

“Đau quá!” Da đầu truyền đến một trận đau đớn, Đỗ Phi Hồng lập tức đỏ vành mắt, nhưng lại vội vàng muốn rời khỏi ngực của hắn, vừa ngẩng đầu, cụng một tiếng, lại đụng vào cằm của hắn.

“Ngô!” Sở Bạch Ngọc thét lớn một tiếng, răng nanh cắn nhầm môi, lập tức chảy ra tơ máu đỏ tươi.

Đầu nàng phải chịu hai lần thương tổn, cả người còn dán lồng ngực của hắn, nàng nhất thời vừa xấu hổ vừa bức bối, ngược mắt tính định trừng mắt nhìn đầu sở gây nên chuyện này, lại hoảng sợ thấy trên môi hắn thấm máu, kinh hô một tiếng, “Người chảy máu!”

Nàng không chút nghĩ ngợi, liền kéo tay áo nghĩ giúp hắn che miệng vết thương, nào ngờ Sở Bạch Ngọc đang muốn mở miệng nói với nàng, một cái đưa tay, một cái há mồm, kết quả ——

Ngơ ngác nhìn tay bị hắn cắn, Đỗ Phi Hồng nhất thời ngẩn ra, Sở Bạch Ngọc cũng choáng váng, nhìn trước mắt tình cảnh hoang đường, một tràng cười nhịn không được theo ngực xông ra.

“Ha ha ha! Ha ha ha. . . . .”

Trời ạ, trời ạ! Chuyện hoang đường như vậy lại có thể xảy ra với hắn!

Hắn cười, tự nhiên nói lỏng miệng, Đỗ Phi Hồng vội vàng rút tay về, xấu hổ hận không thể có cái hố cho nàng chui vào, trên tay mềm xinh xắn vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp, mép bàn tay còn có một vòng dấu răng, hai má nàng nóng rất .

“Người, người... không cho phép người cười!” Phát sinh ra việc này, đều là do hắn làm hại, hắn lại còn dám cười lớn tiếng như vậy? Đáng giận!

Nàng không nói được lời nào hoàn chỉnh, vừa nói xong, Sở Bạch Ngọc cười đến càng khoa trương, “Người thật sự rất vui vẻ!” Xoa bóp mặt của nàng, càng ở trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải lừa gạt nàng đem đến bên người chơi đùa.

“Người! Người người. . . . .” Đỗ Phi Hồng tức giận đến muốn bắt tĩnh, người nửa ngày, lại nói không ra cái nguyên do, vốn không có biện pháp bắt bí hắn, cuối cùng chỉ có thể kìm hận dùng sức đẩy hắn một phen.

Sở Bạch Ngọc theo lực đạo của nàng, trực tiếp tựa vào trên Thạch lan lương đình, đáy mắt vẫn như trước tràn đầy ý cười, Đỗ Phi Hồng lấy khăn tay ra dùng sức chà nước miếng dính trên bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phì .

“Người làm gì mà nắm tóc của ta?” Nếu không phải hắn kéo loạn tóc của nàng, cũng sẽ không có một màn vừa rồi, vừa nghĩ tới hắn ngậm tay của mình, trên bàn tay lại có vòng dấu răng thì cả người như phát sốt, da thịt nóng bỏng lên.

Sở Bạch Ngọc tùy ý dùng ống tay áo che miệng vết thương còn đang đổ máu bên môi, “Ta chỉ là muốn chơi với người.” Hắn đột nhiên cảm thấy nha đầu kia không cần suy thần đeo bám cũng có thể bị bỏ mạng, ngơ ngác ngác, có thể sống đến bây giờ, thật muốn cảm tạ mấy tên phúc thần kia.

“Ta cũng không phải con chuột!” Đỗ Phi Hồng vừa nghe, vì xấu hổ nên cứ như vậy mà đem suy nghĩ trong đầu nói ra.

Sở Bạch Ngọc sững sốt, nhin không được lại cười ha ha, “Ta bộ dạng cũng không giống mèo a!” Nha đầu kia, cứ nhiên đem hắn trở thành mèo lớn thích đi chọc phá chuột a!

“Người!” nàng thở hổn hển trừng to mắt, Đỗ Phi Hồng nhìn ý cười trên mặt hắn, đột nhiên cảm thấy rất chướng mắt.

Sở Bạch Ngọc xem nàng tức giận đến như vậy, không tránh khỏi lại cười một trận, nhưng mà lần này hắn nhin được, chỉ sợ thật sự đem nàng thực tức giận, hắn thu lại vẻ mặt, lấy tay kéo nàng ngồi xuống, “Chân còn đang bị thương, ngồi đi, tìm ta có chuyện gì?” Tuy rằng đã đoán được lý do nàng đến đây, nhưng vẫn vui vẻ hỏi một chút.

Nhắc tới việc này, trong lòng Đỗ Phi Hồng tràn đầy lửa giận điều bị dập tắt, thay vào đó là xấu hổ, “Ta, cái kia. . . . . Ta là muốn. . . . .” Tri Thư nói cho nàng biết, dù sao hai nhà còn chưa có trao đổi thiệp canh, chỉ cần đem tín vật đính ước lấy lại, thì đám cưới này cũng coi như thất bại .

“Người như thế nào?” Sở Bạch Ngọc nhướn cao lông mày.

“Cái kia. . . . Ta, chuyện chung thân của chúng ta không thể được. . . .” Đỗ Phi Hồng lấp bắp, đối với hần vừa xấu hổ lại thật có lỗi, nhưng nàng làm sao cũng không dám thật sự cùng hần có hôn ước.

Xem ra hần đã đoán sai, hần vốn tưởng rằng nàng đến hỏi tội, vì sao hần lại thật tới cửa cầu hôn, không nghĩ tới là nàng sẽ trực tiếp đến từ hôn !

“Cũng không thể tiến hành được nhanh hơn? Không thành vấn đề! Thế nhưng Đỗ bá phụ đến bây giờ còn chưa có đem thiệp canh giao cho người mai mối, ngày mai ta lại thỉnh Thái Thú đại nhân đến nhà bá phụ thúc giục một tiếng.” Hần cố ý vắn vẹo lời nói của nàng.

Đỗ Phi Hồng vội vàng lắc đầu xua tay, “Không, không phải rồi! Ta không phải có ý này!” Thế nào nàng lại giống như trở thành người tới cửa thúc giục hôn ước?

“Vậy là ý tứ gì, ân?” Nghĩ đến việc nha đầu này không chỉ không muốn gả cho hần, còn định từ hôn, Sở Bạch Ngọc trong lòng đột nhiên toát ra một đám lửa nhỏ, ánh mắt trở nên có chút sắc bén, gắt gao nhìn khuôn mặt của nàng.

Đỗ Phi Hồng bị hần nhìn đến chột dạ không thôi, giống như mình làm việc gì thật có lỗi với hần và phải xin lỗi, không tự chủ được cúi đầu, “Ta, ta ta. . . .”

“Người sao?. . . .” Mắt phượng hẹp dài khép hờ đe dọa .

Cúi đầu, Đỗ Phi Hồng rút cổ lại, ngón trái xoay ngón phải quẩn, sau một hồi mới nhỏ giọng nói : “Ta. . . . Không có việc gì”. Nói nàng nhất gan cũng không sao, quan trọng là nàng không dám chọc hần tức giận thật sự.

Sở Bạch Ngọc sắc mặt vốn có chút âm trầm, giờ đây khuôn mặt lại toàn ý cười, “Không có việc gì là tốt rồi.” Coi như nàng thức thời, hần dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, “Vậy ngày hôm nay người tới chơi là . . . .”

Nghe vậy, Đỗ Phi Hồng ánh mắt ai oán ngược lên, liếc mắt nhìn hần một cái, người này thật là xấu, biết rõ nàng dụng ý đến nhà của nàng, còn cố ý hỏi như vậy, cũng không nghĩ mới vừa rồi là ai uy hiếp nàng chứ!

Bộ dáng nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm cho Sở Bạch Ngọc tâm tình tốt hơn nhiều, cười đắc ý ác liệt, đột nhiên miệng hần tiến đến bên tai nàng, “Ta đã biết, người là tới cửa đến trách tội ta không có thời gian ở cùng người đúng không? Hồng nhi. . . . Người bé con(haiz thay mãi, cuối cùng chọn từ này —) đáng yêu này.”

Bé con đáng yêu? Đỗ Phi Hồng hít một ngụm khí lạnh, trong chớp mắt nổi hết cả da gà trên người, nhẹn không được nâng tay dùng sức xoa bóp lỗ tai, xoa xoa tay cánh tay, “Người không cần gọi vậy a!” Nàng chịu không nổi bèn lấy tay đẩy hần ra.

Sở Bạch Ngọc để cho nàng đẩy ra, hứng thú cũng hăng lên, bắt lấy tay mềm của nàng, dùng sức một cái, liền đem nàng ôm vào trong lòng, “Ta yêu liền gọi như vậy, như thế nào?” Nha đầu kia ghê tởm hần, trong thành nhiều nữ nhân muốn đều không được, nàng còn có thể có vẻ mặt ghét? “Bé con, bé con, bé con. . . .” Hần cố ý ở tại bên tai nàng nói không ngừng.

“A ——” Đỗ Phi Hồng vừa then lại quẩn, ngay cả ngón chân trong giày thêu cũng nhẹn không được cuộn lại, tiếc rằng khí lực của nàng quá nhỏ, không thể giãy, chỉ có thể mặc cho hần khi dễ.

Cả buổi chiều, chỉ thấy một đại nam nhân khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết không ngừng náo loạn một tiểu nữ nhân vẽ mặt đau khổ, trên mặt còn thường thường lộ ra mỉm cười xấu xa, nô bộc đang chuẩn bị đi qua lương đình chỉ cần vừa nghe đến tiếng thét chói tai, cước bộ đã tự động dừng lại, tiếp theo trong lòng biết rõ rẽ sang đường vòng mà đi.

Nói giỡn, đại thiếu gia đang cùng đại thiếu phu nhân tương lai vui đùa âm ỉ, ai dám tiến lên phá hư, vẫn là nên đi đường khác thôi!

Thẳng đến gần thời gian bữa tối, người gác cổng mới tiến đến báo Đỗ gia tới đón người, nói muốn tiếp đại tiểu thư hồi phủ.

Đỗ Phi Hồng vừa nghe, cao hứng đến nước mắt đều muốn nhanh rơi xuống rồi, nghĩ tới rốt cục cuối cùng có thể thoát khỏi kẻ vô lại hại nàng nổi da gà, nàng lập tức nắm làn váy lên, kích động định lôi kéo tay người nhà mình, muốn chạy trốn khỏi cái địa phương này thật xa, không nghĩ tới tay vừa mới vươn đi ra, đã bị Sở Bạch Ngọc xấu xa nghiêm mặt đẩy về.

“Đau quá! Người làm gì?” Đỗ Phi Hồng xoa cổ tay, không hiểu hỏi.

Sở Bạch Ngọc liếc mắt trừng nàng một cái, đối với sự gấp rút của nàng có chút mất hứng, “Người là một cô nương, cùng với nam nhân nắm tay thì thành dạng gì?” Trước mặt hắn cùng với một nam nhân khác nắm tay, nha đầu kia đem vị hôn phu là hắn này đặt đi đâu vậy?

Đỗ Phi Hồng giận tái mặt, một đôi mắt ngọt ngào kháng nghị trừng mắt nhìn hắn. Này, này, này nam nhân vô lại cực độ, cư nhiên dám nói nàng như vậy? Như thế nào không suy nghĩ hắn cả buổi chiều đối với nàng vừa kéo vừa ôm ?

Hắn mặc kệ sắc mặt của nàng có tốt hay không, đi tới bên người nàng, trực tiếp đem nàng ôm lấy, thân mình đột nhiên bay lên không khiến nàng kinh hoảng, hai tay ở giữa không trung vung loạn vài cái, vì tìm kiếm an toàn, liền theo bản năng ôm lấy cổ của hắn.

“Người muốn làm gì thế?” Không phải là còn muốn tiếp tục đùa nàng đi?

“Vết thương ở chân không tốt, người lấy sức lực gì đi? Ngoan ngoãn để ta ôm cho tốt!” Sở Bạch Ngọc tròn mắt đảo qua mắt cá chân còn sưng của nàng, vết thương kia làm hắn nhìn có chút chướng mắt.

Tựa ở trong ngực của hắn, Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới hắn lại còn nhớ rõ trên chân nàng có thương tích, không khỏi có chút sung sướng, quay đầu nhìn hắn.

Hắn ôm nàng một đường hướng đại môn Sở gia đi đến, đáy lòng tính toán tối nay để cho Phúc tổng quản đưa chút thuốc trị thương tốt nhất đưa qua, lại thỉnh một đại phu sang xem vết thương một chút.

Hắn nhú lại lông mày nghĩ đến tập trung, Đỗ Phi Hồng nhìn nhìn, đáy lòng không hiểu sao nổi lên một dòng ngọt ngào, cúi đầu có chút thẹn thùng.

Kỳ thật. . . . . Hắn cũng không phải thật sự đối với nàng xấu xa như vậy. . . . .

4. Chương 4

Lần đầu thất bại cũng không sao, chỉ cần không ngừng cố gắng!

Đỗ Phi Hồng lại bị Đỗ Tri Thư thúc giục, tiếp tục nhận nhiệm vụ đòi lại vật đính ước, lần này đổi địa điểm khác, không phải ở Sở phủ, mà là cửa hàng Sở gia.

Hóa ra hắn cũng có việc phải làm nha! Nàng tò mò đi theo hạ nhân dẫn đường đi vào một cái nhà lầu ở ngoài.

“Đến rồi, thỉnh đợi một chút, tiểu nhân sẽ thông báo đại thiếu gia một tiếng.” gã sai vật dẫn đường nói.

“Hảo.” Đỗ Phi Hồng đứng bên ngoài, buồn bực nhìn từ phía trong nhà đi ra, một đám người xếp thành hàng dài và hẹp, ngẩng cao cổ nhìn vào trong phòng thẩm dò, rốt cục thì cũng thấy bên trong đặt một cái bàn lớn, hai bên chôn chặt những quyển màu lam rất dày, có nhiều người đứng vây quanh cái bàn, giống như là đang thảo luận chuyện gì đó.

Ồ? Đỗ Phi Hồng mở to mắt, vừa vặn có người đi chuyển sang bên, lộ ra khe hở, khiến nàng có thể nhìn thấy người ngồi sau cái bàn —— nguyên lai là Sở Bạch Ngọc!

Nàng thấy gã sai vật vừa mới dẫn đường đang đi đến bên cạnh bàn, hướng Sở Bạch Ngọc nói một chút, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía nàng đang đứng, hai hàng lông mày liền nhăn lại, rồi sau đó lại quay đầu phân phó gã sai vật vài câu, gã sai vật gật gật đầu, đi tới trước mặt nàng.

“Tiểu thư, đại thiếu gia đang bận rộn công việc, thỉnh tiểu thư sang phòng bên đợi một chút.” Gã sai vật dẫn nàng vào cửa, mở một cánh cửa khác trong góc phòng, đây là một gian phòng nhỏ có bố trí đơn giản.

“Hắn đang bận cái gì vậy?” Đỗ Phi Hồng nhin không được tò mò hỏi.

Gã sai vật ngừng lại, cười cười trả lời: “Hiện tại đã sang mùa thu, đại thiếu gia phải giúp đỡ sắp xếp lại sổ sách mùa thu, thế nên có nhiều công việc, xin chờ một lúc, đại thiếu gia sẽ đến đây ngay.”

“Hảo.” Đỗ Phi Hồng gật gật đầu, sau khi gã sai vật rời đi, nàng đi đến bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy Sở Bạch Ngọc.

Hắn đang cùng với mấy quản sự của hàng thảo luận việc, biểu tình vô cùng nghiêm túc, chuyên chú, hoàn toàn không có nụ cười xấu xa của hắn lúc đùa nàng ngày đó.

Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới có thể nhìn thấy một mặt bất đồng của hắn như vậy, rõ ràng ngồi trên giường êm bên cạnh cửa sổ, hai tay vén màn trên cửa sổ, khéo léo tựa cằm vào, quay đầu nhìn hắn ——

Hắn có đôi lông mày nhìn rất đẹp, đỉnh lông mày không có quá mức sắc bén, mắt phượng hẹp dài, đen bóng thâm thúy, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn đến mắt hắn, đã cảm thấy ánh mắt của hắn xinh đẹp đến không tưởng tượng nổi, màu đen sâu thẳm như muốn hút hết hồn người khác, mũi hắn cũng rất đẹp, môi của hắn so với môi của nàng càng mềm mại hơn.

Nói thật. . . . . Nàng cũng không có chán ghét hắn a, nhớ tới lần trước hắn đem nàng ôm lên kiệu, không biết tại sao, lòng nàng vẫn còn cảm giác ngọt ngào, kỳ thật hắn cũng không xấu, nhưng vì sao Tri Thư chán ghét hắn như vậy?

Đợi cho Sở Bạch Ngọc đem mọi việc giải quyết xong, đi vào phòng nhỏ, liền thấy nàng ghé vào bên cạnh cửa sổ mà ngủ, buồn cười lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng đặt lên bên trên giường nhỏ. Nha đầu này, đến tìm hắn là để ngủ sao?

“Đại thiếu gia, Vũ tiểu thư đang đến đây.” Phúc Quế không dám vào phòng, chỉ có thể đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng kêu.

Sở Bạch Ngọc không kiên nhẫn nhăn lông mày lên, “Nàng lại tới đây làm gì ?”

Phúc Quế cười cười, “Đại thiếu gia, ngài biết rõ còn cố hỏi!” Trong thành này không người nào không biết nữ nhi của Vũ Tướng quân có tình ý với đại thiếu gia, lại cứ chàng vô tình, nàng cố ý, hiện tại chuyện đại thiếu gia cùng Đỗ tiểu thư đính hôn truyền ra ngoài, cũng không lạ việc nàng tức giận thở phà phà tìm tới cửa.

Sở Bạch Ngọc tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Mời nàng vào”. Chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, nhìn thoáng qua nha đầu ngốc đang ngủ, kim lòng không được khoe miệng cong lên.

Chỉ chốc lát sau, Vũ Thu Đồng theo sự dẫn dắt Phúc Quế đi vào cửa.

“Người lui ra trước đi, ta có việc cùng Sở đại thiếu gia nói chuyện.” Vũ Thu Đồng cố nén lửa giận trong lòng ngực, khoát tay muốn Phúc Quế lui ra.

Phúc Quế ngập ngừng một chút, nhìn về phía chủ tử, Sở Bạch Ngọc cầm khê nâng lên, ý bảo không có việc gì.

“Vũ tiểu thư, không biết người có chuyện gì muốn nói?” Sở Bạch Ngọc đi đến trước tủ sách, rút ra một quyển sách làm bộ lật xem, khéo mắt lại nhìn vào cửa sổ nhỏ, ngắm người đang nằm ngủ trên giường.

Vũ Thu Đồng không phát hiện phòng nhỏ có người, cắn cắn môi dưới, đôi mắt đẹp tràn đầy lửa giận cùng ủy khuất, “Bạch Ngọc, ta nghe nói người cùng Đỗ Phi Hồng đính hôn phải không?” Không thể! Không thể như vậy được!

“Đúng vậy a, không nghĩ tới Vũ tiểu thư nhanh như vậy đã nghe được tin.” Bạch Ngọc? Hắn cùng nàng có quen gọi như vậy sao?

Người ở trong phòng nhỏ, tư thế ngủ thật là bất nhã, chân nhỏ đạp rồi đá, cảm thấy nóng bức, càng đá càng làm chân rơi nhanh xuống, sau đó xoay người một cái, một chân đè lên chân tiếp tục ngủ.

Sở Bạch Ngọc cố nén cười, tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Đỗ Phi Hồng, mỗi một cái động tác của nàng đều rất đáng yêu, đáng yêu đến mức hắn rất muốn một ngụm ăn luôn nàng! (khiếp!! sói có khác~)

“Bạch Ngọc! Người, người chẳng lẽ không biết đã hơn một năm này, ta, ta đối với người. . . .” Vũ Thu Đồng tuy rằng lá gan rất lớn, nhưng dù sao vẫn là một cô nương, ưa thích làm tiểu nữ nhi (chắc đoạn này e dịch chưa sát lắm), như thế nào cũng không dám kích động nói rõ.

Hắn biết nàng muốn nói cái gì, nhưng không nói tiếp, vẫn thản nhiên nhìn nàng.

Vũ Thu Đồng đã hiểu rồi, tuy hắn nhìn như thái độ ôn nhã, kì thực là đối với nàng rất lạnh lùng, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, “Tại sao là nàng, nàng bộ dạng xấu như vậy! Vừa xấu lại ngu xuẩn, chỉ là một nữ nhân thấp kém, làm sao xứng với người!”

Nghe được từ miệng nàng nói ra lời tệ hại, Sở Bạch Ngọc mâu quang chuyển động, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, “Nàng là vị hôn thê của ta, xin người đừng nói ra lời dă thương người!”

“Ta không tin! Bạch Ngọc, Bạch Ngọc, người thật không có một chút yêu thích ta? Người không cảm giác được tình ý ta đối với người sao?” Vũ Thu Đồng bị dă kích lớn, không thể tin được hắn lại có thể mắng nàng?

Vốn Đỗ Phi Hồng đang ngủ say thì bị tiếng nói chói tai của Vũ Thu Đồng đánh thức, nàng chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, rồi chần lền đi tới chỗ âm thanh ầm ĩ.

“Người thích ta, thì ta phải thích người sao?” Hắn châm chọc hỏi lại.

“Thật ồn ào nha. . . .” Đỗ Phi Hồng vừa ngủ dậy chỉ biết ngây ngốc ngáp một cái, từ trong phòng nhỏ mở cửa đi ra.

Vũ Thu Đồng kinh ngạc quay đầu, không nghĩ tới nàng ta đột nhiên xuất hiện, lại nhìn đến, quần áo nàng cũng không ngay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nộn, lại từ trong phòng đi ra. . . . Chẳng lẽ?

Nàng tức giận vọt tới trước mặt Đỗ Phi Hồng, trực tiếp tát một cái.”Người là đồ tiện nhân!”

“A!” Đỗ Phi Hồng hai má hồng nộn lập tức xuất hiện năm vết ngón tay, nàng kinh ngạc trừng to mắt, không hiểu vì sao đang buồn ngủ lại bị đánh.

“Người làm gì!” Không đoán được Vũ Thu Đồng sẽ ra tay dă thương người, Sở Bạch Ngọc cố nén tức giận, khẽ quát một tiếng, tại lúc nàng định ra tay lần nữa hắn nhanh chóng cầm chặt cổ tay của nàng.

“Nàng ta tại sao lại ở chỗ này? Các người làm chuyện ám muội gì?” Vũ Thu Đồng giọng the thé ép hỏi.

Đủ rồi! Sở Bạch Ngọc rốt cuộc chịu không nổi nữa, hắn dùng lực lôi tay nàng, bỏ nàng ra xa, tiếp theo lập tức đem Đỗ Phi Hồng đang bị dọa ngốc che ở phía sau mình, “Cút! Chuyện lần này ta không so đo, mời người tự trọng!”

“Ta tự trọng? Sở Bạch Ngọc! Ta thích người a!” Vũ Thu Đồng khó chịu gầm nhẹ, cắn chặt môi dưới, cực lực nhịn nước mắt xuống.

Đỗ Phi Hồng nhìn nàng biến thành cái dạng kia, sợ tới mức không dám nói lời nào, một tay bịt mắt, sợ hãi nín lấy quần áo Sở Bạch Ngọc.

“Đi ra ngoài!” Sở Bạch Ngọc lạnh giọng quát.

Vũ Thu Đồng chưa từng phải chịu đựng như vậy, nàng từ trước đến nay là bảo bối được phụ thân thương yêu, nâng niu trong lòng bàn tay a, không có người nam nhân nào không thương nàng, nhưng hiện tại hắn lại dùng ánh mắt như là thấy cái gì bẩn liếc nhìn nàng! “Sở Bạch Ngọc! Người thật quá mức!” Che miệng, liền nức nở chạy đi.

“Hừ!” Sở Bạch Ngọc cực kỳ tức giận, hắn đối với nàng cho tới bây giờ chính là lấy lễ đãi người, nàng dựa vào cái gì nói như hắn vứt bỏ nàng! Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn Đỗ Phi Hồng còn ngây dại, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Đỗ Phi Hồng lắc đầu, nước mắt không hề báo trước rơi xuống, “Đau quá! Ô ô. . . .” Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị đánh, “Ta chỉ bắt quá đang ngủ, nàng vì sao tức giận như vậy?” Nước mắt tràn trề, ứa khuất đầy mình.

Sở Bạch Ngọc chặc lưỡi, cũng không biết giải thích như thế nào, hẳn biết đại khái Vũ Thu Đồng hiểu lầm cái gì, chỉ có thể nói, người mang tâm tư xấu xa, nghĩ chuyện gì cũng đều là xấu xa, nha đầu này thật đáng thương.

“Đau quá, ta về sau không bao giờ tới nơi này ngủ nữa.” Đỗ Phi Hồng đáng thương vỗ về mặt.

“Ta giúp người bôi thuốc.” Hắn lôi kéo nàng tính định quay lại về phòng nhỏ, tìm cái hòm thuốc để giúp nàng bôi thuốc.

Đỗ Phi Hồng thấy thế, lập tức phản kháng.”Ta không nên vào đi!” Nàng vừa mới đi vào ngủ một giấc đã bị đánh một cái tát, hiện tại nếu lại đi vào, không biết kế tiếp còn có thể phát sinh chuyện gì, nàng sẽ không đi vào!

Sở Bạch Ngọc bắt đắc dĩ híp mắt liếc nhìn nàng một cái, buông tay ra, tùy nàng, tự mình đi vào trong, lục lại ngăn tủ, sau khi tìm được cái hòm thuốc lại đi ra.

“Lại đây.” Hắn một tay mang theo cái hòm thuốc, một tay lôi kéo nàng ngồi lên trên ghế, mở hòm ra tìm đồ, lấy ra một lọ sứ nhỏ màu lục, mở cái nút gỗ ra, đầu ngón tay điểm nhẹ, sau khi dính chút được thủy lại bôi lên trên má sưng đỏ của nàng.

Tuy rằng nóng rát đau đớn, sau khi bôi được thủy, đã khá nhiều, nhưng Đỗ Phi Hồng vẫn còn có chút sợ hãi, “Nàng ấy vì sao lại tức giận như vậy? Đó là gian phòng của nàng sao? Ta cũng không phải cố ý, tuy rằng nếu là ta, ta cũng sẽ tức giận, nhưng ta sẽ không đánh người.”

Sở Bạch Ngọc nghe được lời của nàng, nhin không được lộ ra mỉm cười, “Không phải.” Nha đầu kia làm sao có thể nghĩ đến Vũ Thu Đồng là vì phòng nhỏ mà tức giận?

— “Nàng ấy làm sao tức giận vậy?”

— “Người tìm đến ta làm gì?” Không nghĩ cùng nàng giải thích, Sở Bạch Ngọc đổi đề tài.

Nói đến đây, Đỗ Phi Hồng mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, có chút bất an nhúc nhích người, không yên liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cái kia. . . . Ta tới là muốn. . . .”

Vừa nghe tới giọng điệu thiếu tự tin của nàng, hắn lập tức đoán được ý đồ đến của nàng, mắt nhú lại, ngón tay xúc thuốc cố ý tăng thêm chút sức.”Muốn làm gì, ân?” Nàng còn muốn lấy lại khăn vuông?

— “A —— đau quá! Người nhẹ chút!” Nàng bắt mẫn đánh xuống cánh tay hắn.

Hắn nhất định là cố ý, nhớ lần trước hắn cũng như vậy dọa nàng, thở ra. . . . Hít sâu! Tri Thư nói không thể cúi đầu trước thế lực ác, lần này nàng nhất định phải thành công!”Ta nghĩ muốn. . . .”

Sở Bạch Ngọc đương nhiên sẽ không cho nàng cơ hội nói, vì thế cố ý lại chọc chọc chỗ nàng bị đánh, quả nhiên ——

— “A! Đau quá !” Đỗ Phi Hồng đau đến không nhin được rơi xuống nước mắt, hỏn hển đẩy hắn ra, tính đứng dậy rời đi.

Nhưng hắn thế nào lại dễ dàng để cho nàng đi như vậy, hắn nhanh tay lẹ mắt, khéo léo nắm lỗ tai của nàng, khí lực không nặng không nhẹ, lại làm cho nàng không thể không ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên, “Người tốt nhất nên hiểu rõ ràng người tới làm cái gì, nếu nói điều ta không thích nghe , hừ hừ. . . .” Cúi đầu, híp mắt, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Ô! Đỗ Phi Hồng vốn lá gan cũng không lớn bị hắn như vậy làm giạt mình, dững khí lại toàn bộ rút trở về, miệng run lên, “Không có . . . . Ta, ta chỉ là muốn tới thăm người một chút. . . .”

Coi như nàng thức thời! Sở Bạch Ngọc vô cùng hài lòng buông tay ra, cho nàng một nụ cười hài lòng.

Nàng ôm khuôn mặt sưng đỏ, đáng thương cúi đầu, vì chính mình ủy khuất rơi xuống hai giọt nước mắt, đến nơi này chẳng hiểu vì sao đã trúng một cái tát, còn khuất phục trước thế lực ác, nàng ảo não ở trong lòng chửi rủa chính mình, Đỗ Phi Hồng! Ta phỉ nhổ ngươi!

” Vật dính ước đâu?” Đỗ Tri Thư trầm mặt, lạnh mặt liếc xéo Đỗ Phi Hồng.

Đỗ Phi Hồng xấu hổ đến cúi đầu. Nàng đi đòi vật dính ước, quả thực chính là dè vào miệng cạp, chẳng những không chiếm được này nọ, còn bị Sở Bạch Ngọc đùa giỡn xoay quanh, nếu không cha phải người đưa nàng về nhà, nàng khẳng định còn không thoát thân được.

Nghĩ tới hai lần đi đòi vật dính ước như vậy cũng không được tốt lắm, nàng thật sự không có dũng khí khiêu chiến lần thứ ba nữa rồi!

Đỗ Tri Thư nhìn bộ dáng tỷ tỷ, nhịn không được thở dài, hai gò má nàng ửng đỏ, chân mày đầy mắt kia e lệ, nàng thiệt tình hi vọng không phải bởi vì Sở Bạch Ngọc mà có “Tỷ tỷ, ngươi sẽ không phải là thích tên họa thủy kia chứ?”

Đối mặt tra vấn của muội muội, Đỗ Phi Hồng không trả lời, nhưng hai gò má lại càng ngày càng hồng, đỏ ửng từ mặt khuếch tán đến trên cổ trắng nõn của nàng.

Không cần chờ tỷ tỷ trả lời, Đỗ Tri Thư cũng biết đáp án rồi, không khỏi nhăn trán thở dài, “Tỷ tỷ, ta nói thật, ta không hy vọng ngươi gả cho hán đâu?” Mấy ngày nay nàng ở thành đô ra sức nghe ngóng, Sở gia có thể nói phú khả địch quốc, chẳng những cùng nhiều vị trọng thần triều đình, tướng quân đều có giao tình, lại hàng năm đều là thương nhân được triều đình ủy nhiệm đúc vũ khí.

Mà Sở Bạch Ngọc tuy không phải người cầm quyền thế hệ này, nhưng thân là đại thiếu gia Sở gia, nói hán là thiên chi kiêu tử* tuyệt không nói quá, diện mạo tuấn mỹ, không biết là con rể quý trong cảm nhận của bao nhiêu đại quan, nghe nói Ích châu Kiếm Nam Đô Đốc Vũ Tướng quân muốn hán làm con rể, nay lại bị tỷ tỷ đoạt đi rồi, chỉ sợ lấy thân phận địa vị đối phương, sẽ không để cho tỷ tỷ có một ngày yên bình.

*Thiên Chi Kiêu Tử: Tự hào là con của trời.

Nghe vậy, Đỗ Phi Hồng trong lòng nổi lên một tia khổ sở, hàm răng trắng nõn khê cắn môi dưới, “Ngươi, ngươi chán ghét hán sao?” Nàng cảm thấy Sở Bạch Ngọc không phải người xấu, mặc dù hán hay đùa nàng, trêu tức nàng, dọa nàng, nhưng. . . . . nhưng mà cũng không thật sự thương tổn nàng, hơn nữa tại thời điểm nữ nhân đó lại định ra tay đánh nàng, hán còn bảo vệ nàng nha!

Đỗ Tri Thư có chút không đành lòng, nhưng vì tương lai tỷ tỷ, nàng quyết tâm nói lời cự tuyệt “Đúng vậy! Ta chán ghét hán, ngươi suy nghĩ một chút, cái bộ dáng kia, vừa thấy cũng biết là cái loại người không chung thủy, về sau ngươi thực sự gả cho hán, hán lại nạp thêm thiếp thất khác, ngươi chịu được sao?”

Đỗ Phi Hồng nghe vậy, bắt đầu tưởng tượng mà hình ảnh muội muội vừa nói, ban đầu có chút đau lòng sau lại dần dần khuếch tán ra, cái miệng nhỏ nhắn mím thẳng một đường, ánh mắt cũng đau xót, dùng sức lắc đầu.

“Đó, không phải sao, ngươi suy nghĩ một chút, nam tử tuấn nhã giống như hán vậy, làm sao có thể không có ba vợ bốn nàng hầu? Tính tình của ngươi bản thân ngươi cũng biết, chính là mơ hồ hồ, muốn cho ngươi cùng một đồng thiếp tranh giành tình cảm, chỉ sợ ngươi đến hài cốt cũng không còn.” Liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của tỷ tỷ, Đỗ Tri Thư càng nói hết sức thuyết phục “Ngươi còn muốn nghĩ gì nữa, ta cùng Tri Họa cũng không thích hán, cha cũng chán ghét hán, một tên họa tâm vô lại khiến người khác chán ghét như vậy. . . . .”

Đỗ Tri Thư nói xong vẫn còn rất kích động, Đỗ Phi Hồng càng nghe sắc mặt càng trắng, nhưng, cũng không phải bởi vì lời nói của muội muội, mà là bởi vì tên nam nhân kia đang đứng ở cửa phòng của nàng, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, trong mắt phượng hẹp dài còn lóe ra ánh sáng đáng sợ.

Kéo dài rất nhiều ngày, Đỗ lão gia nhất quyết không giao ra thiếp canh, Sở Bạch Ngọc không kiên nhẫn nổi nữa, dứt khoát chủ động tới cửa đòi, vừa vặn Đỗ lão gia đi lên lớp giảng bài ở học viện, hán chuyển hướng đi, sai bọn hạ nhân dẫn hán đến gặp nương tử tương lai, không ngờ trước khi mọi người chưa bước vào trong phòng, đã nghe thấy một đồng lời chê bai hán, hơn nữa người nói xấu hán, còn khuyên nha đầu ngốc không nên gả cho hán?

Hắn nghĩ lại, bé con nhát gan lại sợ phiền phức như vậy, làm sao có thể có dũng khí đến gặp hắn đòi vật đính ước, hóa ra là có người ở đằng sau chỉ dẫn!

Ra là nha đầu chết tiệt kia luôn luôn tẩy não Hồng nhi, xem nàng mắng chửi người thật sự rất vui vẻ! Hoa tâm đến khiến người khác chán ghét? Hắn hoa tâm chỗ nào? Hắn rất hi vọng nữ nhân trong thành không cần mỗi lần nhìn thấy hắn, như chó nhìn thấy xương, đều giống nhau chúi đầu về phía trước!

Vô lại? Hắn vô lại cũng chỉ hướng người nhà vô lại, đối với việc chơi xấu bé con, thì liên quan gì tới nàng? Sở Bạch Ngọc trong lòng bàn tay ngứa ngáy, có cảm xúc muốn đánh người.

Đỗ Phi Hồng mở to đôi mắt, càng mở càng lớn, cái miệng nhỏ nhắn mân lại chỉ muốn chết thật nhanh, cổ họng ngay cả nửa câu cũng không dám nói, đáy mắt đen bóng, chỉ có bóng dáng kia tới càng ngày càng gần, nhìn thấy lửa giận trên mặt hắn, nàng khẩn trương nuốt nước miếng một cái, có chút sợ hãi nhìn về phía muội muội còn đang nói lời tổn hại tới danh dự của hắn.”Cái kia, cái kia Tri Thư. . . . .”

Đừng nữa nói! Người kia hiện tại đang đứng ở phía sau ngươi a! Ô ô. . . . . Không nên nói nữa! Tri Thư, đừng nói thêm gì nữa, ánh mắt của hắn như muốn phun ra lửa!

Đỗ Tri Thư hoàn toàn không chú ý tới Sở Bạch Ngọc đang đến đây, chỉ cảm thấy sắc mặt tỷ tỷ đột nhiên trở nên rất khó nhìn, nghĩ rằng lời nói của mình có hiệu quả, “Tỷ tỷ, người hiểu thì tốt rồi, hẳn chắc chắn giống như kẻ hoa tâm chuyên gây tai họa, người trăm ngàn lần không nên gả cho hắn, nhanh lấy ngọc bội xuống, người không thể trả, ta giúp người đem trả.”

Sở Bạch Ngọc trên mặt một mảnh xanh mét, ánh mắt lạnh lùng mà trừng mắt nhìn gáy của nữ nhân không biết sống chết kia, chậm rãi giơ tay lên, tức giận không biết có nên dùng một chưởng đánh vỡ đầu của nàng hay không.

“Không cần!” Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy động tác của hắn, vội vàng hô to.

Đỗ Tri Thư đang định đưa tay lấy ngọc bội trên cổ tỷ tỷ xuống, thấy nàng gáo như vậy thì hoảng sợ, lông mày nhíu chặt, “Tỷ tỷ, ta nói với người nhiều như vậy, người có nghe lọt sao?”

Đỗ Phi Hồng trong lòng run sợ ngẩng lên, Sở Bạch Ngọc thưởng cho nàng một nụ cười buồn rười rượi mà nham hiểm, lòng của nàng run lên, lập tức lắc đầu, “Ta thật là không nghe được, người cũng không nên nói gì, Tri Thư, nghe lời của ta, đừng nữa nói!” Vì sao nàng đột nhiên có dự cảm không tốt, cảm thấy hắn sẽ đem toàn bộ khoản này tính ở trên đầu nàng. . . . .

Đỗ Tri Thư không buông tay, hít hơi, mặc kệ như thế nào, hôm nay nàng nhất định phải đem ngọc bội đính ước trả về cho tên họ Sở kia, nàng đang chuẩn bị mở miệng lên tiếng khuyên bảo lần nữa——

“Nha, hai tỷ muội các người đang nói cái gì vậy?” Sở Bạch Ngọc tiếng nói bao hàm cả ý cười chậm rãi vang lên.

Đỗ Tri Thư giật mình, vội vàng quay đầu, thấy người nàng vừa mới phê bình thăm hại đang đứng ở phía sau, tim đập nhanh, thật cẩn thận đánh giá hắn, đáy mắt hắn không có nửa điểm tức giận, hẳn là không nghe thấy lời nàng vừa mới nói xong, vì vậy liền yên lòng, biểu tình cũng tự nhiên hơn rất nhiều, hỏi hắn cũng không có nửa điểm chột dạ, “Sở đại thiếu gia, sao ngài lại tới đây?”

Sở Bạch Ngọc cười cười, “Nhạc phụ chưa thiệp canh đưa cho người mai mối, làm ta sốt ruột nên đành phải tới cửa thúc giục, trùng hợp đúng lúc nhạc phụ ra ngoài làm việc, ta nghĩ thuận đường vòng lại đây tỷ tỷ gặp người một lúc.” Dứt lời, hắn ngồi vào bên cạnh Đỗ Phi Hồng, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên đùi.

Tuy rằng hắn đang cười, nhưng mà Đỗ Phi Hồng dám thề, nàng thật sự nhìn thấy đáy mắt hắn tức giận, cứu mạng a, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nàng, những lời vừa nãy cũng không phải nàng nói ra a!

“Thì ra là thế.” Đỗ Tri Thư liếc tay nhìn hắn, thấy hắn đến bên cạnh tỷ tỷ làm hành vi không thể chấp nhận, trực giác muốn bảo hộ tỷ tỷ, “Sở đại thiếu gia, muốn tới phòng khách ngồi chờ không? Cha ta lên lớp giảng bài viện ở, phải một lát nữa mới trở về.” Nhạc phụ? Hắn thật sự muốn kết hôn với tỷ tỷ?

Nghĩ đuổi hắn đi? Sở Bạch Ngọc dễ dàng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng có chuyện, nhưng hắn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt “Nha, một khi đã như thế, ta ở đây cùng Hồng nhi nói chuyện cũng tốt lắm, dù sao qua mấy tháng nữa, chúng ta sẽ thành thân rồi, về sau cũng đừng bảo ta đại thiếu gia như vậy, gọi tỷ phu là được.”

Run lấy bầy, cúi đầu chu miệng. Ô ô ô. . . . . Những lời vừa rồi thật sự vàng không phải là nàng nói, không liên quan đến nàng !”Ta không có nói gì. . . . .” Đỗ Phi Hồng nói như muỗi kêu, vội vã nghĩ chứng minh sự trong sạch của mình.

Xem nàng bộ dáng bị dọa sợ, Sở Bạch Ngọc cơn tức đầy mình nhất thời tiêu tan một nửa, một tròng ý cười trỗi dậy, nhưng hắn nhìn được , giả vờ không hiểu nghiêng đầu nhìn Đỗ Tri Thư, “Tri Thư, còn có việc sao?”

Đỗ Tri Thư dừng một chút, nàng hiện tại không thể đuổi được hắn đi , đành phải khẽ cắn môi, miễn cưỡng mỉm cười lễ phép, “Không có chuyện gì, ta có việc gấp cần đi trước.” Nàng phải nhanh phải người đi thông báo cho cha hồi phủ!

Sở Bạch Ngọc nâng khuôn mặt tươi cười nhìn theo Đỗ Tri Thư rời đi, mà Đỗ Phi Hồng chỉ có thể trở mặt nhìn bóng lưng muội muội càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, đến khi rút cuộc nhìn không thấy.

“Đỗ, Phi, Hồng. . . . .” thanh âm mang theo mười phần uy hiếp lại đầy áp hỏa khí vang lên ở trên đầu nàng.

Đỗ Phi Hồng nâng mắt đáng thương lên nhìn hắn, đôi mi thanh tú chán nản hạ xuống, “Việc này không liên quan đến ta. . . . . Ta chuyện gì cũng chưa nói. . . . .” Ô ô, người xấu! Người vừa mới nói hắn xấu xa hắn lại không nổi giận với nàng ấy, sao lại nổi giận với người vô tội là nàng!

Vốn là Sở Bạch Ngọc làm bộ làm tịch dọa nàng, lập tức lại bị phản ứng của nàng làm cho buồn cười, sủng nịch xoa xoa đầu nàng, không đành lòng dọa nàng lần nữa, ngược lại giơ cánh tay kéo nàng vào trong lòng “Em gái người nói chuyện gì vậy? Nàng ấy rất ghét ta sao?” Hắn tự nhận không có lỗi đối với tỷ muội song sinh, không lý nào hắn lại rước lấy một chút ghét bỏ của Tri Thư.

Thấy hắn nở nụ cười, Đỗ Phi Hồng khấn trương sợ hãi này giờ thấy thế này mới dám thả lỏng, có chút vô lực dựa vào lồng ngực của hắn, “Không biết, Tri Thư nói người là họa thủy.” Nghĩ đến đây, nàng cũng có chút chán nản, nàng là biết cha chán ghét Sở Bạch Ngọc, nhưng không biết Tri Thư cũng phản đối như vậy.

“Vậy còn người? Người cũng chán ghét ta như vậy sao?” Sở Bạch Ngọc trừng mắt nhìn nàng. Không biết vì sao, vừa nghĩ tới nàng có lẽ cũng tán thành lời nói của muội muội, khiến hắn vô cùng bất mãn, che dấu lửa giận sẽ bùng lên.

Hắn bộ dạng này thực ác bá, Đỗ Phi Hồng nào dám gạt đầu, “Không có, không có.” Nàng làm sao có thể chán ghét hắn chứ?

“Hừ!” Không có là tốt rồi!

“A! Người, người làm gì vậy?” Đỗ Phi Hồng kinh hô một tiếng, hoàn toàn không đoán được hắn sẽ bất ngờ xốc lên váy của nàng lên, hai cái chân mảnh khảnh của nàng cứ như vậy lộ ra trước mắt hắn.

Sở Bạch Ngọc còn lâu mới mặc kệ nàng, nắm lên cái chân bị trật kia của nàng đặt lên trên chân của hắn, thấy mắt cá chân sưng của nàng đã tốt hơn, hắn vừa lòng cười cười.

Đỗ Phi Hồng ngồi ở trên ghế không yên, một chân cao một chân thấp hơn nữa còn đặt trên đùi của hắn, xấu hổ thúc giục hắn, “Người nhanh chút buông tay !” Mặc cỡ chết người, quần của nàng đều vén lên đến trên đùi rồi, người này làm sao có thể ghênh ngang xem xét chân của nàng!

Lại đẩy hắn? Sở Bạch Ngọc giận tái mặt, hung hăng trừng mắt nhìn đôi tay nhỏ của nàng, mỗi lần chỉ cần tới gần nàng một chút, nàng liền vội vàng nghĩ đẩy hắn ra, nha đầu kia là muốn như thế nào?”Người thử đẩy thêm một lần xem!”

Khẩu khí nghiêm khắc của hắn dọa Đỗ Phi Hồng nhảy dựng, đôi tay nhỏ bé còn dán ở lồng ngực của hắn, cả người cực kỳ xấu hổ, tiếp theo đôi tay nhỏ bé co lại, không dám cử động nữa, không biết sao cái chân còn lại đột nhiên trượt xuống dưới, trọng tâm của nàng vốn cũng không vững, ngay lập tức ngã ra sau.

Sở Bạch Ngọc duỗi cánh tay dài ra, ôm eo của nàng, kéo nàng vào trong lòng!

“Nha!” cái mũi khéo léo mạnh mẽ đụng vào trong ngực rắn chắc của hắn, đau đến mức nàng thiếu chút nữa khóc. Mỗi lần cùng hắn tựa vào nhau đều sẽ bị thương tổn, nàng thực sự không thích tới gần hắn nha!

Sở Bạch Ngọc đem nàng ôm vào trong lòng, đáy lòng nhiều phiền chán, bất mãn thoáng chốc đều tiêu tan, cánh tay không tự chủ mà xiết chặt lại, ôm nàng, cảm giác phiền muộn vì cách xa nàng cũng không còn nữa.

Đỗ Phi Hồng bị hắn ôm lâu đến sắp không thở nổi, đành phải dùng ta ra sức vỗ vỗ cánh tay hắn, “Người định ôm chết ta sao? Người ta không thở được!”

Di? Khi nào thì nàng lại có thể tựa vào trong ngực của hắn vậy? Nhưng thật đúng là như thế?

Đỗ Phi Hồng ngượng ngùng, càng muốn nhanh thoát khỏi ngực của hắn, nhưng mà cánh tay ở trên lưng nàng, thì cho dù có đẩy như thế nào cũng không di chuyển, “Người, người đừng như vậy. . . .” Bọn họ còn chưa có chính thức đính hôn, sao có thể to gan ôm nhau chứ, vạn nhất bị người khác bắt gặp, thực không tiện.

“Đừng nhúc nhích!” Sở Bạch Ngọc là Kỳ Lân chuyển thế, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ đầu thai, nàng cơ thể mềm mại ở trong ngực xoay xoay, tự nhiên khiến cho thân thể hắn xao động, không tự giác đưa cánh tay ôm nàng chặt hơn.

“A! Ta không thở được. . . .” Bị hắn ôm chặt như vậy, cuối cùng thì ngực và bụng nàng một hơi cũng không còn, chỉ có thể gắng gượng đánh vào tay hắn.

Sở Bạch Ngọc rốt cục cũng tỉnh táo lại, vội vàng buông tay, “Ta không cố ý.” Hạ mắt nhìn nàng, môi hồng nộn hé ra hơi thở gấp, giống như muốn mời hắn nhắm nháp đôi môi của nàng, hắn còn cảm giác được ở trong cơ thể như có cái gì đang nảy nở, ánh mắt càng ngày càng u ám.

Đỗ Phi Hồng phải hít thở một lúc mới hô hấp trở lại như bình thường, định ngẩng đầu trách móc hắn, nhưng lại không chuẩn bị trước mà nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, đáy mắt ngăm đen có phần mờ mịt, toát ra một chút tia lửa, nàng theo bản năng nín thở, mê muội đến bất động mà nhìn khuôn mặt của hắn càng ngày càng tới gần, hơi thở nhẹ ấm áp của hắn lướt qua khuôn mặt của nàng, mang đến cảm giác ngứa ngáy tê dại, tiếp theo trong nháy mắt, làn môi nóng rực của hắn đột nhiên chạm vào đôi môi mềm mại của nàng, nàng cảm nhận được đầu của mình đang nóng lên, không còn suy nghĩ được nữa, đôi mắt cũng bị bao phủ một tầng sương mù.

Sở Bạch Ngọc hôn môi của nàng, đầu lưỡi nhẹ lướt qua bờ môi của nàng, cảm giác ngọt ngào của môi nàng làm hắn không nhịn được muốn thăm dò sâu thêm, cạy mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi ấm áp đảo qua trong miệng nàng, mút lấy ngọt ngào của nàng, hơi thở ấm muội của hai người cứ quấn quít lấy nhau, cho đến khi cảm giác được người trong lòng sắp không thở nổi nữa, hắn mới khẽ cười rồi lui đầu lại.

Hai mắt nàng như được sương mù bao phủ, đôi môi đỏ mọng bởi vì hắn hôn mà trở nên ửng ửng, làm hắn nhìn không được lại hôn thêm vài lần nữa, hai tay ôm nàng vào trong lòng, có chút thỏa mãn mà than nhẹ một tiếng, ôm nàng trong lòng thì hắn sẽ không cảm thấy trống vắng nữa, bàn tay to thậm chí không tìm được lòng bẹn đỡ lưng của nàng.

Rúc vào trong ngực của hắn, Đỗ Phi Hồng mất một lúc mới phục hồi lại tinh thần sau những nụ hôn nồng nhiệt, vừa nghĩ tới chuyện mới xảy ra, làm nàng choáng váng một hồi, mặt đỏ như sắp cháy đến nơi.

Sở Bạch Ngọc cười cười, lại nghĩ ra ý tưởng xấu xa để trêu đùa nàng, “Bé con, nàng thẹn thùng sao?” Biết rõ nàng sợ nhất hắn gọi nàng như vậy, nhưng hắn vẫn cứ thích gọi nàng như vậy. Quả nhiên, cảm giác được người trong lòng run lên run xuống, hắn lập tức càng ôm chặt nàng, chỉ sợ nàng đột nhiên trốn đi.

Đỗ Phi Hồng vừa bối rối vừa thẹn lại buồn bực, nghĩ đẩy hắn ra nhưng lại thôi đành ngồi yên, nói không chừng, còn làm cho hắn tức giận, chỉ có thể kháng nghị yếu ớt, “Người không cần gọi ta như vậy. . . .” Chỉ là lời của nàng nghe qua giống như đang làm nũng.

“Nói sau đi.” hắn cúi đầu nháy mắt mấy cái, gọi lên nụ cười bồn chồn.

Không có biện pháp đối phó với hấn, Đỗ Phi Hồng đành phải hét lớn một tiếng, trở lại trong lòng của hấn, “Người là người xấu.” hấn thực sự là có kinh nghiệm lão luyện để bắt nạt nàng.

“Ha ha ha. . . . .” Nàng kháng nghị yếu ớt, làm hấn vui vẻ cười to, hấn cúi đầu, khẽ cắn một ngụm phần môi của nàng, hài lòng khi thấy trong nháy mắt nàng lại đỏ mặt.

Cứ như vậy đùa nàng một hồi lâu, thẳng cho đến khi hạ nhân thông báo Đỗ lão gia hồi phủ, thì hấn mới dừng tay.

Dắt tay nhỏ nhắn của nàng, Sở Bạch Ngọc không nhịn được vuốt ve thưởng thức một chút, sau khi hôn hấn trên mặt nàng vẫn đỏ ửng, nàng then thùng nghĩ rút tay về, hấn lại cố ý nắm chặt, nàng có chút không hiểu nên ngước mắt nhìn hấn.

Sở Bạch Ngọc lộ ra nụ cười sáng lạn “Đi thôi.”

Nếu muốn lấy được nha đầu kia, hấn phải suy nghĩ thật kỹ càng, đem già trẻ Đỗ gia ra trừng phạt, nhất là vậy đối với tỷ muội song sinh kia, vì dám ở trước mặt Hồng nhi nói xấu hấn đến như vậy. Sờ sờ cằm, hấn liếc mắt nhìn Đỗ Phi Hồng bộ dáng ngây thơ, nha đầu kia rất ngây ngô, nhìn qua đã thấy dễ bị lừa gạt, được. . . . . phải nghĩ ra biện pháp để đem nàng ra khỏi nơi này mới được.

“Làm sao vậy?” Thấy hấn nhìn chằm chằm mình không nói, nàng có chút kích động sửa sang lại quần áo có điểm lộn xộn.

Hấn lắc đầu, “Không có việc gì, đi thôi.”

Nắm tay nàng, Sở Bạch Ngọc đi lên phía trước, Đỗ Phi Hồng đi theo bên cạnh người hấn, tầm mắt không dừng khỏi chỗ tay hai người đang nắm, hấn làn da trắng nõn, bàn tay rộng thùng thình, toàn bộ tay nhỏ bé của nàng đều bị lòng bàn tay của hấn bao gọn, nàng đột nhiên cảm thấy giống đang ăn đường, cảm giác ngọt ngào cứ dâng trào ở trong lòng, nhiệt độ cơ thể của hấn ấm áp ủi nóng tay nàng, đồng thời cũng làm cho lòng của nàng trở nên mờ mịt.

Dừng ở khuôn mặt tuần mỹ của hấn, tim nàng không tự giác đập rộn lên, môi nở nụ cười như một đóa hoa nho nhỏ, Tri Thư nói đúng, nàng đúng là thực sự thích hấn. . . . .

5. Chương 5

Tại phủ tướng quân ——

“Keng! Loảng xoảng! Bộp! Rạt!” Từng đợt thanh âm võ vụn của vật phẩm không ngừng phát ra từ phía tây phủ tướng quân.

Trong phòng, tỳ nữ và bọn người hầu toàn bộ co rúm lại vào một góc, mặt hoảng sợ nhìn chủ tử đang nổi cơn thịnh nộ.

Một cô nương vốn nên là dịu dàng thướt tha, toàn bộ ngũ quan mỹ lệ lúc này bởi vì tức giận mà trở nên xấu xí dữ tợn, trong phòng hoàn toàn bừa bãi, cốc chén, đồ sứ quý giá đều vỡ vụn trên mặt đất, cái bàn cũng bị lật đổ.

“Đủ rồi, Đồng Nhi, con đang náo loạn cái gì!” Một đạo thanh âm trách móc uy nghiêm từ bên ngoài truyền vào.

Vừa thấy được người tới, Vũ Thu Đồng miễn cưỡng thu hết chút lửa giận, “Cha.”

Vũ Huệ Ân* đi vào trong phòng rồi nhìn cảnh bừa bộn xung quanh rồi phát phát tay, “Toàn bộ lui hết xuống.”

*: e đoán thế

“Vâng!” tất cả nô bộc giống như được lệnh đặc xá, liên tục bước nhanh không ngừng rời đi.

Đợi cho mọi người đi hết, Vũ Huệ Ân mới lộ ra một tia không đành lòng, “Nữ nhi bảo bối, người là làm sao vậy? Tại sao lại nóng nảy như thế, cẩn thận tổn hại đến bản thân.”

Vừa nhắc tới điều này, lông mày tinh tế của Vũ Thu Đồng lại nhíu chặt vào một chỗ, “Cha! Con không chịu đâu! Cái Đỗ Phi Hồng kia không biết từ đâu xuất hiện dựa vào gì mà lấy được Sở Bạch Ngọc, cha phải nhanh chút tìm người diệt trừ con tiện nhân kia! Sở Bạch Ngọc phải là của con mới đúng!” Nàng ghen ghét gầm nhẹ.

Vũ Huệ Ân biết tâm tư của con gái, nhưng tình cảm nam nữ hân cũng không thể điều khiển, “Đồng nhi, trên đời này không phải chỉ có một người nam nhân là Sở Bạch Ngọc, trong kinh thành còn rất nhiều vương công quý tộc hướng con cầu hôn, sao con lại chỉ coi trọng Sở Bạch Ngọc?” Vũ gia hân tuy rằng nhờ ơn của hoàng hậu mà một bước lên mây, nhưng trước mắt hân không nghĩ trở mặt với Sở gia, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng muốn hân cùng Sở gia tạo quan hệ tốt, hân sao dám cãi lời ý chỉ nương nương.

“Con không chịu, con không chịu! Cha —— cha phải nghĩ cho con biện pháp, con chỉ muốn Sở Bạch Ngọc!”

Vũ Thu Đồng mắt đỏ lên, vừa khóc vừa kêu gào “Con so với cái Đỗ Phi Hồng kia làm sao thua kém được, nàng ta bộ dạng xấu như vậy, lại chỉ là nữ nhi của người bình thường, dựa vào gì dám ở cùng một chỗ với Sở Bạch Ngọc?” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi không cam lòng, trên mặt nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tình cảm của nàng đã hơn một năm, đâu có thể chỉ đơn giản như vậy hủy ở trong tay một nữ nhân mới tới thành đô không đến mười ngày, nàng làm sao cam tâm được.

Một đồng tử muội của nàng đều chờ đến lúc Sở Bạch Ngọc thất bại mà ngã xuống dưới váy của nàng, hiện tại chuyện hai nhà Sở Đỗ đính hôn vừa truyền ra ngoài, nàng trở thành trò cười cho không biết bao nhiêu người trong thành, nàng làm sao có thể chấp nhận chuyện như vậy? Không! Không được! Nữ nhân bên cạnh Sở Bạch Ngọc chỉ có thể là nàng! (Haiz, sao ta ghét nữ nhân này ghê, đọc mà muốn chém cho vài nhát thui, hix sao ta bạo lực thế này !! P:Không sao, em cũng thế n.n)

Nữ nhi bảo bối Vũ Huệ Ân là một người như thế, ông ta nhìn nữ nhi tức đến phát khóc, đau lòng muốn chết, vội vàng nói trấn an, “Hảo hảo hảo, cha biết, cha biết, cha sẽ tìm biện pháp, con đừng tức giận.”

Vũ Thu Đồng vừa nghe, lập tức nín khóc mỉm cười, làm nũng lôi kéo cánh tay phụ thân, “Đúng thôi, cha là Kiểm Nam Đô Đốc tướng quân, nhất định có biện pháp rất tốt rồi?” Hừ! Nàng không tin Sở Bạch Ngọc thật sự có can đảm đắc tội Vũ gia bọn họ. (Mơ hử em để rồi coi Ngọc ca có dám không!! Tức quá đi)

Vũ Huệ Ân biểu tình khó xử, nhưng thấy nữ nhi nũng nịu, cũng chỉ có thể nuốt thở dài vừa ra tới miệng vào lòng, “Cha sẽ tận lực nghĩ biện pháp, con trăm ngàn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta còn phải nhờ Sở gia giúp đỡ rất nhiều.”

Kiểm tra vũ khí mỗi năm một lần cũng sắp đến rồi, Sở gia cùng Gia Luật gia đã độc bá chế tạo vũ khí nhiều năm, nếu là thật có thể tạo được hôn nhân này, có thêm sức mạnh này thì thế lực của Vũ gia chắc chắn sẽ được mở rộng, Hoàng hậu nương nương hân là cũng sẽ cao hứng. (Thằng cha này ăn dưa bỏ nhiều quá, đọc mà thấy ghét nằm mơ đi nhá!!)

Vũ Thu Đồng mặt ngoài cười yếu ớt, nhưng đáy mắt lại lóe lên quang mang ghen ghét, “Con đã biết, cha.” Hành động thiếu suy nghĩ? Nàng sao phải làm chuyện vụn vặt ấy, nàng muốn cái xấu nữ nhân họ Đỗ kia hối hận đã đi vào thành đô!

Đỗ Phi Hồng cảm giác mình gần đây thật sự là quá xui xẻo rồi, tuy rằng nàng từ nhỏ đến lớn bị thương không ít, nhưng thời gian này, thật giống như xui xẻo đang phát uy lực, đi đường té ngã, uống nước thì sặc, ăn cơm lại nghẹn, mặc quần áo thì bị kim đâm, đi giày nhỏ thì bị đinh đâm vào, chẳng đến mười ngày, trên người nàng tất cả miệng vết thương lớn nhỏ đều nhiều đến dọa người!

Như hôm nay chẳng hạn, nàng đang đi trên đường tính mua chỉ thêu mà thôi, ngay ở trên đường cái, nóc nhà chủ quán bên đường đột nhiên sụp xuống, một nửa chỗ mái ngói đỏ đều rơi xuống trên người nàng! Nếu không phải bên cạnh có người nhanh tay kéo nàng một cái, thì hiện tại nàng hẳn là còn bị chôn ở dưới gạch ngói vụn.

Chẳng qua nàng cũng không biết rằng lúc mái ngói rơi xuống làm nàng bị thương ở đâu, trên đỉnh đầu nàng quần lấy một vòng vải thật dày.

“Phi Hồng, người có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Muốn nương lại thỉnh đại phu đến xem không?” Đỗ phu nhân lo lắng nhìn khuôn mặt nữ nhi tiểu tụy, nhìn trên đầu nàng có thương tích, cả trên tay và trên đùi cũng có, rốt cuộc sao lại thế này? Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy nàng bị thương tới mức này.

Đỗ Phi Hồng bị mái ngói nện vào đầu đến hoa mắt chóng mặt, chảy không ít máu, bây giờ đầu còn choáng váng, nhưng nghe thấy giọng điệu lo lắng của nương, miễn cưỡng gắng gượng tinh thần, hơi hơi mở mắt ra, suy yếu cười.”Nương, con không sao, người đừng lo lắng.”

Bên cạnh là Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Họa cũng đỏ tròng mắt, hôm nay trên đường các nàng cũng cùng theo một lúc, bị tình cảnh lúc ấy làm cho sợ hãi, vết thương mà lớn hơn nữa, chỉ sợ tỷ tỷ sẽ không còn ở trước mắt nữa.

Sở Bạch Ngọc nhận được tin tức, vội vàng vàng tới Đỗ gia, gần đến trong phòng Đỗ Phi Hồng, đã thấy nàng suy yếu nằm ở trên giường, ngực nhất thời căng thẳng, bước dài đi đến bên giường, còn đẩy Đỗ phu nhân ra mà cũng không phát hiện, bởi vì trong mắt hấn hiện tại chỉ nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Đỗ Phi Hồng.

“Hồng, Hồng nhi, nàng có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Ta lập tức cho người đi mời đại phu nổi tiếng nhất thành đô đến đây!” Sở Bạch Ngọc đau lòng cầm tay nàng, không hiểu nàng làm sao có thể bị thương thành như vậy.

Đỗ phu nhân bị bỏ sang một bên cũng không tức giận, ngược lại thấy bộ dáng hấn lo lắng cho nữ nhi như thế cũng cảm thấy vui mừng.

Nghe thấy lời nói quen thuộc, Đỗ Phi Hồng cảm thấy buồn cười, cong môi cười, “Mới vừa rồi nương cũng đã nói lời giống như chàng với ta” Hấn bộ dáng hoảng sợ khiến nàng có điểm luyến tiếc, xoa bóp tay hấn trấn an.

Nâng niu tay mềm thực suy yếu trong lòng bàn tay, sức lực kia so với con muỗi còn không bằng, làm cho Sở Bạch Ngọc hoảng sợ, hấn biết hai phúc thần bám vào trên người Đỗ gia đã ly khai, nhưng hấn không ngờ rằng sức mạnh của suy thần lớn như vậy, còn lại hai phúc thần căn bản không khắc chế được thần lực suy thần.

Chỉ mới mười ngày, hấn mỗi ngày đều được nghe tin nàng bị thương, hôm nay nếu tệ hơn thì ngay cả mạng sống cũng không còn, may mắn hấn có tính trước, đem Sở Lôi an bài đến bên người nàng, cũng nhờ Sở Lôi kịp lời nàng ra mới tránh được một kiếp.

Không được! Tiếp tục như vậy không được, hấn không có thời gian bởi Đỗ lão gia chơi, nửa tháng nữa, phúc thần thứ tư sẽ rời đi, chỉ còn lại suy thần, hấn không dám nghĩ đến lúc đó nàng còn có thể chống đỡ được bao lâu.

“Nhạc mẫu đại nhân, phiền người đem thiếp canh của Hồng nhi giao ra đây.” Sở Bạch Ngọc quay đầu nhìn về phía Đỗ phu nhân, giọng điệu nghiêm khắc không chấp nhận cự tuyệt, hấn nhất định phải làm cho hai người nhanh chóng định ra hôn ước, như vậy hấn có thể bảo vệ nàng tốt hơn.

Đỗ phu nhân có chút không vui nhướn lông mày lên, nữ nhi ốm yếu còn nằm ở trên giường bệnh, hấn lại vội vã muốn thiếp canh? Chẳng lẽ đau lòng mới vừa rồi rồi đều là diễn cho nàng xem ?

“Bạch Ngọc. . . . .” Đỗ Phi Hồng khẽ kéo tay hấn, hi vọng hấn có thể khắc chế một chút cảm xúc, bình thường nàng bị hấn tức giận cũng không sao, nhưng là hấn tức giận nương của nàng lại không được.

Sở Bạch Ngọc quay đầu giúp nàng kéo cao chăn gấm đắp kín người nàng, tay nhẹ vỗ về gương mặt của nàng, “Ngoan, nàng hảo hảo nghỉ ngơi, ta có việc muốn nói cùng nương nàng.” Ôn nhu ở nàng bên tai khẽ lẩm bẩm.

Đỗ Phi Hồng vì không muốn cho người nhà lo lắng mới miễn cưỡng giữ tinh tảo, nhưng kỳ thật miệng vết thương đau đớn đã khiến thân thể nàng không thể chống đỡ, khẽ thở nhẹ, nhìn ánh mắt hấn kiên định, đột nhiên cảm thấy thực an tâm, nhếch miệng, đầu trở nên nhẹ bẫng, cứ như vậy nhắm mắt lại, thả mình rơi vào trong bóng đêm nàng chờ đợi từ lâu.

Sở Bạch Ngọc ngồi ở bên giường một hồi lâu, sau khi xác định nàng thật sự ngủ say, mới chậm rãi ngược mắt nhìn qua Đỗ phu nhân cùng với tỷ muội sinh đôi.

Ba người đều bị ánh mắt của hắn làm kinh sợ, các nàng vẫn cho rằng hắn là một quý công tử ôn hòa tuấn mỹ, không nghĩ tới hắn cũng có thể âm trầm, sắc bén như thế. . . . .

“Phúc Quế.” Sở Bạch Ngọc thản nhiên hô.

Vẫn đứng ở ngoài cửa, Phúc Quế nghe thấy chủ Nhân gọi, liền rất nhanh đi tới, “Tiểu nhân ở đây.”

“Người trước trở về cho người dọn dẹp Linh Lung tiểu lâu, thuận đường thông báo cho Phúc tổng quản, nói hắn chuẩn bị một cái kiệu tốt, tối nay đón thiếu phu nhân hồi phủ nghỉ ngơi, chọn hai tỷ nữ linh hoạt, cho các nàng thành nha hoàn ở bên người thiếu phu nhân.”

Phúc quế cung kính mà gập đầu, “Dạ, tiểu nhân đi ngay.” Oa oa wow, Linh Lung tiểu lâu nha, không phải là tiểu lâu ở sân sau mà đại thiếu gia tự giữ cho mình sao? Vụng trộm giường mất liếc về phía Đỗ Phi Hồng còn nằm ở trên giường, xem ra nàng chính là nữ chủ nhân tương lai rồi!

“Sở đại thiếu gia, người là đã quên Phi Hồng còn có cha mẹ, Đỗ gia cũng không suy sụp, vậy người có ý gì?”

Đỗ Tri Thư đối với mệnh lệnh liên tiếp của hắn có chút tức giận.

Sở Bạch Ngọc không để ý nàng, chỉ bình tĩnh nhìn Đỗ phu nhân, “Ta nói ngắn gọn, chỉ có ta, mới có thể cứu Hồng nhi, nàng bị suy thần đeo bám trên người chắc mọi người ở Đỗ gia cũng biết, nay vốn các phúc thần che chở cho Đỗ gia dần dần rời đi, pháp lực suy thần không hề bị kiềm chế, nếu nàng tiếp tục ở chỗ này, chỉ có thể bị chết oan uổng.”

“Cái gì?” Đỗ phu nhân hoảng sợ không đoán được hắn sẽ nói lời này.

Đỗ Tri Thư luôn luôn là người tỉnh táo nhất trong ba tỷ muội, cũng không tin tưởng, hoài nghi nhìn hắn, “Người có thể cứu tỷ của ta? Người định cứu như thế nào? Người không phải là tiên cũng không phải thần, có biện pháp để đuổi đi suy thần trên người nàng sao?”

Sở Bạch Ngọc lạnh lùng nhìn nàng. Hắn chính là tiên cũng là thần, còn là thực thú a! Nếu nàng ta không phải là muội muội Hồng nhi, hắn sẽ đánh chết nàng* (câu này khủng khiếp chút, có gì chị sửa nha)!

“Chỉ cần đánh hôn, nàng sẽ là người Sở gia, cả đời chịu phúc ảm của Sở gia, cho dù có đại kiếp nạn cũng không chết.”

Sở Bạch Ngọc lựa chọn lời đơn giản nhất để nói ra.

Trên thực tế, chỉ cần Đỗ Phi Hồng cùng hắn có danh phận chắc chắn, tính mạng của nàng sẽ vì hắn ảnh hưởng mà có thay đổi, suy thần tuy rằng lợi hại, nhưng làm sao có thể địch nổi hắn, với thần khí của hắn, có thể xua tan sát khí trong mạng của nàng, đây cũng là nguyên nhân phúc thần cầu xin hắn cứu người .

Kỳ thật cũng không phải không trao đổi thiếp canh là không thể thành thân, chỉ là trao đổi thiếp canh qua tay người mai mối, sẽ báo cáo cho triều đình biết, cũng chẳng khác gì là hoàng thượng đồng ý chuyện cưới xin của bọn họ, còn có phương pháp trực tiếp hơn, chính là da thịt chi thân, nhưng phương pháp này cho dù hắn nghĩ thử, cũng phải được người kia phối hợp.

Từ xưa đến nay, Kỳ Lân chính là tượng trưng cho thực thú, khỏi nói hắn là Bạch Kỳ Lân càng khó gặp, chỉ khi có hắn ở bên người, thời điểm phúc thần mãn nhiệm, Đỗ Phi Hồng có thể một đời yên bình, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu phúc thần đưa Đỗ gia bọn họ mang đến thành đô.

“Nhưng là. . . . .” Đỗ Tri Thư còn muốn nói nhiều cái gì, nhưng ánh mắt Đỗ phu nhân ngăn cản, lại nuốt trở về.

“Nương?” Nương sẽ không phải tin những lời nói đùa này đi?

Đỗ Tri Thư không hiểu tâm ý của nương, Đỗ phu nhân tuy rằng đọc đủ thứ thi thư, đối với mấy cái việc thần linh lộn xộn kỳ quái này còn có điều còn nghi vấn, nhưng biết thì biết, ý tưởng trong lòng cũng không chịu không chế, mắt thấy nữ nhi thời gian này vết thương lớn, vết thương nhỏ không ngừng, nàng cho dù

không tin cũng không được rồi, chỉ cần có thể bảo trụ mạng nữ nhi, nàng cái gì cũng đều nguyện ý thử một lần.

“Cho người.” Đỗ phu nhân từ trong lòng ngực lấy ra bái thiếp màu đỏ cũng sớm đã chuẩn bị tốt, ở trên viết ngày sinh tháng đẻ của Đỗ Phi Hồng, “Ta muốn nữ nhi của ta bình an.” Nàng cùng trượng phu không giống nhau, trượng phu là luyện tiếu nữ nhi mới mười sáu tuổi đã xuất giá, nhưng nàng làm nương lại nhìn ra được, ánh mắt người nam nhân này nhìn nữ nhi, không phải đơn thuần trên đùa, còn có một loại ôn nhu mà bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

“Nương, người thực tin những lời nói dối của hắn?” Hai tỷ muội song sinh không dám tin, trăm miệng một lời hỏi.

“Dem nàng giao cho ta.” Sở Bạch Ngọc đem thiếp canh tiếp nhận trong tay, thận trọng nói ra hứa hẹn, không phải bởi vì phúc thần hắn nhờ làm hộ, mà là bởi vì lòng của hắn, bởi vì, nàng chính là vợ của hắn.

Đỗ phu nhân chăm chú nhìn hai mắt của hắn, thật lâu sau mới mở miệng, “Hết thấy. . . . . Cầu xin người . . . . .”

Ngủ một giấc, Đỗ Phi Hồng vừa mở mắt, liền thấy nóc giường xa lạ, có chút không tin nháy mắt mấy cái, đầu còn mê man, một tay chống giường, nghĩ muốn đứng lên.

Nàng mới vươn tay mềm nhũn muốn vén chăn lên, cũng cảm giác được một cách tay mạnh mẽ mà ôn nhu, nhẹ nhàng ôm eo của nàng, thật cẩn thận giúp đỡ nàng nửa ngồi dậy.

“Bạch Ngọc?” Đỗ Phi Hồng thực kinh ngạc nhìn Sở Bạch Ngọc có chút tiêu tụy, trên mặt hắn luôn luôn sạch sẽ giờ mọc ra vài cọng râu, trên mắt còn có vết thâm quầng, quần áo có phần bụi bặm, bộ mặt bình thường tuần mỹ không tỳ vết, bộ dáng quý công tử ngọc thụ lâm phong cũng bị mất.

Nàng không biết là, sau khi Sở Bạch Ngọc đem nàng mang về Sở phủ, nàng ngủ mê suốt ba ngày, đêm hôm đầu tiên, hắn liền phát hiện có điều không bình thường, bất luận hắn kêu to như thế nào, nàng cũng không tỉnh, hắn sợ tới mức bảo vệ chặt ở trước giường một tác cũng không rời, thậm chí sai người đem đại phu y thuật tốt nhất thành đô buộc trở về để khám và chữa bệnh, cứ như vậy lo lắng đề phòng ba ngày, nàng rốt cục đã tỉnh!

Nàng tỉnh, nàng tỉnh! Tuy rằng sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng ít nhất mắt mở là được! Sở Bạch Ngọc có chút kích động ôm chặt lấy nàng, “Nàng dọa ta sợ chết đi được.” Cái nữ nhân này! Ba ngày qua này hắn cực nhọc cả ngày lẫn đêm canh giữ ở bên giường, chỉ sợ nàng chợt đột nhiên xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng cảm giác được thân thể của hắn hơi run rẩy, Đỗ Phi Hồng vội vàng lấy tay ôm chặt hắn, “Ta ở đây, ta ở đây. . . . .” lời nói trấn an nhẹ nhàng thốt ra.

“Ăn ngon không?” Sở Bạch Ngọc bưng bát sứ cầm thìa, tỉ mỉ từng miếng từng miếng uy nàng ăn.

Đỗ Phi Hồng trên mặt có điểm xấu hổ, có chút ngượng ngùng, bởi vì trong phòng cũng không chỉ có hai người bọn họ, Phúc quế cùng bốn nàng nô tỳ lạ đều đứng một bên ở đằng sau .

“Mau ăn.” Sở Bạch Ngọc nhẹ giọng thúc giục.

Đôi mắt to đẹp dễ nhìn đến khuôn mặt đầy vẻ quan tâm của hắn, cánh môi xinh xắn khê mở, tuy là uống chén thuốc đắng nghét, nhưng đáy lòng vẫn thấy ngọt ngào, khóe môi cong lên hiện ra lúm đồng tiền đáng yêu trên má, cười đến ngọt ngào.

Sở Bạch Ngọc cẩn thận che chở, cầm lấy khăn thính thoảng giúp nàng lau đi vụn thuốc lưu lại bên môi, uy nàng uống xong thuốc, lại cẩn thận để nàng nằm lại trên giường.

“Đại phu nói, nàng đừng phải đầu, có ứ máu, cho nên mới phải mê man ba ngày, đã nhiều ngày nhưng vẫn có thể bị choáng váng, hảo nghỉ ngơi tốt.” Vỗ về khuôn mặt non mềm của nàng, Sở Bạch Ngọc đáy mắt còn có một tia bất an, muốn nàng nghỉ ngơi, sau lại sợ nàng nhắm mắt thì sẽ không tỉnh lại.

“Hảo, ” Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu, chủ động cầm bàn tay bên má lên, quay lại nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào. Nàng biết hắn thực sự lo lắng cho nàng, lúc nàng bắt đầu tỉnh lại, kia đôi mắt sâu kín chuyển động quang mang chính là chỉ nhìn nàng chăm chú, hắn như vậy, làm nàng có chút đau lòng.

Sở Bạch Ngọc lúc này mới có thể hơi an tâm một chút, tiếp theo hần nghiêng đầu vẫy vẫy tay, trong phòng bốn tỷ nữ bộ dạng xinh đẹp đồng thời đi đến bên giường, Đỗ Phi Hồng có chút tò mò nhìn xem các nàng, ánh mắt khó hiểu lại quay lại nhìn Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc hơi lùi lại một chút, cầm tay nhỏ bé của nàng đặt ở mép giường, “Đây là bốn tỷ nữ ta an bài đưa cho nàng, về sau mặc kệ đi đâu, đều phải có các nàng ấy đi cùng, còn không mau hướng thiếu phu nhân hành lễ.”

Bốn hầu gái xinh đẹp nhẹ nhàng xoay người thi lễ, “Nô tỳ Thanh Trúc, Tử Yến, Sở Văn, Sở Vụ ra mắt thiếu phu nhân.” Bốn người từ trái đến phải tự giới thiệu, vừa nói, còn ngạc nhiên nhìn không được vụng trộm đánh giá nữ tử trên giường.

Nhất là Sở Văn cùng Sở Vụ, các nàng là người từ nhỏ nhận huấn luyện, gánh vác nhiệm vụ bảo hộ nữ chủ tử tương lai, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên các nàng nhìn thấy đại thiếu gia đối với nữ nhân lại có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Đừng nói các nàng thực bị hù dọa rồi, vẫn đi theo bên người Sở Bạch Ngọc là Phúc Quế cũng chưa từng nhìn thấy. Trong ấn tượng của hần thì đại thiếu gia có bộ dạng đẹp, nhưng tính tình có thể coi là không tốt lắm, ở bên ngoài tuy rằng một bộ dáng công tử tao nhã, nhưng thực ra là một chủ tử xấu tính, chỉ có hần cùng Sở Lô biết, đại thiếu gia chán ghét nữ nhân tới gần hần chừng nào, nhưng không nghĩ tới đại thiếu gia sẽ như vậy, có thể đối với một nữ nhân ôn nhu như thế, nếu hần không nhìn tận mắt, đánh chết hần cũng không tin.

Đỗ Phi Hồng hoảng sợ, “Bốn, bốn hầu gái? Ta cũng không cần đến một người đâu!” Trước kia ở nhà, nàng cũng còn không có một nha hoàn thân cận, hiện tại một hơi đến bốn người, nàng thật sự không cần.

Sở Bạch Ngọc cười cười xoa bóp tay nàng, “Nàng không biết nàng là Họa Tinh chuyển thế sao? Nếu không an bài vài nha hoàn trông nom nàng, ta như thế nào yên tâm được” Bốn người này là hần cố ý chọn lựa, Thanh Trúc cùng Tử Yến phản ứng mau lẹ, cũng rất linh hoạt, về phần Sở Văn cùng Sở Vụ đều có võ, có đầy đủ năng lực bảo hộ nàng.

Bất mãn mặt nhăn mặt nhăn mũi, “Ta mới không phải Họa Tinh đâu!” Nàng chỉ là bị xui xẻo một chút, được rồi, nàng thừa nhận là thực xui xẻo.”Nhưng không cần phải nhiều người như vậy đi. . . . .”

“Chớ cùng ta tranh cãi” Sở Bạch Ngọc không chấp nhận nàng cự tuyệt.

Tính tính ngày, nhiệm kỳ Suy thần cũng sắp hết, thời gian này hần một tác cũng không rời việc coi chừng nàng mới được, nhưng vừa vặn lại gặp kỳ thẩm tra vũ khí, hơn nữa phương pháp năm nay có thay đổi, làm cho các thương nhân đúc ra mười tám loại vũ khí, rồi mang ra góp ý cho nhau, một mình Sở Nhận xác định bọn không thở nổi, nếu hần không hỗ trợ, chỉ sợ Sở Nhận không bao lâu sẽ chết trẻ, liền đổi cho hần tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn này.

Đỗ Phi Hồng nhếch miệng nhỏ “Đúng rồi, ta tại sao lại ở chỗ này?” Cha làm sao có thể đáp ứng cho nàng vào ở Sở phủ?

“Nhạc mẫu đáp ứng” muốn đem nàng đi, trước tiên phải được đồng ý, hần chẳng muốn đi ứng phó nhạc phụ đại nhân tính tình trẻ con, nhạc mẫu trực tiếp giao cho hần là được, ban đầu nhạc phụ còn thờ phỉ phỉ mắng chửi người, nhưng nhạc mẫu mặt đóng băng, trừng mắt, nhạc phụ đại nhân cũng không dám lên tiếng nữa.

“Ha ha, trách không được cha tại sao đáp ứng.” Nương bề ngoài tuy rằng nhu nhược, nhưng chẳng biết tại sao, cha sợ nương.

Nhớ tới nhạc phụ bộ dáng kinh ngạc, Sở Bạch Ngọc cũng nở nụ cười, ngồi ở bên giường bởi nàng nói chuyện phiếm, khi nàng mệt mỏi xoa xoa đôi mắt thì hần sẽ xoa bóp tay nàng, giúp nàng thanh tỉnh, sợ nàng vừa nhắm mắt sẽ không lại tỉnh lại.

Đỗ Phi Hồng tuy rằng mệt chết đi, cũng biết hần cố ý khiến nàng bảo trì thanh tỉnh, nghĩ đến nguyên nhân hần phải làm như vậy, lòng mềm nhũn, cố gắng mở mí mắt cùng hần nói chuyện.

“Bạch Ngọc, chàng muốn hay không đi nghỉ ngơi một chút?” Hấn đầy mắt mệt mỏi cũng không suy chuyển, vẫn là kiên trì canh giữ ở bên người nàng, khiến lòng nàng xót xa.

“Ta không phiền, ta muốn bồi nàng.” Hấn đây là trợn mắt nói dối.

Đỗ Phi Hồng khẽ thở dài, mới vừa nghe đến hấn nói nàng ngủ ba ngày, sẽ không phải hấn cũng trông nàng ba ngày đi? Tiếp tục như vậy sao được? Suy nghĩ lòng vòng sau lại thở sâu, dùng khí lực còn lại làm cho mình nằm lui vào bên trong giường.

Sở Bạch Ngọc khó hiểu vì sao nàng làm như vậy, “Sao thế?”

“Các người đều đi ra ngoài trước đi.” Nàng vẫy vẫy tay làm cho bốn tỳ nữ lui xuống trước.

Bốn tỳ nữ cùng Phúc Quế đồng thời ngược mắt nhìn về phía Sở Bạch Ngọc, sau khi hấn nhẹ gật đầu mới dám rời đi.

Đợi cho mọi người đi rồi, Đỗ Phi Hồng mới nhẹ gơ lên một tay, vỗ vỗ chỗ trống trên giường ngủ, “Bạch Ngọc, vậy chàng ngủ cùng ta đi.” Nàng tuy rằng ngưỡng ngưỡng, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định.

Nếu hấn nghĩ bồi nàng, vậy bồi đi, dù sao, dù sao đầu hũ của nàng bị ăn cũng không mất, huống chi. . . . .
. Hấn là vị hôn phu của nàng rồi, hai người cùng giường chung gối, vậy cũng không sao đi. . . . .

Sở Bạch Ngọc sững sốt, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, lông mày nhăn lại cuối cùng buông ra, lập tức một chút ý cười bốn cột quen thuộc hiện lên “Nàng như vậy khẩn cấp muốn cùng ta cùng giường chung gối a?” Nàng lo lắng hấn như vậy, làm cho hấn cực kỳ sung sướng.

Biết ngay hấn sẽ nói như vậy! Đỗ Phi Hồng trợn mắt liếc hấn một cái, “Chàng đừng nói lung tung, bảo chàng đi nghỉ ngơi chàng lại không chịu, thực ra chàng cũng muốn đi ngủ, biện pháp tốt nhất chính là chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi thôi!” Việc này càng giải thích càng mập mờ, hai gò má của nàng cũng càng ngày càng nóng.

Sở Bạch Ngọc tươi cười rạng rỡ, cuối cùng cũng thấy nha đầu kia có chút sức sống rồi, tảng đá lớn đè ở ngực cũng nhẹ hơn một chút, “Ta biết, nếu nương tử phân phó, vi phu cũng chỉ hảo theo ý chỉ của nàng”

Lại đùa nàng! Đỗ Phi Hồng vừa xấu hổ vừa buồn cười, thấy cái bộ dáng đắc ý kia, trong đầu nổi lên ý nghĩ tình nghịch, dùng sức lôi kéo tay hấn, chủ động kéo hấn lên giường.”Vậy còn không nhanh lên trên giường, ta muốn nghỉ ngơi, nhanh chút hầu hạ.” Ra vẻ cao ngạo nâng cằm lên, liếc xéo biểu tình của hấn có chút giật mình, nhin không được buột miệng cười.

Nàng cười đến vui vẻ, Sở Bạch Ngọc cũng vui vẻ phối hợp với nàng, lông mày xoay lên giả trang ra một bộ dáng thẹn thùng, “Tuân mệnh, nương tử đại nhân!” Bò lên giường, nằm chết dí bên cạnh người nàng, bàn tay to nhẹ xoa lên lưng mảnh khảnh của nàng gãi ngứa.

Đỗ Phi Hồng né ra, tiếng cười như chuông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng phát sáng, bên môi lại cười như đóa hoa mới nở, Sở Bạch Ngọc nhìn thấy tâm động vạn phần, nhất thời không kìm được lòng, cúi đầu hôn lên môi của nàng, thật sâu cùng nàng môi lưỡi đùa giỡn, nếm trong miệng nàng vị thuốc nhân nhật, đầy mắt đen nhánh lóe lên tia không đành lòng, thương yêu hôn nhẹ nàng, nâng mặt của nàng, từ bên môi chậm rãi hôn lên mũi của nàng, mắt của nàng, lông mày của nàng, rồi sau đó dừng ở khăn vải còn quần gằn vết thương của nàng.

“Có đau hay không?” Hi vọng hấn là người bị thương, cũng không biết vì sao thấy vết thương trên người nàng làm hấn đau lòng như vậy.

Đỗ Phi Hồng cả người dựa vào trong lồng ngực vừa ầm lại thoải mái của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn sát vào lồng ngực của hấn, “Không đau.” Hấn cũng đã thay nàng chịu đau, nàng như thế nào còn có thể đau?

Sở Bạch Ngọc tròng mắt thật sâu ngóng nhìn nàng, nàng cho hấn một cái cười ngọt để an tâm, còn chủ động hôn cằm của hấn, kết quả bị mấy sợi râu nhỏ đâm vào ngứa ngáy, ở trong lồng ngực của hấn cười duyên .

Hấn bị hành động buồn cười của nàng làm cho tức cười, ôm nàng, an lòng, mệt mỏi cũng tăng lên, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, bất tri bất giác, hai người cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ mơ, trên mặt hai người vẫn còn ý cười, dường như là có mộng đẹp, làm cho người ta nhìn vào cũng không nhìn được mà cười trong lòng.

6. Chương 6

Một ngày có mười hai canh giờ, trừ thời gian đi ngủ, thời gian còn lại ước chừng tám canh giờ, mà trong tám canh giờ đó, để cho người khác luôn theo đuôi, cảm thụ tuyệt không dễ chịu chút nào.

Đỗ Phi Hồng hiện tại có thể nhận ra một điều sâu sắc, nàng đột nhiên rất bội phục công chúa cùng các nương nương trong hoàng cung, suốt ngày bị người khác đi theo, làm thế nào lại không tức giận? Ít nhất nàng hiện tại cũng có loại xúc động này.

Từ ngày đó sau khi tỉnh lại, phía sau nàng liền có bốn cái kẹo dính luôn đi theo, dứt như thế nào đều dứt không xong, bốn kẹo dính, từ đầu hoàn toàn không nghe chỉ huy của nàng, chỉ nhận mệnh lệnh chấp hành của Sở Bạch Ngọc, một chút cũng không rời việc coi chừng nàng.

Nàng từng kháng nghị với Sở Bạch Ngọc, nhưng hắn hoàn toàn không để ý tới nàng, mặc kệ nàng nói như thế nào, làm nũng hay tức giận cũng không đáp ứng, bốn nô tỳ vẫn gắt gao dán bên người nàng, hơn nữa thương thế của nàng rõ ràng tốt hơn rồi, hắn vẫn không để nàng quay về Đỗ gia, thậm chí ngay cả nương cũng bảo nàng phải ngoan ngoan ở trong Sở phủ đừng có chạy lung tung.

Nàng chuyện gì cũng không thể làm, chỉ có thể rảnh rỗi ngồi chơi với ngón tay, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn, giống như cuộc sống của tiểu trư, vì không để cho mình nhàm chán, đành phải lại đem kim khâu ra bắt đầu may may vá vá.

Sở gia cái gì cũng không thiếu, tất nhiên vải dệt đều có một đống ở trong kho, Đỗ Phi Hồng chọn lấy vải dệt tốt nhất, kích động mang về trong lầu tính làm quần áo, đang lúc nàng còn vui đầu vẽ phác họa bản thảo, Thanh Trúc cười cười bưng ly trà nhân sâm tiến vào.

Ngửi thấy mùi nhân sâm, Đỗ Phi Hồng vội vàng bịt mũi, “Thương thế của ta đã tốt lắm rồi, không cần lại uống những thứ này đâu.” Ngày trà thuốc đó mỗi ngày đều uống, mỗi ngày đều ăn, nàng mới nghĩ đã thấy sợ.

“Không được, thiếu phu nhân, đại thiếu gia phân phó ngài nhất định phải uống hết a!” Thanh Trúc bưng bát sứ đi đến bên người nàng.

Đỗ Phi Hồng càng nghĩ thấy càng buồn nôn, dùng sức che miệng, bỏ lại bát, liều mạng lắc đầu, lần này nàng tuyệt không thỏa hiệp! Tuyệt, đối, không, uống....uống....ng!

Thanh Trúc cũng không nói gì, chỉ đứng cầm bát, đôi mắt đẹp liếc chủ tử một cái, sau đó cúi đầu, đáy mắt nhuộm ủy khuất, khuôn mặt tươi tắn giờ đều xịu xuống, còn cắn nhẹ môi dưới.

Đỗ Phi Hồng dễ mềm lòng, vừa nhìn thấy nàng bày ra bộ dạng này, không cam lòng đành thả tay xuống, “Được rồi, ta uống, ngươi càng lúc càng giống tiểu quỷ xấu đó”.

Thanh Trúc buồn cười một tiếng, đem trà nhân sâm đưa cho nàng, thiếu phu nhân tương lai thật là cực kỳ thú vị, trách không được đại thiếu gia đã lớn còn thích trêu đùa nàng, xem khuôn mặt nàng đỏ bừng tức giận, ngay cả bọn ta cũng cảm thấy chơi vui, trong phủ từ cao đến thấp đều thực cao hứng vì có một chủ tử đơn thuần đáng yêu tốt như vậy.

Đỗ Phi Hồng bịt miệng, xiết chặt cái mũi, một hơi đem trà nhân sâm nhanh nuốt vào bụng, hương vị kia khiến nàng nhìn không được thề lưỡi, “Không được, ta muốn nói với hắn rõ ràng, nếu tiếp tục ăn nữa, ta cảm giác mình mau biến thành người sâm rồi, sau này lại phải sửa tên thành Đỗ Nhân Sâm.”

Tỳ nữ khác trong phòng nghe nàng vừa nói như thế, cũng nhìn không được bật cười, Đỗ Phi Hồng mặt nhăn nhăn mặt mũi, hừ một tiếng, nàng là nói thật, các nàng còn tưởng là nói đùa.

“Thiếu phu nhân là muốn may xiêm y sao?” Thanh Trúc hỏi.

“Ừ.” Lại cầm lấy bút, Đỗ Phi Hồng cười híp mắt gật gật đầu.”Thời tiết lạnh, ta nghĩ làm bộ y phục cho Bạch Ngọc.”

Tay nhỏ bé khinh chuyển, đường cong phác thảo trên giấy thô dần dần thành hình bức tranh, nhiều hoa mai nhỏ nở rộ, cây mai đón gió nở rộ trên giấy, không chỉ có đầu cành hoa, còn có một chút đóa hoa đón gió bay xuống rơi trên mặt đất, bức tranh trên giấy cũng chỉ có một cây mai, này điệu bộ ngạo nghễ lạnh thấu xương, lại bởi vì hoa mai nở rộ mà mềm mại hơn vài phần.

Thanh Trúc cùng Tử Yến vừa thấy, nhin không được lên tiếng kinh hô, các nàng chưa từng đoán được chủ tử thoát nhìn ngây thơ, lại có thể vẽ được bức tranh tinh xảo như vậy.

“Thiếu phu nhân, người vẽ hoa mai đẹp quá. . . . .” Thanh Trúc nhìn xem đến choáng váng.

“Không có , kỳ thật ta vốn nghĩ bức tranh rừng trúc” Đỗ Phi Hồng cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, thối nhẹ bức tranh giấy nét mực chưa khô, “Nhưng mà ta nghĩ lại, đại thiếu gia nhà người cũng không giống quân tử, ngạo khí của hoa mai có vẻ giống hần.” Nghe qua là oán giận, nhưng đôi mắt trong suốt, lại tràn đầy tình ý.

“Thiếu phu nhân đối với đại thiếu gia thật sự là tình cảm thâm thiết.” Thanh Trúc vô cùng hâm mộ.

Đỗ Phi Hồng sắc mặt trở nên hồng, “Hắn cũng thương ta a” Nàng thích Sở Bạch Ngọc, tuy rằng hần luôn chơi đùa nàng, khiến nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng mà, khi nàng bị bệnh, hần liền lo lắng; nàng bị thương, hần so với nàng còn đau hơn, không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng của nàng luôn nhớ mong hần, ngọt ngào và mềm đến không tự chủ được mà nghĩ muốn ở bên cạnh hần, đây đương nhiên là thích, hơn nữa so với thích còn càng yêu thích.

Thanh Trúc cùng Tử Yến liếc mắt nhìn nhau, miệng đồng thời cười, các chủ tử cảm tình hảo, các nàng đương nhiên thật cao hứng, Thanh Trúc trong lòng đột nhiên toát ra cái ý tưởng, không chút nghĩ ngợi mở miệng liền hỏi: “Thế thiếu phu nhân cảm thấy đại thiếu gia thích người sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tử Yến lập tức lôi kéo vạt áo của nàng, Thanh Trúc vội vàng che miệng lại, có chút bất an cúi đầu.

Sở Văn cùng Sở Tú vẫn canh giữ ở bên cửa phòng cũng nhin không được nữa nhưn lông mày lên, không vui trừng mắt nhìn Thanh Trúc.

Không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, Đỗ Phi Hồng như trước cúi đầu vẽ đóa hoa mai cuối cùng cũng xong một bức tranh, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn đến Thanh Trúc trên mặt sợ hãi cùng Sở Văn, Sở Tú ánh mắt không tốt, có chút không hiểu nháy mắt mấy cái.

“Thanh Trúc lắm mồm, thiếu phu nhân ngài đừng để ý” Tử Yến vội vàng mở miệng nói chuyện. Nàng cùng Thanh Trúc vốn chính là bạn tốt, nàng như thế nào cũng không còn nghĩ đến Thanh Trúc luôn luôn thông minh, lại có thể nói ra lời thiếu suy nghĩ này.

Đỗ Phi Hồng ngọt ngào mím môi cười cười, mắt to tròn tròn không có nửa điểm tức giận, ngược lại có một tia buồn bực, “Bạch Ngọc đương nhiên yêu thích ta, bằng không hần làm sao có thể thương ta” Nàng nói ra thập phần kiên định, một bộ dáng đương nhiên.

Đỗ Phi Hồng cho rằng, chỉ có người yêu thương nhau mới có thể có những hành động vô cùng thân thiết như vậy, nàng cũng vì thích hần, mới có thể mặc hần ôm ôm ấp ấp, hần đương nhiên cũng là thích chính mình, mới có thể hôn nàng, yêu thương nàng, không phải sao?

Vốn lo lắng thiếu phu nhân tổn thương, Thanh Trúc cùng Tử Yến vừa nghe, phản ứng sững sốt một chút, nhìn đôi mắt nàng trong suốt lại ôn nhu, thuận theo gật gật đầu “Thiếu phu nhân nói rất đúng”

” Bé con của ta nói được như vậy thật sự là quá tốt!” Đột nhiên, một đạo tiếng nói hữu lực quen thuộc theo cửa truyền đến.

Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy Sở Bạch Ngọc vẻ mặt tươi cười đi tới, không chút nghĩ ngợi liền từ sau cái bàn vòng đi ra, ba bước cũng thành hai bước hướng tới chỗ hần.

Sở Bạch Ngọc giang rộng hai tay, vốn tưởng rằng nàng khẩn cấp muốn nhào vào trong ngực của hắn, đã chuẩn bị tốt để ôm nàng vào lòng, không ngờ nàng cũng là nhanh đi đến, nhưng là để che cái miệng của hắn.

“Chàng không cần gọi thiếp như vậy!” Sao lại gọi thân mật như vậy chứ? Đỗ Phi Hồng vội vàng nhìn về phía đám người Thanh Trúc, chỉ thấy các nàng che miệng cúi đầu, bộ dạng muốn cười lại không dám cười, nàng càng xấu hổ hơn.

Vốn Sở Bạch Ngọc cao hứng khoe miệng nhếch lên chờ ôm ấp mỹ nhân, sắc mặt trầm xuống, tức giận bỏ tay nàng ra, đem nàng ôm thật chặt, “Nàng, thật sự là con bò không hiểu tâm tình của ta!” Mới vừa rồi nàng còn nói lời thâm tình kia làm cho hắn cao hứng vẫn chưa tới một khắc, lập tức lại dội cho hắn một chậu nước lạnh, thật sự là sẽ bị nàng làm cho tức giận mà chết! (hề hề.. đùa quá)

Đỗ Phi Hồng mắt hững hờ môi, “Ta là con bò, vậy chàng là con heo!”

Sở Bạch Ngọc vừa tức vừa buồn cười, luyến tiếc đánh nàng, đành phải xoa bóp khuôn mặt non mềm của nàng, thật bất bình, “Con bò, con bò!” Uống công hắn bởi vì lời mới vừa rồi của nàng mà cảm thấy cao hứng.

Đỗ Phi Hồng cũng không cam chịu yếu thế, lấy tay giữ mặt của hắn, bắt chước hắn vuốt ve, “Chàng mới là con heo, con heo!” Thối Bạch Ngọc, thân thể nàng mới tốt một chút, hắn liền không chịu được mà khi dễ nàng!

Hai người giống như hai đứa nhỏ cùng với nhau, Đỗ Phi Hồng lấy ngón trỏ đẩy chóp mũi của hắn, khiến cái mũi của hắn biến thành mũi heo, bản thân cũng cười vui vẻ đến ngã trái ngã phải, hắn ôm chặt nàng, sủng nịch tùy nàng chơi đùa.

“Tỷ tỷ.” hai chị em song sinh Đỗ gia không dám tin nhìn nam nhân kia cùng đại tỷ chơi đùa trong phòng.

Các nàng là cố ý tới thăm đại tỷ, trên đường vừa vặn gặp Sở Bạch Ngọc, liền theo hắn đi vào tiểu lâu chỗ ở của tỷ tỷ, ở cửa chợt nghe thấy lời tỷ tỷ nói cùng tỷ nữ, còn không kịp có phản ứng gì, liền thấy Sở Bạch Ngọc cao hứng xông vào cùng tỷ tỷ chơi tiếp, hoàn toàn, từ đầu, đã quên mất đằng sau còn có người đâu!

Đỗ Phi Hồng lúc này mới phát hiện phía sau Sở Bạch Ngọc còn có nhiều người đi theo, lập tức ngưng ở trong lòng của hắn lui ra, “Tri Thư, Tri Hòa, các em đã tới a!” Có chút trách móc liếc mắt trừng Sở Bạch Ngọc một cái, đều là hắn đùa giỡn, hại nàng không phát hiện phía sau còn có người. . . . . A! bộ dáng kia của nàng vừa mới rồi không phải đều bị người nhìn thấy? Quá mất mặt a!

Sở Bạch Ngọc cho nàng một cái nhìn xem thường, cười khế ôm eo của nàng, “Từ Yến đáng trà” Chuyển người, đỡ nàng ngồi lên trên ghế, tay khẽ lau đi mồ hôi của nàng “Đừng đùa quá sẽ mệt mỏi, đầu còn có choáng váng không?”

“Sẽ không, đại phu nói thiếp tốt rồi, chàng đừng lo lắng nữa!” Hắn mỗi ngày đều hỏi, hắn hỏi hoài cũng không phiền, nàng nghe xong cũng bắt đầu thấy phiền, mấy ngày này, nàng mới biết được hắn nhiều lời bao nhiêu.

Sở Bạch Ngọc xoa bóp tay nàng. Tiểu tử kia không lương tâm, nếu không để ý nàng, hắn còn lười hỏi!

Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Hòa hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, đối với nam nữ kia hoàn toàn chỉ lo mất đi mây lại, từ đầu không có làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, các nàng sờ sờ cái mũi vẫn là tự bản thân chọn vị trí mà ngồi xuống.

Thật vất vả chờ hai người kia ngọt ngào được một thời gian, Đỗ Tri Thư mới mở miệng, “Tỷ tỷ, khí sắc của chị thoát nhìn tốt hơn nhiều.” Nàng vẫn lo lắng tỷ tỷ tiến vào loại nhà giàu Sở gia này sẽ chịu ủy khuất, bất quá Sở Bạch Ngọc tựa hồ cũng rất yêu thương tỷ tỷ, xem ra nàng căn bản không cần lo lắng.

“Àn, ta cũng chưa có chuyện gì.” Đỗ Phi Hồng môi đỏ mọng bắt giắc cong nhẹ, trên khuôn mặt khéo léo tràn đầy ánh sáng hạnh phúc.

Từ sau khi vào ở Sở phủ, cũng không biết vì sao, tựa như suy vận thời gian trước quần quít lấy nàng chợt đột nhiên đều biến mất, không hề cần chú ý mỗi một sự việc quanh mình, cũng không cần để ý mỗi một bước đường, nàng cũng không cần lo lắng bị thương sẽ khiến cho người nhà thương tâm khổ sở.

Sở Bạch Ngọc thấy nàng cười đến vui vẻ, môi mỏng cũng không tự giác lộ ra ý cười, nghe nàng nói chuyện phiếm cùng Đồ gia hai tỷ muội, mâu quang hạ xuống thủy chung dừng ở nàng, chỉ nhìn mình nàng.

Đồ Tri Họa lẳng lẳng ở yên một bên nghe đại tỷ cùng nhị tỷ nói chuyện phiếm, thuận tiện len lén đánh giá bọn họ, ánh mắt Sở Bạch Ngọc nhìn đại tỷ, là ôn nhu như vậy, chuyên chú như vậy, khiến nàng bất tri bất giác cũng mặt đỏ theo, mà đại tỷ cũng tự nhiên dựa vào trong ngực của hắn, hai người gần bó, tình cảnh này khiến cho nàng có một loại cảm giác, coi như bọn họ như là một đôi, cảm giác này thật tốt.

Bên kia ——

Đang lúc Sở Bạch Ngọc cùng vị hôn thê cao hứng ở Linh Lung tiểu lâu nói chuyện phiếm bình luận trà, Sở gia cũng có một đôi khách không mời mà đến, ít nhất đối Sở Nhạn Nguyệt mà nói, trong cảm nhận của hắn đó không phải khách nhân.

“Vũ Tướng quân, không biết chuyện gì làm cho ngài phải đại giá quang lâm tới đây?” Sở Nhạn Nguyệt cười yếu ớt, tuy là chủ nhà, nhưng đem thượng vị tặng cho Vũ Huệ Ân, chính mình chủ động ngồi trên ghế dành cho khách quý.

Sở Nhạn Nguyệt đẩy mắt hiện lên một chút hào quang, mắt khép nửa, không dấu vết nhìn quét qua Vũ Thu Đồng ngồi ở đối diện hắn. Mang theo nữ nhi đến đây, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Vũ Huệ Ân yêu thương nhìn nữ nhi, “Thu Đồng nói có hứng thú với đức vũ khí, bản tướng quân tính đợi lát nữa mang nàng đến nơi đức vũ khí mở mang tầm mắt, Sở Lục thiếu gia ý kiến gì không?”

Nói xong, hắn nhin không được có chút than thở, mấy ngày nay, Thu Đồng vẫn âm ỹ muốn hắn nhanh chóng tìm cách chia rẽ Sở Bạch Ngọc cùng Đồ Phi Hồng, chính là trong thành đều đã đồn đãi, hai nhà lại chính thức đặt thân, hắn thế nào cũng khó làm, hôm nay thật sự không lay chuyển được tính tình nữ nhi, nên mới phải mang nàng đến Sở phủ một chuyến.

May mắn kỳ thăm tra vũ khí cũng đến, làm cho hắn có lý do mang theo nữ nhi đến đây, với Sở gia thì không thể đắc tội, nữ nhi lại không thể không yêu thương, hắn thật sự là khổ tâm, hơn nữa Hoàng hậu nương nương cũng đã hạ mật lệnh, muốn hắn nghĩ biện pháp có được bản gia truyền binh khí phổ của Sở gia.

Cái việc gọi là kiểm tra vũ khí, chính là mỗi năm một lần kiểm tra vũ khí do thương nhân xét duyệt xong rồi nộp lên trên, chia làm sơ thẩm, thứ thẩm, tổng thẩm, sơ thẩm là các nơi tiến hành xem qua, lúc sau chương quân Đô Đốc tướng quân phụ trách đưa binh tướng tới Trường An thứ thẩm, cuối cùng là Binh bộ tổng thẩm.

Mà thành đô Tứ Xuyên là một phần của Ích châu, quản lý phủ thành đô, vùng ngoại đô thành cũng có Kiểm Nam binh doanh đóng ở đó, mà sơ thẩm là do Kiểm Nam Đô Đốc tướng quân Vũ Huệ Ân phụ trách.

“Thì ra là thế, không nghĩ tới Vũ tiểu thư cũng có loại hứng thú này.” Sở Nhạn Nguyệt cười hỏi.

Vũ Thu Đồng đến đã có chuẩn bị, đối với cách hỏi của hắn cũng không có tức giận, vẫn như cũ duy trì ôn nhu uyển chuyển hàm xúc cười, “Sở lục thiếu gia chê cười, ai chẳng biết Sở gia binh khí nổi tiếng hậu thế, Thu Đồng cũng chỉ là tò mò, nghĩ nhìn một cái”

Nàng giả bộ nhìn bốn phía liếc mắt một cái, “Như thế nào không thấy Sở đại thiếu gia đâu? Hay là hắn đang ở phường đức vũ khí thành Bắc?”

Giấu ở trong tay áo, bàn tay nắm chặt thành quyền. Từ lúc đến Sở phủ, nàng cũng đã nghe ngóng, biết được ở cửa hàng Sở gia buổi trưa nay Sở Bạch Ngọc đã trở về phủ rồi, hiện tại bọn họ ngồi ở đại sảnh một hồi lâu, lại còn không thấy bóng dáng hắn?

Nhất định là ở cùng với cái xấu nữ kia, đáng giận!

Sở Nhạn Nguyệt khẽ nhíu lông mày, nghiêng đầu hướng hạ nhân thân cận là Phúc Liễu phân phó “Đi mời đại thiếu gia tới đi.” Rất có thâm ý vút cho nàng một cái liếc mắt, tiếp theo lại có toan tính vô ý thản nhiên giải thích, cũng không biết đang nói cho ai nghe, “Này, việc ở phường đức binh khí luôn luôn do ta phụ trách, Đường ca hơn phân nửa là đến cửa hàng quản lý, hiện nay đang ở bên trong phủ cùng với tẩu tử tương lai”

Hạ nhân thân cận ở bên người Sở Nhạn hồi lâu là Phúc Liễu rất hiểu biết nhẹ vuốt cằm “Vâng!” sau khi cung kính đối với chủ tử còn hành lễ với cả hai cha con Vũ Tướng quân, liền rất nhanh rời đi.

Vũ Thu Đồng cho dù trong lòng đã muốn trào sóng, trên mặt vẫn cười cười, “Thì ra là thế.”

“Nghe nói Sở đại thiếu gia sắp có chuyện tốt, phải không?” Vũ Huệ nâng ly trà lên, giống như vô tâm hỏi.

Đến rồi! Sở Nhạn Nguyệt lộ ra vẻ mặt cao hứng “Đúng vậy a, đường ca đã tìm được thiếu nữ xinh đẹp, sau khi Đại bá phụ và Đại bá mẫu hỏi phủ, chọn lấy ngày tốt là có thể làm vợ chồng” Nghe đồn Vũ Huệ Ân thập phần yêu thương nữ nhi, hiện tại có thể xác nhận, một gã võ tướng vì nữ nhi, có thể bắt đầu theo chân bọn gian thương tính dùng thủ đoạn.

“Nghe nói vị hôn thê của Sở đại thiếu gia bất quá chỉ là một nữ nhi của phu tử?” Vũ Thu Đồng nhin không được nữa bắt đầu châm chọc.

Vũ Huệ Ân nghiêng người liếc mắt nhìn nàng một cái, mâu quang trung có chứa lời cảnh cáo ngầm.

“Đúng là như thế, tuy là thiên kim của hiệu trưởng thư viện mà thôi, nhưng đường ca chỉ yêu thích người đường tẩu này, gia thế bối cảnh đều không đáng lo lắng” Sở Nhạn Nguyệt mắt lạnh nhìn bọn họ cha và con gái nháy mắt với nhau, thái độ thủy chung bình tĩnh.

“Lại nói tiếp, việc hôn nhân này coi như chỉ là hai người trẻ tuổi lén hứa hẹn tương lai phải không?” Vũ Huệ Ân nghĩ rằng, có lẽ chờ vợ chồng Sở Hòa Kỳ trở về, sự tình sẽ có thể cứu vãn.

“Cũng không tính là như thế, ngay từ đầu đúng là Đường ca cùng Đường tẩu tự đặt chung thân, nhưng Đường ca thỉnh Thái Thú đại nhân tới cửa cầu hôn thay thì dĩ nhiên cũng đã thông tri cho Đại bá phụ, Đại bá mẫu, cho nên xem như hai nhà trưởng bối đều đã đồng ý việc hôn nhân này”

Đại bá mẫu coi đường ca như một đứa con trai, sớm mong hấn mau mau thành thân, nay đường ca còn tự mình chọn một cô nương, Đại bá mẫu hận không thể mọc cánh trên lưng, nhanh chút bay trở về làm chủ hôn đầu!

Vũ Huệ Ân mặt ngoài gật đầu cười, nhưng trong lòng lại âm thầm trách cứ tên Thái Thú Ích Châu nhiều chuyện, nếu không phải hấn tới cửa nói chuyện làm mai, việc hôn sự này cũng sẽ không nhanh như vậy liền ổn định.

“Như vậy có thể gọi là môn đăng hộ đối được sao? Ta nghĩ bằng thân phận Sở đại thiếu gia, tựa hồ có thể tìm được người tốt hơn” Vũ Thu Đồng cười cười nói.

Vấn đề này Sở Nhạn Nguyệt còn chưa kịp trả lời, thì thanh âm của Sở Bạch Ngọc liền vang lên trước một bước——

“Ta Sở gia cũng không phải là vương công quý tộc gì, nói toạc ra cũng chỉ là thương nhân? Sĩ, nông, công, thương nhân, đất đi đâu*, thương nhân cũng không lớn, hấn là Sở Bạch Ngọc ta mới là không xứng với nàng.” Từ xa chợt nghe đến bà tám này đang nói xấu Hồng nhi, nàng ta rốt cuộc muốn đến làm loạn vài lần mới bằng lòng bỏ qua! (Không có đâu ca, bà này tính làm gì á, không bỏ ca đâu ngay cả muội cũng còn.....-.-, nhìn sang bên cạnh toát mồ hôi, Hồng tỷ cứ từ từ, muội đi trước *xách dép chạy lẹ*)

Vừa nghe đến thanh âm của hấn, Vũ Thu Đồng trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu nhìn về phía mới phát ra âm thanh, không biết sao vừa nhìn thấy, sắc mặt vui mừng trên mặt nàng nháy mắt mất luôn, ngược lại mang theo nhiều hàn ý, theo bản năng khẽ cắn môi dưới, oán hận nhìn một đám người đi tới.

Sở Bạch Ngọc vô cùng thân thiết nắm tay một cô thiếu nữ, cô gái bộ dạng mặc dù không đẹp, nhưng khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to tỏa sáng lấp lánh, mặc trên người một bộ trang phục hồng nhạt, đầu đội bộ chuông ngọc tinh xảo, nàng nổi bật lên cả người xinh đẹp như hoa, làn da không tỳ vết trắng như tuyết.

Đầu ngón tay dùng sức đâm vào lòng bàn tay non mềm, Vũ Thu Đồng yên lặng nhìn đôi bóng dáng gần đó kia, đáy mắt dâng lên ghen tỵ nồng đậm, Đỗ Phi Hồng trên người lảng la tơ lụa sang quý, bộ trang vàng hấn là đều thuộc về của nàng! Giương mắt nhìn người đang tới gần mình, nàng hận không thể xé nát nụ cười hạnh phúc kia trên mặt nàng ta!

Lúc Đỗ Phi Hồng đi đến gần bên người nàng trong nháy mắt, Vũ Thu Đồng tay liền giấu ở trong tay áo, hãnh mầu híp lại, nàng xem ngọc bội hình dạng đồng vân kia, cứ như vậy đeo trên cổ mảnh khánh của Đỗ Phi Hồng, khối Bạch Ngọc không tỳ vết kia đại biểu cho địa vị thiếu phu nhân Sở gia, vẫn là của nàng mới đúng!

Sở Bạch Ngọc ánh mắt quét nhẹ qua Vũ Thu Đồng liếc mắt một cái, rồi sau đó lại nhìn tới trên người Đỗ Phi Hồng, nhẹ nhàng tao nhã đi qua nàng, ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái đều không có.

“Bạch Ngọc ra mắt tướng quân đại nhân.” Sở Bạch Ngọc đối với chủ vị Vũ Huệ Ân hành lễ, nghiêng đầu lôi kéo tay Đỗ Phi Hồng, “Hong nhi, vị này là Kiếm Nam Vũ Tướng quân, nhanh chút hướng tướng quân đại nhân hành lễ.”

Đỗ Phi Hồng nhẹ nhàng đối với người đang ngồi trên chủ vị phúc thân hành lễ, “Dân nữ Đỗ Phi Hồng, ra mắt tướng quân đại nhân.” Tò mò vụng trộm đánh giá trung niên nam tử trước mắt này, hẩn thoát nhìn khô ngô nghiêm túc, rất uy nghiêm.

Vũ Huệ Ân gật gật đầu, “Hảo, hảo, nhìn qua là một cô nương nhu thuận, khí chất xuất chúng, thật không hổ là thiên kim của thư hương thế gia.” Miệng nói thực là khen ngợi, trong lòng lại vô cùng khinh thường, một cô nương bình thường như vậy, sao có thể so với nữ nhi chứ?

Sở Bạch Ngọc hiểu được điều hẩn nói chỉ là hình thức, khẽ cười một tiếng, nắm tay Đỗ Phi Hồng đi tới bên người Sở Nhạn Nguyệt ngồi xuống.

Vũ Thu Đồng chịu đựng, duy trì ngạo khí thiên kim cung gia, chủ động thân thiết lấy lòng, “Nhiều ngày không thấy, Sở đại thiếu gia hết thấy an khang? Thu Đồng nghe nói trước đó vài ngày Đỗ cô nương hình như bị thương, hiện tại đã đỡ hơn rồi?”

“Nàng là nữ nhi của tướng quân đại nhân, tiểu thư Vũ Thu Đồng.” Sở Bạch Ngọc thấp giọng nói ở bên tai Đỗ Phi Hồng.

Đỗ Phi Hồng hoàn toàn đã quên nàng ta chính là nữ nhân lần trước đánh nàng một cái tát, chỉ cảm thấy nàng ta có khí chất tốt, bộ dạng lại xinh đẹp, tầm mắt chậm rãi chuyển qua trước ngực đầy đặn của Vũ Thu Đồng, lại nhin không được cúi đầu nhìn xem chính mình, đột nhiên nghĩ nàng ta so với mình, cảm thấy giận điên người . . . . .

“Đã không có việc gì rồi, đa tạ tiểu thư quan tâm.” Ai, chân của nàng thoát nhìn cũng dài nha. . . . . Yêu thích và ngưỡng mộ nhìn chằm chằm đáng người Vũ Thu Đồng đầy đặn thon dài, Đỗ Phi Hồng nhin không được vì chính mình mà rơi nước mắt ở trong lòng.

Sở Bạch Ngọc vẫn chú ý phản ứng của Đỗ Phi Hồng, con ngươi đen mơ hồ mỉm cười, này nha biểu tình hâm mộ cũng quá rõ ràng đi, thật sự là thú vị, nhin không được vụng trộm nhéo tay nàng, đang hồi tiếc, buồn bã cho bản thân thì Đỗ Phi Hồng không hiểu ngược mắt nhìn về phía hẩn, “Ân?”

Cười xoa xoa tay nàng, “Nàng như vậy là tốt rồi.” Hẩn liền yêu bộ dạng này của nàng, nho nhỏ, ôm vào trong ngực vừa vặn, mỗi lần bị hẩn khi dễ, cũng chỉ mở to mắt, thở phì phì trừng mắt nhìn hẩn, một bộ đáng nhất gan giận mà không dám nói gì, hẩn chính là thích nàng như vậy, Hong nhi nho nhỏ của hẩn.

Chu miệng nhìn hẩn liếc mắt một cái, “Người chân dài không có tư cách nói chuyện.” Nàng cho dù kiễng mũi chân cũng bắt quá chỉ đến cằm của hẩn, người cao tuyệt không biết nỗi thống khổ của người nhỏ bé!

Sở Nhạn Nguyệt an vị ở bên cạnh bọn hẩn, đều nghe được lời thì thâm của hai người bọn họ nhất thanh nhị sở, nghe được tấu tử nói như vậy, đáy mắt hiện lên ý cười.

Bọn họ càng thân mật, Vũ Thu Đồng lại càng tức giận, cắn răng đến độ muốn vỡ ra rồi, “Đỗ cô nương, Thu Đồng thật sự là hâm mộ người, không nghĩ tới người đến thành đô ngắn ngủn có một tháng, liền có thể tìm được một vị hảo phu quân đến như vậy, không biết là dùng phương pháp gì, kính xin người dạy ta.” Trong lời nói lộ rõ trào phúng, đả thương người đến cực điểm.

Sở Bạch Ngọc sắc mặt biến hóa, ánh mắt ngưng lại thành sương, híp mắt, liếc xéo Vũ Thu Đồng miệng nói “Ta nghĩ, Vũ tiểu thư có thể đổi tên Hong nhi thành Sở thiếu phu nhân, vẫn luôn là ta thích Hong nhi, Hong nhi mặc dù chủ động đối với ta nói hết chân tình, nhưng trong nháy mắt khi mới gặp Hong nhi, là ta đối

với nàng nhất kiến chung tình, cho nên vừa nhìn thấy nàng đưa lên vật đính ước, ta liền không thể trì hoãn, cách một ngày liền mời Thái Thú đại nhân thay cha mẹ ta tới cửa cầu thân.” Nàng nữ nhân miệng lưỡi bén nhọn, cư nhiên dám nói Hồng nhi là hồ ly tinh quyến rũ hắn?

Đỗ Phi Hồng ngây thơ nghe không ra ý tứ trong lời nói của Vũ Thu Đồng, nhưng nàng cảm giác được người bên cạnh đang tức giận, nụ cười tao nhã mà hắn luôn luôn giả trang ở trước mặt người khác đều thu lại rồi, nàng không rõ hắn tại sao lại tức giận, không khỏi có chút khản trương.

“Thu Đồng, tại sao nói như thế? Đỗ tiểu thư phải nói là vận khí tốt, gặp gỡ một cái hảo phu quân, người chớ nói lung tung.” Vũ Huệ Ân xen mồm hát đệm.

Sở Bạch Ngọc nghe xong lời của hắn, trong lòng lại càng bất mãn. Nàng lão thất phu, ở mặt ngoài là trách cứ con gái của mình, kì thực là khinh miệt Đỗ Phi Hồng ngay cả một chút bản lĩnh đều không có, Vũ Thu Đồng ngày càng quá đáng!

Sở Nhạn Nguyệt xem sắc mặt đường ca càng ngày càng xanh mét, suy nghĩ, “Tướng quân đại nhân, ngài mới vừa rồi không phải nói muốn đi đúc võ phường nhìn đúc binh khí một cái sao? Hiện nay muốn đi luôn không?” Âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Sở Bạch Ngọc, làm cho hắn không chế tính tình một chút.

“Không vội, lão phu còn muốn cùng Sở đại thiếu gia nói chuyện, ha ha ha ha. . . . . Dù sao lão phu cũng mong có được rể hiền giống như hắn vậy.”

Sở Bạch Ngọc bây giờ là hoàn toàn mang vẻ mặt lạnh, “Đó là Bạch Ngọc có phúc khí, sớm liền gặp người thương.”

Thật muốn đấu, không sợ đấu không lại sao? Đây họ Vũ đích thực cho là mình đạt được thiên hạ sao? Tưởng ý thế hiệp người? Chắc, thật cho rằng hắn nhìn yếu đuối dễ bắt nạt sao!

“Người. . . . .” Vũ Thu Đồng nhướn lông mày tròng mắt nhìn hắn.

Sở Nhạn Nguyệt thấy không khí càng ngày càng căng thẳng, mới muốn mở miệng nói chuyện, Phúc tổng quản đột nhiên vội vội vàng vàng tiến vào thông báo, “Đại thiếu gia, Lục thiếu gia, có khách quý tới chơi” sắc mặt Phúc tổng quản có chút bất an, ngắc ngắc tướng quân đại nhân, lại đối với hai vị chủ tử mình tròng mắt nhìn.

“Là ai?” Sở Bạch Ngọc hỏi.

Không đợi phúc tổng quản trả lời, một trận tiếng cười tiêu sái vang lên, mỗi người trong phòng theo bản năng nhìn đến phía phát ra thanh âm, liền nhìn thấy một nam tử to lớn nhàn nhã, tự nhiên mà thẳng bước tiến vào.

Sở Bạch Ngọc cùng Sở Nhạn vừa nhìn thấy hắn, hồ nghi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời trong lòng đều có cái ý nghĩ: hắn làm sao có thể đến?

Bất quá không riêng gì bọn họ giật mình, ngay lúc Vũ Huệ Ân nhìn đến người tới, cũng nhin không được đứng lên, có chút giật mình sững sờ nhìn đối phương “Trưởng tôn đại nhân?”

7. Chương 7

Trưởng tôn Vô Ưu, là đệ đệ trưởng của hoàng hậu, tư chất thông minh trời sinh, dáng vẻ xuất chúng, là trưởng tôn trẻ tuổi xuất sắc nhất, đồng thời cũng là trọng thần Binh Bộ Thị Lang.

“Trưởng tôn đại nhân, sao người lại tới đây?” Vũ Huệ Ân cùng Vô Ưu trưởng tôn nhìn nhau, không khí nháy mắt có chút biến hoá kỳ lạ, Sở Nhạn Nguyệt đành phải dẫn đầu lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc.

Trưởng tôn Vô Ưu cười cười, tiêu sái tự tại nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, “Thể chế việc thẩm tra binh khí của năm nay có chỗ khác với năm ngoái, Binh Bộ Thượng Thư đại nhân lo lắng xảy ra nhiễu loạn, cho nên

để cho vị Thị Lang nho nhỏ ta này đi một chuyến.” Không nghĩ tới tên họ Vũ lại có thể giành trước một bước, xem ra tựa hồ có biến động .

“Đa tạ đại nhân quan tâm, hiện nay hãy để cho tại hạ làm chủ trì, vì trưởng tôn đại nhân mà mở một yến tiệc đón gió tấy trần.” Sở Nhạn Nguyệt mâu quang lóe lóe, cùng Sở Bạch Ngọc trao đổi một chút ánh mắt nhưng lại biết rõ lòng dạ lẫn nhau.

Sở Bạch Ngọc thâm gật gật đầu không để người khác biết, tiếp theo nghiêng đầu cười nhìn về mặt Vũ Huệ Ân còn có chút giật mình, “Tướng quân đại nhân đang muốn cùng nhau đi sao?”

Mấy người này đều đã tới, ai. . . . . Cũng là lúc số trời định hẩn tóm gọn hai nhà Sở, Chúc.

Vũ Huệ Ân ánh mắt nặng nề, nhìn thẳng trưởng tôn Vô Ưu “Đó là tất nhiên, trưởng tôn đại nhân, thỉnh!”

Ánh mắt hai người ở giữa không trung giao nhau giống như dấy lên ngọn lửa, trưởng tôn Vô Ưu dấy mắt rất nhanh hiện lên một tia sát khí mạnh mẽ, nhưng nháy mắt lại biến mất.

Sở Nhạn Nguyệt cung kính hộ tống hai vị đại quan rời đi trước, lưu lại Sở Bạch Ngọc cùng người sớm bị xem nhẹ Vũ Thu Đồng, còn có đầu đầy mỡ mịt Đỗ Phi Hồng.

Không biết vì sao, Đỗ Phi Hồng trong lòng đột nhiên nổi lên một tia bất an, có chút sợ hãi nắm chặt ống tay áo Sở Bạch Ngọc .

Sở Bạch Ngọc trấn an vỗ vỗ nàng, “Ta cùng Nhạn Nguyệt xuất môn, nàng ngoan ngoãn trong phủ đừng có chạy lung tung, biết không?”

Hôm nay bắt đầu, chính là Sở gia, không, hơn nữa là sự chi thu của thành đô a.*

“Hảo.” Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu.

“Vũ tiểu thư, chúng ta cùng nhau đi thôi, thỉnh.” Vũ Huệ Ân quên nữ nhi của hẩn, Sở Bạch Ngọc hẩn cũng sẽ không quên nữ nhân sắp tâm bất lương này, hẩn tuyệt đối không để cho nàng ta cùng Hồng nhi của hẩn có cơ hội ở chung một phòng.

Vũ Thu Đồng ghen tỵ đẩy mình cố nhịn xuống, lạnh lùng quét Đỗ Phi Hồng liếc mắt một cái, cao ngạo nâng cằm lên, âm thầm hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rời đi.

Sở Bạch Ngọc vẫn là không yên lòng, rồi hướng Đỗ Phi Hồng dặn dò vài câu, mới ở dưới sự thúc giục của Phúc Quế mà rời đi.

Một hồi lâu sau khi đám người đi rồi, hai tỷ muội Đỗ Tri Thư mới chậm rãi đến gần đại sảnh.

“Tỷ tỷ?” Nhìn biểu tình có chút quái dị trên mặt Đỗ Phi Hồng, Đỗ Tri Họa kéo nàng một chút.

“Ân?” Đỗ Phi Hồng lấy lại tinh thần, đối với nàng cười cười, “Không có việc gì, khách nhân đều đi hết, đi thôi, chúng ta trở về tiểu lâu của ta tiếp tục nói chuyện phiếm.”

Song bào tỷ muội liếc mắt nhìn nhau “Ân!”

Ba tỷ muội liền nắm tay nhau, cười cười nói nói hướng hậu viện Sở phủ đi đến.

Trưởng tôn Vô Ưu cùng Vũ Huệ Ân đồng sự xuất hiện ở trong thành đô, quả nhiên tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, tuy rằng Sở gia nhiều thế hệ là danh môn đức binh khí, nhưng là cũng có không thiếu thương nhân vũ khí đã tâm bình đức mẫn muốn ăn chia đồng bánh lớn* của Sở gia tại triều đình này.

Dù sao, Sở gia độc chiếm cửa này sinh ý đã lâu rồi, cũng nên thay đổi người thử xem, năm nay thẩm tra vũ khí điều kiện hoàn toàn để thả lỏng, chỉ là sơ thẩm, cũng đã có hơn mười gia thương đức vũ khí báo danh, những thương nhân đức vũ khí này tất cả đều chỉ đến là vì Kiếm Nam, bởi vì thẩm tra vũ khí cử hành ở thành đô, cho nên thành đô thành ngày gần đây có rất nhiều người đến, cũng có rất nhiều người rảnh rỗi muốn xem náo nhiệt cũng đều đến góp vui, có thể nói là kín người hết chỗ.

Rất nhiều thương nhân xem thấy đây đúng là thời cơ, bắt đầu kéo nhau đến tăng thêm sinh ý, cũng có người Hồ, người Đột Quyết, nhiều nhân sĩ ngoại tộc cũng đến theo phong trào vào lúc này, mang theo rất nhiều thứ đồ tới đây.

Đám đông thực sự giúp ích rất lớn đối với việc buôn bán của thành đô, chỉ là nhiều người thì cũng có nghĩa phiền toái cũng nhiều, quan sai trong thành mỗi ngày đều phải mệt mỏi.

Mà Sở gia thân là một trong những thương nhân vũ khí, đương nhiên cũng không được thanh nhàn, Sở gia sinh ý trải rộng toàn thành, bất kể là tửu lâu, quán trà, binh khí lâu toàn bộ đều có phần, Sở Bạch Ngọc cũng đi theo bốn ba làm lụng vất vả, cơ hồ lấy nơi buôn bán làm nhà.

“Mấy ngày nay tổn thất không ít, trong phủ thủ vệ có binh khí cũng đã an bài thỏa đáng sao?” Sở Bạch Ngọc có chút mệt mỏi xoa xoa giữa lông mày, đôi mắt phượng vẫn nhìn thẳng chằm chằm đồng sổ sách thương nhân bày ra ở trên bàn.

Sở gia có một cuốn binh khí phổ, đã sớm là chuyện người trong thiên hạ đều biết, binh khí phổ của Sở gia, có thể nói là khai sáng căn cơ đúc vũ khí của Sở gia, cấp trên* viết là phương pháp Sở gia đúc vũ khí tâm đắc, có lẽ binh khí phổ đối với người bình thường mà nói thì không có gì giá trị, nhưng đối với quân đội, thương nhân làm vũ khí mà nói, thì là báu vật thiên hạ khó có được.

Thời gian này xuất hiện không ít bọn chuột nhắt, đều muốn nhân cơ hội cướp lấy binh khí phổ, thật làm Sở gia bận rộn, lại được triều đình coi trọng, người Sở gia cũng biết, cho nên tại phủ sắp xếp rất nhiều thủ vệ mang binh khí,* cơ sở đúc vũ khí là Chú Vũ phường (sr mọi người hôm nay ta mới coi kĩ phường đúc vũ khí tên là Chú Vũ Phường, các bài trước đều ghi sai, thành thật xin lỗi *cúi đầu*), đều phái người ngày đêm canh chừng, Sở phủ cũng thế.

Nhưng mà vẫn gây cho Sở gia không ít tổn thất, mà Sở gia đã bồi dưỡng người đúc vũ khí, bảo vệ, cũng đều phải làm nên không thể nghỉ ngơi, không ít huynh đệ bị mệt mỏi.

Phúc Quế lật giở sổ sách trên tay, “Đã hướng Lạc Dương tứ thiếu gia sắp xếp nhân công, Chú Vũ phường cùng trong phủ đã bố trí ám vệ cùng ba lượt hậu vệ, sư phó ở Chú Vũ Phường báo lại, mười tám loại dạng vũ khí chuẩn bị để sơ thẩm đã hoàn thành đêm qua, sáng nay mở ra liền niêm phong cái hòm.” Hắn cũng mệt muốn chết rồi, đi theo đại thiếu gia bên người nhiều năm như vậy, lần đầu tiên việc nhiều như vậy.

(e không thích ‘binh khí lâu’ nên thay bằng Chú Vũ phường nhé)

“Vũ Tướng quân cùng Trưởng Tôn đại nhân bên kia có động tĩnh gì không?”

Sở Lôi nhếch miệng, “Sơ thẩm mười tên thương nhân làm vũ khí không ai đạt ngoài Sở gia, Vũ Tướng quân cùng Trưởng Tôn đại nhân đã an bài người vào vòng trong, Vũ Tướng quân những ngày gần đây đều ở binh doanh ngoại ô, chuẩn bị công việc sơ thẩm, trưởng tôn đại nhân động thái ngược lại không rõ, thám tử hồi báo, những ngày gần đây Trưởng Tôn đại nhân cùng Thái Thú, Huyện thái gia tổng tụ cùng một chỗ đàm luận chuyện tình.”

Trên thực tế, Sở Lôi có vẻ không lo lắng Vũ Tướng quân, ngược lại hắn cảm giác cảm thấy Trưởng Tôn đại nhân có vẻ kì lạ, nhưng là bất luận hắn tìm hiểu tin tức như thế nào, nhưng tra không ra Trưởng Tôn đại nhân tội cùng là có ý đồ gì.

“Chỗ Lục thiếu gia như thế nào?” Sở Bạch Ngọc trầm tư. Quả nhiên bị hắn đoán trúng, nắm giữ lấy binh khí chẳng khác nào nắm giữ binh quyền, một chuyện Trưởng Tôn cùng Vũ gia tranh đoạt binh quyền, sẽ nổi lên sóng gió.

“Buổi sáng hôm nay Lục thiếu gia tự mình áp tải binh khí được sơ thẩm đến ngoại ô binh doanh, ta đã an bài cũng đủ người, vô luận phát sinh chuyện gì, đều có thể bảo vệ Lục thiếu gia toàn thân an toàn.”

“Vũ Thu Đồng đâu?” Sở Bạch Ngọc không quên, hắn nhớ còn có uy hiếp này, Vũ Thu Đồng cá tính cao ngạo, chỉ cần thấy ngày đó nàng ta cố ý nhục nhã Hồng nhi, xem ra nàng đối với mình vẫn là không chịu buông tay.

Sở Lôi dao động tay, “Không có bất kỳ hành động nào.”

“Đừng thả lỏng cảnh giác, bảo Sở Văn cùng Sở Vụ (tác giả lúc thì kêu Sở Vụ lúc lại kêu Sở Tú, chẳng biết đường nào mà lẫn nhưng mà tóm lại là cũng một người) coi chừng thiếu phu nhân một tắc cũng không rời.” Tính toán thời gian, còn ba ngày.

Sở Bạch Ngọc nguyên bản ánh mắt nhìn chăm chăm chồng sổ sách thương nhân lại thông thả nâng lên, quay đầu đi, nhìn về phía góc trong phòng nghị sự không có một bóng người.

“Vâng!” Sở Lô nghi ngờ nhìn chủ tử, theo ánh mắt hắn nhìn đến nơi chủ tử đang nhìn chăm chú, đó là phía giá sách, quan trọng là, bên kia căn bản không có cái gì, vậy chủ tử vì sao nhìn chuyên chú như vậy?

“Đại thiếu gia?”

Sở Bạch Ngọc giật mình, “Đều đi xuống cả đi.” Phất phất tay, cả người dựa vào ghế một chút, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Phúc Quế cùng Sở Lô tất nhiên là biết chủ tử mấy ngày nay cho tới giờ vẫn chưa nghỉ ngơi, hai người hành lễ sau liền nhỏ giọng lui ra, còn quan tâm khép lại cửa phòng, để cho chủ tử có thể hảo hảo ngủ một giấc.

Đợi cho sau khi hai người đi, Sở Bạch Ngọc mới lại mở mắt ra, lại nhìn về phía góc giá sách, đối với Sở Lô nếu nhìn, thì ở chỗ kia không có gì cả, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng một người mặc hắc bào, đội mũ đen. . . . . Ngày nọ, chính xác mà nói, là Suy thần.

“Bạch Lân đại nhân, ngài không nên thay đổi thiên mệnh, Đỗ Phi Hồng số mệnh đã định có tử kiếp, ngài làm sao phải liên lụy đến chính mình?” Do chế ngự thần lực trên người Sở Bạch Ngọc, suy thần chỉ có thể đứng ở đằng xa, không thể tới gần.

Từ sau khi Bạch Lân đại nhân cùng Đỗ Phi Hồng chính thức đính hôn, số mạng Đỗ Phi Hồng bắt đầu bởi vì Bạch Lân đại nhân mà thay đổi, ban đầu hắn nghĩ đến sau khi chờ phúc thần ly khai, không quá ba ngày Đỗ Phi Hồng nhất định sẽ hương tan ngọc nát, nhưng không nghĩ tới Bạch Lân đại nhân lại nhúng tay can thiệp, với thần lực Bạch Lân đại nhân, hắn ngay cả tới gần phòng này đều khó có khả năng, chứ đừng nghĩ tới lúc cùng Đỗ Phi Hồng kết hôn, Bạch Lân đại nhân đã bị số mệnh sát khí hung ác của nàng ảnh hưởng, chẳng những vận mệnh Sở gia bị liên lụy, mà ngay cả thần lực cũng vì vậy mà hao tổn.

Sở Bạch Ngọc lộ ra nụ cười khổ “Thay đổi thiên mệnh? Đã thay đổi hơn một người rồi” Hắn thay đổi thiên mạng đầu chỉ có một người là Đỗ Phi Hồng?

Vốn dĩ trên đời hắn là không có Sở Bạch Ngọc này, phụ thân của Sở Bạch Ngọc là Sở Hòa Kỳ cùng Chúc Dung mền nhau, lúc ấy bị tặc nhân hãm hại, Chúc Dung lẻ ra đã chết thảm ở dưới vách núi, căn bản là không thể sinh ra được Sở Bạch Ngọc, nhưng là hắn lại can thiệp sinh tử Chúc Dung.

Từ lúc mấy trăm năm trước, hắn đáp ứng nguyện vọng tổ tiên Chúc gia thì hết thấy liên đều có chuyển biến, Chúc gia vốn chỉ nên là sơn dã tiểu phu, mà không phải là bá chủ đệ nhất phương hiện nay, cũng bởi vì Chúc gia thành đại thương nhân buôn vật liệu gỗ, mới kết bạn với Sở gia, Sở gia nguyên bản cũng không trở thành danh môn thế gia đức vũ khí, đây hết thấy liên quan đến nhau, đều là vì hắn mới có thay đổi.

Cho đến thế hệ này, Sở gia mặc dù đối với triều đình có công, nhưng nay Lý gia khí thế suy yếu, đế vương Vũ hậu khí thế lại dần dần bày ra, Sở gia nhiều thế hệ vì Lý gia đức vũ khí, sau khi nữ hoàng chấp chính, mọi người ở Sở gia vì thân cận với Lý gia mà bị gán tội danh, bị họa diệt môn, tính cả Chúc gia, cộng lại cũng gần ba trăm mạng người đều bị diệt bởi Nữ Đế, đây chính là nguyên nhân hắn xuất thế, hắn muốn thay đổi vận mệnh này, hắn đã là người làm ra rắc rối này, hắn phải tự mình tháo gỡ.

“Bạch Lân đại nhân, chúc ngài vận khí tốt, nhiệm kỳ hạ quan còn có ba ngày.” Suy thần nhẹ giọng nhắc nhở.

Sở Bạch Ngọc kinh ngạc ngẩng mắt lên nhìn hắn, rồi sau đó cười, “Còn tưởng rằng ngươi ý chí sắt đá.”

Suy thần cười nhẹ, “Trần thế trăm kiếp, hạ quan đã thấy nhiều, cũng chấp hành nhiều, Đỗ Phi Hồng là một đứa nhỏ ôn nhu thiện lương, ta đi theo phía sau nàng mười sáu năm, nếu có thể, ta cũng hi vọng nàng có thể được hạnh phúc”

Trên đời vốn là sức mạnh của ác nhiều hơn thiện, cho nên cần tới bốn phúc thần mới có thể khống chế được pháp lực của một suy thần như hắn, nếu không phải do hắn lưu tình, Đỗ Phi Hồng sao có thể bình yên sống đến bây giờ.

“Bạch Lân đại nhân, kính xin ngài ba ngày này, hãy để tâm chiếu cố đứa bé kia đi. . . . .” Suy thần vừa nói, bóng dáng biến dần nhạt đi.

Sở Bạch Ngọc cười nhú mào, “Ta sẽ làm.”

“Thiếu phu nhân, đại thiếu gia đang ở bên trong nghỉ ngơi, người có muốn tiểu nhân đi vào thông báo một tiếng trước không?” thanh âm của Phúc Quế nhỏ nhẹ từ ngoài cửa truyền đến.

“Được rồi, đừng làm phiền hắn!” Đỗ Phi Hồng hạ giọng, vươn ngón trở dán môi, bộ dáng thập phần đáng yêu, “Hừ, không cần đánh thức hắn, chúng ta ra kia nói chuyện” nàng hướng phía Phúc Quế vẫy tay, nháy mắt ra hiệu.

Phúc Quế cố nén cười, thuận theo nàng cùng đi ra xa một chút, mới nghe nàng mở miệng ——

“Đây là ta hầm canh gà, nhớ rõ lấy đến khi còn nóng, chờ hắn tỉnh lại cho hắn uống” Đỗ Phi Hồng tỉ mỉ dặn dò, tay nâng lên một cái giỏ bằng trúc màu xanh, mở cái nắp che trên giỏ bằng trúc ra, bên trong có một cái áo choàng màu trắng non nằm lẳng lẳng “Gần nhất thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nếu hắn phải ra khỏi cửa, nhớ rõ cho hắn mặc vào.”

“Dạ, thiếu phu nhân.” Phúc Quế cười gật đầu, đại thiếu gia thực may mắn chọn lấy một cái thiếu phu nhân ôn nhu lại tri kỷ.

Đỗ Phi Hồng vẫn là thực lo lắng, nàng đã không thấy Bạch Ngọc năm ngày liên tục rồi, tuy rằng Thanh Trúc cùng Tử Yến đều nói cho nàng biết, bởi vì triều đình sơ thẩm, cho nên Bạch Ngọc đều bận bịu ở lại cửa hàng, nhưng nàng vẫn là không ngừng nghĩ hắn có hay không ngủ tốt, ăn cơm thật ngon. . . . .

Hôm nay rốt cục kìm nén không được, nói muốn tự tay hầm canh gà cho hắn, hơn nữa thời tiết trở nên lạnh rồi, liền thuận đường đem luôn áo choàng vì hắn may thật tốt đó cùng nhau mang tới, tuy rằng rất muốn thấy hắn, lại không nỡ đánh thức hắn. . . . .

Đúng rồi! Theo cửa sổ liếc mắt nhìn lên hắn một cái cũng tốt a! Đỗ Phi Hồng vì chính mình thông minh mà cao hứng, cầm lên làn váy cười trộm tới gần cánh cửa, nhìn trái nhìn phải xung quanh nhìn xuống dưới, mới chọn lấy cái cửa sổ khắc phiến hoa bên phải kia đi qua, ngón trở xinh xắn có dấu vết nước miếng, ở trên cửa chọt một cái lỗ, tròn mắt tròn tròn mới dán lên.

Di? Như thế nào lại không công rồi? Cái đầu xinh xắn dịch trái chuyển phải, như thế nào xem đều là một mảnh màu trắng, buồn bực dụi dụi mắt, không tin lại dán mắt lên xem một lần, vẫn là một mảnh trắng? Sao lại thế này a?

Phúc Quế cùng Thanh Trúc, Tử Yến vài cái nô bộc tất cả đều cố nén cười, nhìn thiếu phu nhân đáng yêu nghịch ngợm. Kia phiến cửa sổ cũng làm cho người đi ra đây, thiếu phu nhân lại còn ngốc nghếch muốn đi đến bên trong xem, người nàng muốn xem không phải đang đứng ở trước mặt nàng sao?

Sở Bạch Ngọc liếc mắt nhìn trời, lại đối với vài tên nô bộc đứng ở một bên xem kịch vui quăng một ánh mắt lạnh như băng, Phúc Quế thực thức thời, đang cầm chung canh gà liền rời đi trước, Thanh Trúc cùng Tử Yến sau khi hành lễ cũng cười cười, để lại giỏ bằng trúc trang bị áo choàng, cũng lập tức lui ra.

“Kỳ quái. . . . . Người đâu?” Liếc mắt tìm kiếm, ủa? Tại sao cửa sổ không có lỗ? Đỗ Phi Hồng rốt cục phát hiện không được bình thường, buồn bực ngẩn đầu.

“Bạch Ngọc. . . . .” Kinh ngạc nhìn hắn.

Sở Bạch Ngọc liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó cánh tay dài duỗi ra, đem cả người nàng từ ngoài cửa sổ trực tiếp bế tiến vào lòng “Nàng nha đầu này! Như thế nào lại ở ngoài kia như vậy? Đến gặp ta rồi sao không tiến vào?” Ừ, vẫn là ôm nha đầu kia thoải mái hơn, người mẹ ham chơi của hắn, khi nào thì mới trở về thành đô? Hắn đã viết phong thư thúc giục rồi, nếu không hôn sự của hắn cùng nha đầu kia sẽ chậm trễ, hắn phải chờ tới khi nào thì mới có thể ôm nhuyển ngọc ôn hương vào trong lòng?

“Thiếp không dám làm phiền chàng chứ sao. . . . .” Mím môi, Đỗ Phi Hồng đáy mắt có sương mù “Làm sao người gây như vậy? Cũng không ăn cơm thật no sao? Quần áo cũng mặc mỏng như vậy, không sợ trời đông lạnh sao?” tay nhỏ bé non mềm mơn trớn khuôn mặt gầy yếu của hắn, đau lòng nhắc đi nhắc lại .

Xoay người vội vàng đi vào cửa phòng, cầm lấy giỏ bằng trúc để ở một bên, rút ra áo choàng bên trong, rất nhanh vì hắn mặc vào.

Sở Bạch Ngọc lẳng lẳng nhìn động tác của nàng, mắt cười thỏa mãn, thân mình hơi lạnh sau khi phủ thêm áo choàng, cảm thấy ấm áp rất nhiều, tựa liên đáy lòng cũng thấy ấm áp, thoải mái cực kỳ.

“Chàng không phải đang ngủ sao?” Chủ động dắt tay hắn đi vào trong phòng.

“Thanh âm của nàng to như vậy, cũng có thể làm cho người khác bị nàng đánh thức.” Hắn làm bộ oán giận.

Đỗ Phi Hồng quả nhiên lập tức lộ ra biểu tình xấu hổ “Đều là thiếp không tốt, vậy chàng bây giờ mau ngủ, thiếp không làm phiền chàng.” Dem hắn ẩn đến ghế trên ngòai xong, kéo nhanh một sợi dây của áo choàng, mở to đôi mắt tròn tròn ngòai vào một cái ghế dựa khác, nhưng tầm mắt thủy chung dừng ở trên người hắn.

“ . . . . .” Sở Bạch Ngọc vốn còn muốn trêu chọc nàng, nhưng xem nàng như vậy áy náy, chính mình ngược lại đau lòng trước “Đùa nàng thôi, đùa ngốc, lại đây để cho ta ôm nào” Mở ra hai tay chờ đợi.

Đỗ Phi Hồng không do dự, giống như tiểu cầu chỉ mong lấy được sủng ái của chủ nhân, lập tức đứng lên, rất nhanh nhào vào trong lòng ngực của hắn, có chút nghẹn ngào lắm bầm nhỏ “Thiếp rất nhớ chàng. . . . .” Mặc dù ở Sở phủ mọi chuyện đều tốt, nhưng là không có mỗi ngày nhìn thấy hắn, trong lòng nàng chính là có chút bất an.

“Ta không phải ở đây sao, nghĩ cái gì, nha đầu ngốc!” Nghe ra trong giọng nói của nàng là sự bất na, Sở Bạch Ngọc trấn an vỗ vỗ lưng của nàng, “Hồng nhi, nàng có phải hay không gầy hơn trước?” Như thế nào ôm lấy thấy nhẹ đi?

Đỗ Phi Hồng hai tay vòng quanh hông của hắn, dán chặt lấy lồng ngực của hắn gật gật đầu, “Chàng không theo giúp thiếp ăn cơm, thiếp ăn không được.” Tách ra mấy ngày nay nàng mới biết được, nàng có bao nhiêu thích hắn, không nhìn thấy hắn khiến nàng lo lắng, nghĩ đến hắn đã cảm thấy vừa chua xót lại ngọt, ngủ cũng ngủ không xong, ăn cũng ăn không ngon.

“Nàng từ lúc nào lại ỷ vào ta như vậy?” Sở Bạch Ngọc buồn cười hỏi. Không nghĩ tới xa cách vài ngày, lại có thể hưởng thụ tình cảm nàng bày tỏ nhiệt tình như lửa đến thế, khó có được lúc nha đầu ngốc nghếch này nghĩ thông suốt .

“Chàng còn muốn làm việc thật lâu sao?” Đỗ Phi Hồng không thềm để ý giễu cợt của hắn, nàng chỉ lo lắng thân thể hắn, nguyên bản thể trạng của hắn thực không tráng kiện khỏe mạnh, có vẻ giống thư sinh, người cao dong dỏng trông có vẻ gầy yếu, nàng sợ vạn nhất bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Sở Bạch Ngọc cúi đầu lẳng lẳng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Ít nhất còn bận khoảng chừng mười ngày, đừng lo lắng, có Phúc Quế theo chú ý ta rồi, nàng phải ngoan ngoan ở trong phủ không cho phép chạy loạn, có nghe hay không?”

Nàng lo lắng hắn, hắn còn lo lắng cho nàng hơn đấy! Ba ngày này nhất định phải hảo hảo coi chừng nàng, chỉ cần sống qua, nàng cả đời này là có thể an an ổn ổn, kế tiếp hắn cũng chỉ cần lo lắng vấn đề Sở gia.

Nói đến đây, hắn đột nhiên phát hiện không đúng, “Nàng hôm nay sao lại đi ra ngoài?”

Đỗ Phi Hồng mắc cỡ đỏ mặt, “Nương nói có chuyện tìm thiếp, thiếp xuất môn thuận tiện lại đây đưa quần áo cùng canh gà cho chàng.” Nàng ngượng ngùng nói là bởi vì nàng ở trong phủ rất nhớ hắn, cho nên mới đến.

“Ha ha, là thế này phải không?” Nghĩ định lừa hắn? Cửa hàng này là ở trên đường lớn phía Thành Tây, mà Đỗ gia cùng với Sở phủ trên cùng một cái đường ở Thành Nam, Thành Tây cùng Thành Nam hoàn toàn ngược hướng, chỉ là ngòai kiêu cũng tiêu tốn nửa canh giờ là đến, tiểu nha đầu này thật đúng là không thành thật.

“Đúng vậy.” Đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận .

Sở Bạch Ngọc sủng nịch cười cười, cũng không nói lộ chân tướng, xem bộ dáng nàng then thùng lại mồm mép ngoan cố, thật sự là đáng yêu, không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu hôn nàng, Đỗ Phi Hồng đầu tiên là ngẩn người, phần môi nếm đến hơi thở của hắn, đầu bắt đầu thành một mảnh mơ hồ, Sở Bạch Ngọc nhiệt tình hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, cuộn chặt đầu lưỡi của nàng khiêu khích đùa bỡn, đã lâu không hôn mãnh liệt, khiến cho hai người phục hồi nhiệt tình trước kia. . . . .

Ngoài cửa đóng chặt, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng than nhẹ truyền tới làm người ta mặt đỏ tim đập, ngẫu nhiên xen lẫn tiếng thở dốc của nam nhân ồ ồ, còn có nữ tử tiếng khẽ nấc nhỏ, thật lâu không tiêu tan.

Đang định mang thiếu phu nhân hồi phủ Thanh Trúc, Tử Yên, còn có Phúc Quế đang bưng canh gà hảo nóng cấp cho chủ tử uống, đang nghe thanh âm này thì đều phi thường ăn ý cùng nhau dừng bước lại, lúng túng nhìn nhau, trên mặt đều là một mảng đỏ ửng.

“Ách. . . . . Chúng ta đi ra ngoài trước cũng được.” Phúc Quế nhẹ giọng đề nghị, nếu hiện tại đi vào quấy rầy đại thiếu gia hưng trí, hẳn nghĩ tới tương lai hẳn mười năm sau, hẳn là thập phần bi thảm.

Thanh Trúc cùng Tử Yên hai cái cô gái đã sớm đỏ mặt chạy đi, Phúc Quế nhún nhún vai, kiễng chân, cũng đi theo chuồn mất, lần này, hẳn như trước không quên đóng lại cửa sổ, đem cảnh xuân tất cả đều giữ lại ở trong phòng.

8. Chương 8

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, đại thiếu gia ——”

Tiếng đập cửa dồn dập, tiếng quát tháo, làm thức tỉnh hai người đang ở trên giường ôm nhau ngủ, Đỗ Phi Hồng mê mẩn mở mắt ra, cánh tay vốn khoát lên trên lưng nàng đã nhấc lên, bên giường truyền đến tiếng động, Sở Bạch Ngọc đã xuống giường trước, nhặt y phục mặc lên.

“Ta đi ra ngoài nhìn xem, nàng tiếp tục ngủ.” sau khi quần đai lưng vào, Sở Bạch Ngọc mới quay lại đến bên giường, dịu dàng hôn qua gương mặt của nàng, giúp nàng đem chăn vén lên đến dưới nách.

“Ân.” nàng còn rất muốn ngủ gật gật đầu, lại nhắm nghiền hai mắt.

Sở Bạch Ngọc đi ra khỏi phòng, cửa vừa mở ra, liền nhìn đến Phúc Quế vẻ mặt hoảng hốt, mày kiếm nhăn lại, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, có loại dự cảm bất hảo.

“Đại thiếu gia! Đã xảy ra chuyện, Chú Vũ Thường cháy rồi!” Phúc Quế nghe được tin tức liền vội vàng tới đây thông báo.

“Cái gì?” Sở Bạch Ngọc như thế nào cũng không dự đoán được sẽ phát sinh loại sự tình này, “Tình huống trước mắt thế nào? Đội cứu hỏa trong thành đâu?” đang êm đẹp lắm sao có thể cháy?

“Toàn bộ phường đều bị thiêu cháy rồi, vài cái hộ vệ phụ trách tuần tra ban đêm toàn bộ. . . . .” Phúc Quế nhịn không được đỏ mặt.

Sở Bạch Ngọc thở sâu, hai tay nắm chặt thành quyền buông xuống “Chúng ta hãy đi trước, kêu Thanh Trúc, Sở Văn lại đây cùng thiếu phu nhân.”

“Dạ!”

Sở Bạch Ngọc dẫn vài người vội vàng đi tới Chú Vũ Thường, còn không có tới gần, cũng đã cảm nhận được lửa nóng rực tận trời, cả tòa Thiết phường rơi vào biển lửa, đúc vũ khí không riêng chỉ có lò đúc là trọng yếu, củi khô cũng rất trọng yếu, cho nên bên trong cũng chồng chất không ít than củi, bị thiêu cháy càng không thể vãn hồi, người ở đội dập tắt lửa, còn có hộ vệ nhà mình, rất nhiều lão sư phụ phường cũng vén tay áo lên hỗ trợ tưới nước tắt lửa.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia!” Nhóm Lão sư phụ nhìn đến Sở Bạch Ngọc, đều lau cái mũi dụi mắt hướng hẳn đi đến.

Sở Bạch Ngọc nhìn Chú Vũ Thường đã bị thiêu hủy hơn phân nửa, nhắm mắt lại, khó nén đau lòng “Trước cứu hỏa, hết thấy rồi nói sau.”

“Phải”

Mọi người gập đầu rồi tất cả dồn hết tập trung vào cứu hoả, Sở Bạch Ngọc một bên chỉ huy hộ vệ, một bên kiểm kê thương vong, sau nửa canh giờ, thể hỏa dần dần đã bị khống chế.

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia! Không xong!” Rất xa, cuối phố lại vang lên tiếng gọi dồn dập.

Vài trắng bao trùm mấy cổ thi thể nằm dưới đất, đều là hộ vệ Sở phủ, Sở Bạch Ngọc đang nhẹ giọng an ủi người nhà những hộ vệ kia, vừa nghe đến tiếng gào, trong lòng lại nhảy dựng, tối nay sẽ không phải không chấm dứt đi?

Phúc tổng quản thở hồng hộc chạy đến bên cạnh hắn, “Đại thiếu gia, không xong, trong phủ đã xảy ra chuyện!” Phúc tổng quản vẻ mặt hoảng hốt, cùng Phúc Quế giống nhau như đúc.

Tâm rùng mình, Sở Bạch Ngọc vội vàng bắt lấy bờ vai của hắn, “Sẽ không phải Sở phủ cũng cháy rồi?”

Phúc tổng quản vẻ mặt luống cuống, “Không có! Đại thiếu gia, hơn một canh giờ trước, một đám đạo tặc vọt vào trong phủ, bị thương không ít nô bộc tỳ nữ, Vũ Sư hộ vệ, Trưởng Tôn đại nhân dẫn theo một số lớn quan binh đóng, bảo là muốn hỗ trợ bảo hộ an nguy dân chúng.” Này lang sói hổ báo đáng giận, muốn đem bọn họ làm thành ngọc tử đùa bỡn sao?

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, đại thiếu gia!” Sở Bạch Ngọc cũng còn không kịp nói chuyện, cuối phố một chỗ khác lại thấy một cái bóng người quen thuộc.

Vẫn còn? Sở Bạch Ngọc chịu đựng tức giận, nhìn bóng người càng ngày càng gần, là Phúc Liễu nô tài thân cận của Sở Nhạn!

Phúc Liễu giữa trán có vết máu nhỏ, trên khuôn mặt non nớt dính đầy bụi đất, quần áo lại rách lại bẩn, bộ dáng vô cùng chật vật.”Đại thiếu gia! Đã xảy ra chuyện! Lục thiếu gia bị người ta làm cho bị thương, Sở Đình hộ tống Lục thiếu gia hồi phủ rồi. . . . .”

Hắn run run nói, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nước mắt cũng rơi xuống.

Liên tiếp nhận tin tức xấu, làm cho nô bộc Sở phủ người người bàng hoàng, Sở Bạch Ngọc thở sâu, ánh mắt đảo qua bốn phía, lão sư phụ ngăn nước mắt, phúc tổng quản hoảng hốt luống cuống, Phúc Liễu kinh hồn chưa định, toàn bộ mọi người trông mong nhìn nhìn hắn, chờ đợi hắn chỉ huy bọn họ làm như thế nào vượt qua cửa ải khó khăn này .

Sở Bạch Ngọc luôn luôn cười giờ môi mân thành đường thẳng, màu sắc hiện lãnh, suy nghĩ sắc bén lưu chuyển, “Phúc Quế, người ở lại đây, sau khi hoàn toàn dập tắt lửa, lên tiếng hỏi đội cứu hoả nguyên nhân lửa cháy, đem bọn huynh đệ hộ vệ bất hạnh chết mang lên nghĩa trang, những người khác cùng ta trở lại Sở phủ.”

“Dạ!” Mọi người tâm bất an, nhưng bởi vì thái độ bình tĩnh của hắn mà ổn định lại, chủ tử ổn rồi, bọn họ hạ nhân thì sợ gì? Đồng tâm hiệp lực bắt đầu xử lý một mảnh hỗn loạn này.

Sở Bạch Ngọc cũng không trì hoãn, lập tức mang theo Phúc tổng quản cùng Phúc Liễu chạy về Sở phủ, vừa đến Sở phủ đại môn, sắc mặt hắn liền thay đổi, nguyên bản hộ vệ đóng ở Sở phủ toàn bộ đổi thành quan binh, vừa vào cửa, cũng đều là bọn quan binh tuần tra, ngược lại là hộ vệ nhà mình đều bị đuổi tới đứng một bên.

Phúc tổng quản đi theo bên cạnh hắn, theo hắn đi hướng sân Sở Nhạn, đồng thời dè dặt tiếng nói: “Ước chừng hai canh giờ trước, thời điểm hộ vệ trong phủ chúng ta đổi ca trực, đột nhiên một đám đạo tặc hung thần ác sát xông vào, vào phủ gặp người liền giết, hộ vệ trong phủ động tác nhanh chóng, liền toàn bộ đỡ được rồi, sao biết mới đưa những người đó tới đây, Trưởng Tôn đại nhân lại đột nhiên đến đây, còn dẫn theo rất nhiều quan binh vào cửa, nói là nhận được tin tức có đạo phỉ xâm nhập, muốn tới bảo hộ chúng ta”

Sở Bạch Ngọc trầm mặt, nhìn đến bọn lang đạo tất cả đều là quan binh, phi thường bất mãn, “Người bị thương cũng đã an bài thỏa đáng chưa? Đám kia đạo phỉ đâu?” Đạo phỉ? Hừ! Thật sự là buồn cười đến cực điểm, Sở gia lúc này cuộc sống đã nhiều như vậy đại, chưa từng phát sinh quá loại sự tình này, nếu không phải là có tâm nhân lên dung túng, này đó đạo phỉ nào có khả năng trà trộn vào thành !

Thật sự là lòng của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết!

“Cũng đã an trí xong, trưởng tôn đại nhân vừa vào cửa, đã nói thăm vấn phạm nhân là quyền lực quan phủ, liền đem đám đạo phỉ này toàn bộ đưa đến nha môn Thành Tây “

Sở Bạch Ngọc không nói gì thêm nữa, chính là nhẹ chút gật đầu, đi nhanh hơn đến sân Sở Nhạn, trong sân đèn đuốc sáng trưng, không ít nha đầu, nô bộc toàn bộ canh giữ ở ngoài cửa.

“Đại thiếu gia.” Có người thấy hắn, hô một tiếng, nô bộc quay chung quanh ở cửa thế này mới rất nhanh thối lui, để cho hắn có thể đi vào.

Xuyên qua phòng khách, cước bộ Sở Bạch Ngọc chưa ngừng, nhắm thẳng nội phòng đi đến, thỉnh thoảng nhìn thấy tỳ nữ đi ra bưng máu loãng, vải sa nhuộm máu, nhìn đến vài thứ kia, sắc mặt của hắn càng khó xem.

Đại phu ngồi ở bên giường, đang chuẩn bị đứng dậy, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hắn “Đại thiếu gia.”

“Hắn thế nào?” Sở Bạch Ngọc bước xa một cái đi đến bên giường, mày kiếm lập tức nhíu lên.

Sở Nhạn nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt, trên thân trần trụi quần lầy băng vải rướm máu, hơi thở mỏng manh, giữa trán, giữa lông mày, trên cánh tay, tất cả đều là da trầy tãng lớn, thoạt nhìn thập phần làm cho người ta sợ hãi.

Đại phu chấp tay, Sở Bạch Ngọc cùng đại phu đi đến phòng khách, đại phu thế này mới mở miệng nói: “ trên người Sở Lục thiếu gia có bao nhiêu vết đao, lục phủ ngũ tạng đều đã thương, hiện nay đã đem ngoại thương của hắn toàn bộ xử lý tốt, chính là hắn mất máu rất nhiều lại bị nội thương, mấy ngày nay là máu chốt, nhất định phải làm cho Lục thiếu gia im lặng tĩnh dưỡng, nếu có sai lầm, chỉ sợ cuối cùng cả đời căn bản bệnh không thể chữa khỏi, tiểu nhân hiện tại liền lập tức trở về kê đơn thuốc”

Sở Bạch Ngọc nhắm lại mắt, “Ta đã biết, đã làm phiền người.”

Nói xong, liền hướng Phúc tổng quản sai khiến, Phúc tổng quản lập tức hiểu ý, gật gật đầu, tùy đại phu đang rời đi.

“Phúc Liễu, Sở Đình đâu?” Sở Đình là cận vệ Sở Nhạn, giống như hắn cùng Sở Lô, có thể nói là như hình với bóng.

Phúc Liễu lau đi nước mắt ở khóe mắt, “Sở Đình đưa Lục thiếu gia hồi phủ sau liền hướng nơi biểu thiếu gia đi”

Sở Bạch Ngọc gật gật đầu, biểu đệ thừa kế hảo y thuật của biểu thúc, Sở Đình ước chừng phải đi thỉnh biểu đệ tới đây một chuyến, “Lưu lại hai cái nô tỳ, người khác đều lui ra đi”

“Phúc Liễu, đừng cho ta thấy người rơi thêm một giọt nước mắt, đi theo ta.” tiếng nói hắn khàn khàn trong trẻo nhưng lạnh lùng đe dọa .

Nguyên bản Phúc Liễu còn cúi đầu lau nước mắt vừa nghe, nhin không được rùng mình một cái, kinh ngạc ngẩng mắt lên nhìn bóng lưng đại thiếu gia, sống lưng thẳng thẩn lộ ra ngạo nghễ lãnh tuyệt, đây là hắn lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai đại thiếu gia yêu cười, cũng có thể tản mát ra khí thế cùng chủ tử giống nhau, làm cho người ta không khỏi từ trong lòng khâm phục.

Sở Bạch Ngọc không có lại vào phòng, khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm lạnh lùng, trong mắt phượng lóe ra lửa giận nồng đậm, đi nhanh, lưu loát nhanh chóng đi lên phía trước, Phúc Liễu thấy thế, xoa xoa mặt chạy nhanh, đuổi theo.

Một mối lửa, đốt rụi Chú Vũ Phường của Sở gia lập nghiệp trăm năm, đã chết bốn hộ vệ, một hồi cướp bóc, đe dọa sinh mệnh Sở gia Lục thiếu gia, đến nay vẫn chỉ có thể nằm ở trên giường.

Sở gia ngày gần đây tai họa không ngừng, hơn nữa đại lượng bọn quan binh tiến vào chiếm giữ Sở phủ, trong thành dân chúng cũng nhin không được nữa đều nghị luận, rất nhiều người tung tin vịt Sở gia rất có thể muốn sụp đổ, cũng có người nói Sở gia đích thị là trên chọc người nào, dân chúng phản văn, nhưng không có một người nào, không có một ai nói là Sở gia có lợi.

Sở Bạch Ngọc dốc hết tâm lực giải quyết tốt hậu quả, trời tối đen, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Mà Đỗ Phi Hồng ở cửa hàng nghỉ ngơi đến hôm sau mới quay về Sở phủ, hiện nay mới biết được nhiều chuyện phát sinh như vậy.

Một mối xoa xoa mi tâm, Sở Bạch Ngọc cường tinh thần lên, xử lý từ các nơi cửa hàng đến sự vật, chuyện Thiết phường trăm năm cháy này đã muốn truyền ra ngoài, Sở thương nhân dự không khỏi chịu ảnh hưởng, các nơi lục tục hồi báo nhà máy hiệu buôn có chút hợp tác hồi lâu đều muốn giải ước, sự tình càng rối rắm, căn bản xử lý không xong.

“Đại thiếu gia, ngài có khỏe không? Muốn hay không nghỉ ngơi trước?” Phúc Quế lo lắng nhìn chủ tử, hẳn cũng biết sự tình lại nhiều lại lộn xộn, đại sự chưa định việc nhỏ lại lên, còn có tang sự các huynh đệ, đại thiếu gia chỉ có một người, như thế nào có biện pháp nhận nhiều việc như vậy?

“Không cần, người nói tiếp đi”

“Theo khí, cháy lúc đêm khuya, tổng cộng có bốn huynh đệ phụ trách tuần tra ban đêm, kia bốn huynh đệ. . . . . Tất cả đều bị giết hại. . . . .” Phúc Quế nói đến đây không khỏi có chút khổ sở, “Sau khi dập tắt lửa, tiểu nhân đặc biệt tuần tra phường, bên trong phường trên sàn nhà có dấu vết dầu thấp rơi vãi, quỷ dị là, sau khi tiểu nhân đến hỏi qua đội cứu hỏa, đội cứu hỏa lại nói không có, còn nói lời thề son sắt là hỏa lò chúng ta che đây không kĩ, ngọn lửa lan ra mới có thể cháy, căn bản miệng nói không giống, càng kỳ quái là, tiểu nhân cầu kiến thì Thái Thú và Huyện thái gia kêu người gác cổng nói qua loa rồi đuổi đi, không phải nói người không có ở, mà nói là công vụ bề bộn.”

Chuyện này cũng không khỏi quá đúng lúc đi, những tên làm quan này, vào thời điểm béo bở bây giờ lại so với ai khác đều phải nhanh hơn lao đến, khi có việc muốn nhờ, đồng dạng cũng chuồn mất so với ai khác đều nhanh hơn!

Sở Bạch Ngọc trầm ngâm, “Các vùng phụ cận đều có hỏi qua người ta chưa?” Chú Vũ Phường cháy, có quá nhiều người có thể đắc lợi rồi, nhưng là thực có can đảm động thủ, hẳn là vẫn là Trương Tôn hoặc Vũ Huệ Ân, chính là. . . . . Bọn họ đốt Chú Vũ Phường, đến tột cùng có mục đích gì?

“Hỏi qua rồi, ở tại phụ cận người ta nói, ban đêm tựa hồ nghe thấy tiếng đánh nhau, có người chạy đến xem xét, lại không phát hiện cái gì, cho nên cũng không để ý, kết quả chưa tới một canh giờ, liền cháy” Phúc Quế lục lại cuốn sổ ghi trong tay” tiểu nhân điều tra các vết dầu đốt, toàn bộ phường cơ hồ đều có, số dầu đốt này được dùng một lượng không ít, hỏi thăm qua vài cái lão bản bán dầu đốt trong thành, có mấy người lắc đầu nói không biết, nhưng có mấy người lại ấp úng.”

“Đi tìm trong thành quản lí ngân hàng (e đoán thế vì bản gốc là: tiền xuân trang.-) để hỏi thăm có phải hay không đột nhiên nhiều ra một khoản tiền bất chính, liền thấy mấy người lão bản nói quanh co.” Chỉ cần đi theo tiền, cũng biết là ai ra chủ ý, “Phúc Liễu, binh khí mất đi đâu?”

“Trước mắt còn không có tin tức, ngày đó sau khi ở ngoài thành đánh nhau, huynh đệ chúng ta bị thương không ít, mấy người hắc y nhân che mặt kia cũng bị tiêu diệt vài người, những hắc y nhân kia đều có thân hình rắn chắc, võ công không kém, từng chiêu thức đều thể hiện là xuất thân từ quân ngũ, hẳn là người của Vũ Tướng quân.” Phúc Liễu nói.

“Quả nhiên là hắn.” Điểm ấy như hắn đã đoán trước, “Sở Lôi, còn đám đạo phỉ kia bị giải đến quan nha sao rồi?”

Sở Lôi nhếch miệng, “Đều chết hết.” Hắn vài đêm liên tục đến thăm đại lao, mỗi một đêm đều nhìn thấy quan binh cực kỳ hung tàn tra tấn, chống đỡ càng lâu, chính là càng thống khổ.

Sở Bạch Ngọc gợi lên nụ cười lạnh “Không lưu người sống phải không?” Không nghĩ tới Trương Tôn Vô Ưu cũng là người tâm ngoan thủ lạt “Quan sai đóng tại trong phủ có cái động tĩnh gì?”

“Có mấy ăn ở xấu, lén lút nhìn ngó xung quanh trong phủ, nghe nói các phòng đều đã bị dò xét qua vài lần, bọn họ hình như đang tìm cái gì đó.” Sở Lôi có chút cảnh giác, “Trương Tôn đại nhân muốn từ trong phủ tìm cái gì?”

Sở Bạch Ngọc yên lặng “Binh khí phổ.” Đáy mắt hiện lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị, trên khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy cười nhạo châm chọc “Sở gia vì Đại Đường đức vũ khí nhiều năm, không có công lao cũng

có khổ lao, đổi hết thầy cũng là vậy đây!”

“Đại thiếu gia. . . . .” Phúc Quế cùng Sở Lôi đồng thời cúi đầu, đều là ở Sở gia lớn lên, bọn họ cũng có thể hiểu vì sao đại thiếu gia phần nộ như vậy.

“Đại thiếu gia, lão sư phụ bên Chú Vũ Thường kia hỏi, khi nào thì muốn bắt đầu xây dựng lại?” Phúc Liễu thở dài.

Sở Bạch Ngọc lắc đầu “Không có Chú Vũ Thường!” Con người đen chậm rãi chống lại ba khuôn mặt kinh ngạc trước mắt “Từ mấy tháng trước, ta cùng với Lục thiếu gia cũng đã thảo luận với nhau về chuyện còn muốn hay không thay triều đình chế tạo binh khí.”

“Cái gì? Nhưng là, nhưng là. . . . .” Phúc Quế trừng to mắt không dám tin.

“Nay thiêu cũng tốt, Nhạn Nguyệt sớm đã sắp xếp xong xuôi, những lão sư phó kia nếu còn muốn tự mình mở tiệm sắt, chúng ta sẽ bỏ vốn, nếu là muốn đi đúc vũ khí cho các thương nhân khác, chúng ta sẽ viết phong thư giới thiệu, chỉ có đúc binh khí, chúng ta trăm triệu lần không thể tiếp tục lại” Sở Bạch Ngọc có chút hối hận không có sớm một chút làm như vậy, kỳ thật từ lúc nửa năm trước, hắn cũng đã cùng Nhạn Nguyệt thảo luận qua chuyện này, y theo môn quy Sở gia hiện nay, cho dù không có đúc vũ khí cho triều đình, Sở gia làm thương nhân cũng không có vấn đề.

“Nếu là như vậy, vì sao Lục thiếu gia còn muốn tham gia thẩm tra vũ khí năm nay?” Phúc Liễu không hiểu.

“Nếu vô duyên vô cớ rút ra, triều đình sẽ không nghi ngờ sao?” Sở Bạch Ngọc để bút xuống, đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, nhìn trời hoàng hôn, trong lòng nổi lên một tia chua xót, chưa ở trong đó, không biết khổ này, nay hắn đã ở trong đó rồi, càng có thể hiểu được tư vị trong đó.

“Đương kim Thánh Thượng tuổi già cơ thể suy yếu, phía bên hoàng hậu lại tham gia vào chính sự, nhà chúng ta nếu không rời khỏi, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân, loại tình huống này hiện nay, coi như việc nhỏ.” Chỉ là hắn vẫn tự trách mình, lúc trước hắn kiên trì không cho Nhạn Nguyệt làm tiếp một lần mua bán cuối cùng, biết rõ sẽ có tai họa, nhưng vẫn là mềm lòng theo Nhạn Nguyệt, mới có thể hại hắn hiện tại nằm ở trên giường, sinh tử bị đe dọa.

“Tiểu nhân biết.” mấy người Phúc Quế đều là nhân tài mà Sở gia cố ý bồi dưỡng, hiện tại tuy rằng đi theo bên người chủ tử, nhưng sau này sẽ được phái làm quân sự, đối với tình hình trong triều đình, bọn họ cũng đều thập phần rõ ràng.

Bỗng dưng, một hồi tiếng bước chân quen thuộc nhẹ nhàng từ đằng xa truyền đến, Sở Bạch Ngọc đối mấy người trong phòng phát phát tay “Đều đi xuống, chiếu theo phân phó của ta mà làm.”

Tiếng bước chân từ xa tới gần đã đi tới trước cửa, Phúc Quế bọn họ trao đổi ánh mắt, thức thời khom người rời đi, thì vừa vặn gặp phải người tới “Thiếu phu nhân!” Sau khi ba người cung kính cúi đầu hành lễ, vội vàng lui ra.

Đỗ Phi Hồng sau khi hướng ba người gật nhẹ cái đầu, đi thẳng vào phòng, bưng trong tay canh gà vẫn còn tỏa ra mùi hương để lên trên bàn, Sở Bạch Ngọc lúc này mới xoay người đi đến bên nàng, nhìn nàng, không nói một câu.

Đỗ Phi Hồng đau lòng sờ sờ mặt của hắn, hai tay chủ động vòng qua hông của hắn, “Thiếp hâm canh, chàng uống chút được không?”

“Đầu bếp nữ nói chàng mấy ngày nay cũng chưa ăn cái gì, như vậy đối thân thể không tốt” Nàng biết hắn đang mệt mỏi, công việc càng ngày càng nhiều, đều do nàng vô dụng, vào lúc này lại không có biện pháp giúp hắn.

“Mấy ngày nay đã lạnh nhạt với nàng.”

“Không có, chàng nào có lạnh nhạt thiếp, thiếp ở trong phủ thực dễ chịu.”

Sở Bạch Ngọc quay lại ôm chặt nàng, cằm đặt trên đầu nàng, nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Hồng nhi, nàng nên về Đỗ phủ tránh một chút đi?” Tình thế hiện tại không tốt, hắn thật sự không có thừa tâm tư chiếu cố đến nàng, tuy rằng đã có Sở Văn cùng Sở Vụ, nhưng hắn luôn luôn có chút bất an.

“Không cần” Đỗ Phi Hồng có chút không vui nhanh miệng nói “Tại sao muốn tránh né? Nơi này không phải nhà của thiếp sao?”

Trong lòng nàng, đã sớm nhận định mình là con dâu Sở gia.

Cười khê, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút tức giận, hôn một chút lên mặt của nàng, “Ừ, chờ chuyện tình trong phủ đều xử lý xong hết, chúng ta liền thành thân đi” Hắn muốn nàng chính thức trở thành thê tử của Sở Bạch Ngọc hân.

“Bạch Ngọc, vì sao cha mẹ cùng thúc thúc bọn họ đều không có trở về?” Theo lý mà nói, phát sinh chuyện lớn như vậy, thúc thúc bọn họ hẳn là nên trở về gấp mới đúng, như thế nào cũng chưa có người trở về giúp hắn? Nàng thật sự đau lòng nhìn hắn mệt mỏi thành như vậy.

“Ta không cho người thông tri bọn họ, chuyện tình buồn bán ở Sở gia sớm đã giao cho chúng ta xử lý, của hàng xảy ra chuyện, bọn họ khẳng định cũng biết, nếu đến bây giờ còn không trở về, liền chứng tỏ bọn họ tín nhiệm chúng ta, cảm thấy ta cùng Nhận Nguyệt có thể đem sự tình xử lý tốt.” Nói đến đây, hắn cũng không biết nên cười hay là nên khóc, cha cùng thúc thúc không khỏi xem hắn cùng Nhận Nguyệt thật lợi hại, hay là tin tưởng mù quáng?

“Chàng ăn canh trước đi!” Níu kéo tay của hắn, ấn hắn ngồi vào ghế, đem canh đưa cho hắn.

Sở Bạch Ngọc vừa cười tay vừa tiếp nhận, một bên ăn canh, một bên hưởng thụ nàng ôn nhu quan tâm, Đỗ Phi Hồng đứng ở phía sau hắn, thay hắn xoa bóp bờ vai cứng nhắc.

“Từ đâu mà học được?” Ân, thật là có mấy lần, sau khi được nàng xoa bóp như vậy, tinh thần hắn tốt hơn nhiều.

“Thanh Trúc dạy thiếp, chàng thấy thoải mái sao?” Nàng nắm nắm, nhin không được có chút đau xót, thân thể hắn so với lúc trước lại càng gầy đi, mặt mày trên mặt cũng không thể che hết.

“Ân” Sở Bạch Ngọc nhắm mắt lại hưởng thụ, trong chốc lát sau, hắn mới lấy tay đem nàng kéo đến ngồi trên đùi, “Mới dám bóp hai cái nàng đã cảm thấy ủy khuất mà khóc sao?” Hắn cố ý nói ác.

Đỗ Phi Hồng vành mắt đỏ nhìn hắn, nhìn thấy bộ dáng hắn hung ác nhăn lông mày, đáy mắt lại tràn ngập thương tiếc đối với nàng “Đúng vậy, chính là ủy khuất, nhìn chàng về sau còn dám hay không đối với thân mình như vậy, còn phải làm thiếp vì chàng làm chút chuyện.” Mím chặt miệng, cố gắng muốn học sắc mặt nghiêm nghị của hắn, vẻ mặt cứng rắn.

Chỉ tiếc bộ dáng nàng hốc mắt đỏ hoe, miệng cong tạo thành không đầu vào đâu, chọc Sở Bạch Ngọc nở nụ cười “Ta đã biết, là lỗi của ta, không có lần sau. Ta thối thối một chút, nương tử, lòng ta đau a.”

Cái này đối lại làm Đỗ Phi Hồng nở nụ cười, “Lại làm trò này!” Dúi đầu vào trước ngực của hắn, lòng của nàng vẫn còn có chút rầu rĩ “Nếu thiếp là Tri Thư thì tốt rồi.” Tri Thư thông minh lanh lợi, làm chuyện gì cũng cẩn thận, không giống với nàng.

Sở Bạch Ngọc rất không hài lòng bĩu môi, “Hoàn hảo nàng không phải nàng ta.” Hắn đến bây giờ đều nghĩ đến Đỗ Tri Thư ở sau lưng nói xấu hắn, hắn tuyệt không cảm thấy Đỗ Tri Thư có cái gì hảo.

Trong giọng nói của hắn có ý khinh miệt rất rõ ràng, Đỗ Phi Hồng hờn dỗi dùng tay đập hắn một cái “Nàng là muội muội của thiếp.” Người này khẳng định vẫn còn ghi hận.

“Nàng ấy nếu không phải muội muội của nàng, nàng cảm thấy nàng ta còn có thể khỏe mạnh đứng ở thành đô sao?” Ngụ ý, nếu không phải muội của nàng, sớm đã bị làm cho cực khổ chết rồi!

Hai cánh tay vòng chặt hắn, Đỗ Phi Hồng cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười “Vậy thiếp còn phải cảm ơn chàng vì tha cho nàng một mạng sao?”

“Dĩ nhiên.” Rất đương nhiên mà gật đầu.

“Chàng thật là!” Đỗ Phi Hồng cười khanh khách không ngừng.

Sở Bạch Ngọc nhẹ vỗ về tóc đen của nàng, ôm nàng không một câu trò chuyện, chỉ cần ôm nàng vào trong ngực, mặt mày nhiều hơn nửa cũng sẽ biến mất.

“Đại thiếu gia!” thanh âm của Phúc tổng quản ở ngoài cửa vang lên.

“Chuyện gì?”

“Đại thiếu gia, ngày kia là ngày cúng tuần cho các huynh đệ, ngài có thể đi qua sao?” Phúc tổng quản biết thiếu phu nhân cùng đại thiếu gia cùng một chỗ, hắn cũng rất không muốn quấy rầy, nhưng việc này rất trọng yếu, nếu Lục thiếu gia không có việc gì là tốt rồi, đây nhất định là phải đại thiếu gia đi làm, nhưng ngày kia vừa vặn lại đúng là ngày sơ thắm, một người đại thiếu gia, làm sao chia thành hai nửa a?

Sở Bạch Ngọc giữa lông mày nhăn lại, cùng Phúc tổng quản có một dạng tâm tư, ngày sơ thắm đó là ngày quan trọng, binh khí mất đi không tìm được, quan sai trong phủ đầu tìm kiếm chung quanh, ngày đó nếu là hắn không đến, chỉ sợ hai cái gian tặc kia lại rập tâm gây ra phiền toái cho Sở phủ.

Hắn vẻ mặt khó xử, Đỗ Phi Hồng chủ động mở miệng, “Thiếp đi!” Nàng muốn vì hắn phân ưu giải phiền.

Suy nghĩ một chút, Sở Bạch Ngọc mới gật gật đầu, “Cũng tốt, vậy vất vả nàng đi một chuyến, hảo hảo an ủi người nhà bọn họ. . . .” Bốn mạng người, nghĩ vậy, hắn vẫn cảm thấy đau lòng.

“Thiếp biết.” Đỗ Phi Hồng trấn an sờ sờ hắn, nàng cảm giác, cảm thấy hắn mới là cần được an ủi nhất.

“Phúc tổng quản, đến lúc đó liền phiền toái người đi cùng để hộ tống thiếu phu nhân.” Sở Bạch Ngọc thanh đạm phân phó.

Phúc tổng quản gật gật đầu “Lão nô đã biết, lão nô lui xuống trước.”

“Đêm đã khuya, nàng về sớm một chút nghỉ ngơi đi!” Nhìn sắc trời một chút, Sở Bạch Ngọc thúc giục nàng.

Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu, không quấy rầy hắn làm việc nữa, sau khi hắn khoát tay, mới lưu luyến rời đi, thay hắn đóng cửa lại, lơ đãng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trắng, nàng nhịn không được thì thào nói nhỏ “Hi vọng hết thảy đều có thể thuận lợi giải quyết. . . .” Lại liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, lắc đầu rồi rất nhanh rời đi.

9. Chương 9

Ngày sơ thắm cuối cùng đã tới, rất nhiều thương nhân đúc vũ khí toàn bộ tụ tập ở ngoại ô, Sở Bạch Ngọc cũng đã đến sớm, đám thương gia vũ khí thấy hắn hai tay trống trơn mà đến, toàn bộ đều nở nụ cười, bộ dáng từng tên đều như xem kịch vui.

Đối với bốn phía quăng đến ánh mắt ác ý, Sở Bạch Ngọc tuyệt không quan tâm, trên đỉnh đầu là mặt trời nóng rực, toàn bộ tâm tư của hắn hôm nay đều đặt ở trên người thay hắn đi tham gia đám tang là Đỗ Phi Hồng.

Đột nhiên, một gã tiểu binh đi đến bên cạnh hắn, đến bên tai hắn nói nói mấy câu, hắn nhìn tiểu binh liếc mắt một cái, liền theo tiểu binh rời đi.

Khi Sở Bạch Ngọc đi theo tiểu binh tiến vào lều của Vũ Huệ Ân, Vũ Huệ Ân cũng sớm đã ở đó chờ hắn.

“Tướng quân đại nhân, không biết cố ý triệu kiến tại hạ tới đây có chuyện quan trọng gì sao?” Quét mắt bốn phía liếc một cái, mắt phượng híp vào lại trợn lên, trừ bỏ Vũ Huệ Ân ra, Vũ Thu Đồng cũng đã ở bên trong.

“Sở đại thiếu gia.” Vũ Thu Đồng xấu hổ đối với hắn cười cười, đẩy mắt lóe ra hưng phấn, cha rốt cuộc đã ra tay, nàng không cần lại phải chờ đợi.

Sở Bạch Ngọc không hề liếc mắt nhìn nàng một cái, chính là đem ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên người Vũ Huệ Ân.

“Sở đại thiếu gia, sơ thắm sắp sửa bắt đầu, Sở gia lại còn chưa nộp binh khí lên trên nghiệm võ*, không biết người định làm như thế nào?” Vũ Huệ Ân quan tâm hỏi.

Sở Bạch Ngọc trên mặt chứa đựng ý cười thông dong, chấp tay nói : “Sở gia binh khí gặp nạn, tướng quân đại nhân không có nghe nói sao?”

Vũ Huệ Ân liếc hắt một cái, bình tĩnh bưng ly trà lên, khẽ nhấp một cái, “Người quang minh chính đại không nói nhiều lời, Sở Bạch Ngọc, nữ nhi của ta đối với người có mối tình thâm thiết, ta cũng rất muốn kết thành việc hôn nhân này, không biết ý của người như thế nào?” (a, a, ta tức quá, vô sỉ, quá vô sỉ, không chịu nổi)

Sở Bạch Ngọc bàn tay ở trong tay áo âm thầm nắm chặt, này tử thất phu, nói như vậy, không phải thừa nhận là hắt cướp hàng đả thương người sao? Lại còn có mặt mũi hướng hắt đưa ra loại yêu cầu này! “Đáp ứng thì thế nào? Không đáp ứng thì như thế nào?”

“Đồng ý rồi, người chính là con rể của Vũ gia ta, mai sau Sở gia đúc vũ khí, Vũ gia ta định toàn lực hỗ trợ, nếu không đồng ý. . . .” Vũ Huệ Ân âm thầm nở nụ cười “Vậy nhìn người hôm nay tính như thế nào giải quyết!” Lời này ý nghĩa về sau Sở gia chính là để Vũ gia sử dụng.

“Tướng quân đây là nói giỡn? Ta Sở gia đúc vũ khí cần gì người khác toàn lực giúp đỡ? Ta Sở Bạch Ngọc sớm đã có vợ, không có khả năng bỏ nàng mà đi!” cự tuyệt không hề lưu tình.

A! Nghĩ đến thật đẹp đi, cũng không muốn nghĩ tới Sở gia bọn họ nhiều thế hệ đều đúc vũ khí, có rèn sắt, dẻo gỗ, làm thợ rèn, đúc pháp*, ai có thể so sánh với bọn họ, hiện giờ nghĩ trộm là được? Bị thương nhân tranh giành, bị cướp, còn muốn đe dọa bọn họ?

Không đem Sở gia ăn xong lau sạch thì thề không bỏ qua sao?

“Người!” Vũ Huệ Ân giận trừng mắt nhìn hắt.

Vũ Thu Đồng cắn chặt môi dưới, tâm cũng không cam chịu trừng mắt với hắt. “Nàng ta có cái gì hảo? Ta có cái gì không tốt?” Nàng không cam lòng! “Ta bộ dạng so với nàng đẹp hơn, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người liền yêu người, làm sao người có thể không thích ta!” Kịch liệt phản hận hỏi, nguyên bản sự xấu hổ đều chuyển thành lửa giận.

“Tại sao ta phải thích người? Người dựa vào cái gì mà nói?” Sở Bạch Ngọc lạnh lùng liếc nhìn nàng, đem vấn đề ném vào cho nàng.

“Sở Bạch Ngọc! Người thật to gan!” Vũ Huệ Ân gầm lên một tiếng, sắc mặt đỏ ngầu.

“Người, người. . . .” Lần đầu tiên ở trước mặt bị hắt cắt đứt quan hệ nhục nhã như vậy, Vũ Thu Đồng hoàn toàn không thể chấp nhận, đột nhiên đỏ mắt, hốt hển dậm chân, thương tâm xoay người rời đi.

“Thu Đồng!” Vũ Huệ Ân sốt ruột nhìn bóng lưng nữ nhi, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Sở Bạch Ngọc, “Người nhớ kỹ cho lão phu!” Dứt lời, liền nhanh chóng vén trướng rời đi.

Sở Bạch Ngọc lạnh lùng nhìn hai người cha và con gái, chỉ cảm thấy là một trò khôi hài “Sở Lôi.”

Sở Lôi lập tức xuất hiện ở bên cạnh hắt “Đại thiếu gia.”

“Tất cả đều chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.” Sở Lôi dừng lại một chút rồi lại nói: “Trong phủ trưởng hộ vệ hồi báo, Trưởng Tôn đại nhân hôm nay xông vào kho binh khí, lấy đi không ít binh khí, không biết ý người như thế nào.”

“Không cần phải quản hắt, hôm nay một lần giải quyết cho xong việc phiền lòng.”

Sở Bạch Ngọc đã sớm không nhịn được, Trưởng Tôn Vô Ưu thật đúng là hắt sợ, mới có thể mặc cho quan sai trong phủ hắt tác uy? Hắt chính là lười cùng Vô Ưu trực tiếp xung đột, miễn cho làm cho Vũ Huệ Ân ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Sở Bạch Ngọc tính thời gian, lúc này Hồng nhi hẳn là đã đến đám tang rồi, nơi này cũng đang có trò hay muốn lên diễn “Đi thôi.”

“Dạ!”

Thời gian Sơ thẩm đến, binh khí nộ lên trên cũng bắt đầu trả về cho thương nhân đúc vũ khí, Vũ Huệ Ân mặc quân giáp oai hùng, y theo trình tự, thẩm tra từng gian một.

Sơ thẩm so với thẩm tra vũ khí chính thức vô cùng đơn giản, chỉ cần giao nộp đủ mười tám dạng binh khí, thuyết minh phương pháp chế tạo, đao thương, phương thức rèn lạnh, coi như thông qua.

Sở Bạch Ngọc mắt lạnh nhìn Vũ Huệ Ân càng ngày càng gần, ánh mắt của những người khác tò mò, vui sướng khi người gặp họa cũng đều ném lên trên người bọn hắn.

Vũ Huệ Ân cùng nhiều tướng lĩnh quay chung quanh, đi đến trước mặt Sở Bạch Ngọc, nhìn bên cạnh hắn không có vật gì, lưỡng đạo lông mày nghiêm khắc chau cùng một chỗ “Sở Bạch Ngọc! Người thật to gan! Hôm nay là sơ thẩm, người hai tay trống trơn tiến đến là ý gì?” Nháy mắt, tướng lĩnh bốn phía lập tức rút kiếm đem Sở Bạch Ngọc cùng Sở Lôi bao vây lại.

“Tướng quân đại nhân, thẩm tra vũ khí năm nay, Sở gia ta quyết định —— buông tha!” Sở Bạch Ngọc con người đen phủ sương, lạnh lùng châm chọc nói.

“Buông tha. . . . .”

“Làm sao có thể?”

“Bị cướp đi vũ khí không còn dự trữ sao?” tiếng kinh hô bên tai dấy lên không dứt, đám thương gia vũ khí tất cả đều nghị luận.

Vũ Huệ Ân chấn động, mắt hồ trừng trừng, không thể tin được hắn có thể dễ dàng như vậy buông tha! “Người, người đây là ý gì?” Hay là. . . . .

Vũ Huệ Ân còn đang đoán ý định thực sự của Sở Bạch Ngọc thì đột nhiên rất nhiều quan sai mặc trang phục màu đỏ xông vào, trong nháy mắt liền vây quanh sân.

“Làm càn! Nơi này là binh doanh, ai cho phép quan sai các người tự ý xâm nhập! Lớn mật!” Vũ Huệ Ân khí giận rống to, vung tay lên, binh lính nhanh chóng cầm lấy đao thương, tiến vào chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

Đám thương gia vũ khí hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết ở hiện tại rốt cuộc có tình hình gì.

“Ha ha ha. . . . . Vũ Tướng quân, ngài đừng nổi giận, tại hạ là đến bắt giặc.” Trưởng Tôn Vô Ưu ngồi ở trên nhuyễn kiệu, cho người ta khiêng tới giữa sân.

Vũ Huệ Ân giận không kềm được “Trưởng tôn đại nhân, người đây là ý gì? Nơi này là binh doanh, tự tiện xông vào binh doanh là binh pháp tử tội, có thể giết lập tức!” Rốt cuộc có đem hắn tướng quân này để vào mắt hay không, cứ nhiên đám sai quân lính tiến vào, thực cho là hắn không dám giết hắn ta sao?

Trưởng Tôn Vô Ưu trong mắt mỉm cười, tuyệt không đem thịnh nộ của Vũ Huệ Ân để vào mắt, không khí quanh mình dị thường khẩn trương, hết sức căng thẳng, nhưng hắn vẫn giống như tự tại dương dương tự đắc.

Đột nhiên “Ba!” một tiếng, phiến dài trong tay vừa thu lại, chỉ vào Sở Bạch Ngọc quát: “Bắt hắn lại cho ta!” Trưởng Tôn Vô Ưu biến sắc, gương mặt công tử không có việc gì lại thay đổi, sắc bén ác liệt.

“Keng! Keng!” Đám quan sai nghe lệnh, lập tức rút Trường Đao bên hông ra, nhắm phía Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc hoàn toàn không đem bù nhìn kia để ở trong mắt, chính là nhẹ giơ lên một tay, Sở Lôi liền lập tức chuyển cái ghế dựa đến cho hắn ngồi xuống, chủ tớ mấy người không nhìn bốn phía đằng đằng sát khí, so với thái độ mới vừa rồi của Trưởng Tôn Vô Ưu càng thêm không coi ai ra gì.

“Sở Bạch Ngọc, người xem rõ ràng đây là cái gì!” Trưởng Tôn Vô Ưu cũng không còn tức giận, chỉ là mặt lạnh, vẫy tay cho người ta mang ra từng rương gỗ “Mở ra!”

“Phanh, phanh!” Rương gỗ che vải bị xốc lên, bên trong chất đầy binh khí, gang thép lạnh, mỗi một cái đều là binh khí tốt nhất.

“Hai năm trước triều đình ban bố mới ra lệnh, nghiêm cấm dân thường đúc vũ khí, người Sở gia mặc dù nhiều thế hệ vì triều đình sáng tạo binh khí, nhưng hôm nay là ngày sơ thẩm, người nói mấy ngày trước

binh khí Sở gia gặp nạn, nay này rương binh khí, ta cũng là ở trong phủ người tìm ra, lén tạo binh khí được coi là cố tình nghịch mưu phạm thượng, người có biết tội của người không?” Trưởng Tôn Vô Ưu giương giọng giận dữ hỏi.

“A, Trưởng tôn đại nhân, này là đất Tứ Xuyên, không ai không biết Sở gia ta không riêng gì đúc vũ khí cho triều đình, Sở gia ta ở trên giang hồ cũng có danh là thế gia đúc vũ khí, những binh khí này tất cả đều là cất giữ, ngay cả lưỡi đao cũng chưa từng dùng, có thể lấy ra chém cái gì, chém muối sao?” Sở Bạch Ngọc cũng không khách khí nữa, lập tức hỏi lại.

“Làm càn! Bắt hẩn lại cho ta!”

“Sở Lôi!”

Sở Bạch Ngọc khẽ quát một tiếng, Sở Lôi lập tức rút ra trường kiếm, bóng dáng tựa như tia chớp chạy như bay ra ngoài, hộ vệ còn lại thấy thế, cũng lập tức xông tới.

Chỉ một thoáng, đao quang kiếm ảnh, quan sai cùng hộ vệ Sở Bạch Ngọc mang đến tất cả xông vào đánh nhau, mà Vũ Huệ Ân từ đầu tới đuôi chỉ đứng ở một bên, trầm mặt không nói.

“Tướng quân đại nhân?” Một gã tướng lĩnh đến bên cạnh hẩn, tùy thời cơ mà động.

Vũ Huệ Ân ngăn hẩn lại, “Không cần, cứ để cho bọn họ đánh nhau.” Bọn họ đánh càng kịch liệt càng tốt, đến lúc đó liền nhìn hẩn như thế nào đem Trưởng Tôn Vô Ưu cùng Sở Bạch Ngọc một lưới bắt hết!

Hộ vệ Sở Bạch Ngọc mang đến ước chừng mười người, nhưng người người đều là cao thủ Sở gia tỉ mỉ đào tạo, có thể lấy một địch mười, trong khoảng thời gian ngắn, cùng phần đông quan sai đánh nhau khó phân cao thấp.

“Toàn bộ bắt lại cho ta!” Vũ Huệ Ân sau khi thấy hai phe người ngựa bắt đầu xuất hiện vẻ mỗi một, giương giọng hô.

Tam phương hỗn chiến, thương nhân tới tham gia sơ thẩm vũ khí, cả đám đều ôm binh khí lẫn đi rất xa, chỉ sợ đao thương không có mắt làm cho bị thương, đã công toi còn chịu đau.

Trưởng Tôn Vô Ưu nắm lấy trường kiếm, tập trung thẳng đến bóng dáng Sở Bạch Ngọc mà đến, Vũ Huệ Ân có một thời gian tính muốn trừ khử Sở Bạch Ngọc, bởi vì trong ấn tượng bọn hẩn, Sở Bạch Ngọc chỉ là công tử tay trái gà không chặt, muốn mạng của hẩn, tựa như bỏ vật vào túi đơn giản giống nhau, sao biết

---

“Keng” một tiếng, Vũ Huệ Ân cùng Trưởng Tôn Vô Ưu cũng không dám tin trừng to mắt, Sở Bạch Ngọc bỏ ra miếng vải quần ở trên đai lưng liền xuất hiện nhuyễn kiếm gần như trong suốt, ba kiện vũ khí giao kích, thế lực ngang nhau!

Sở Bạch Ngọc đối Trưởng Tôn Vô Ưu không từ thủ đoạn, Vũ Huệ Ân ngoan tuyệt cay độc, hơn nữa nghĩ đến Sở Nhận Nguyệt còn nằm ở trên giường, hẩn đã sớm tích lửa giận đẩy mình, muốn cùng hai người này hung hăng đánh một hồi, phát tiết hết, nếu hai người ra tay trước, hẩn cũng không cần phải nhẫn nhịn.

Nhắc tới chân khí trong cơ thể, nhuyễn kiếm phát ra thanh âm ngân vang trong trẻo du dương, làm tất cả mọi người ở đây nhịn không được tay ngừng động tác, không hẹn mà cùng ngoái đầu nhìn về phía ba người đang đánh nhau ở một chỗ .

Tiếng ong ong bên tai không dứt, trường kiếm lóe ra hóa thành từng đóa hoa kiếm, kiếm khí cùng đao khí hợp lại với nhau, ba người người không tha cho ta, ta không tha cho người, đột nhiên, chỉ thấy Sở Bạch Ngọc gót chân thoải mái vừa chuyển, bóng dáng lập tức giống như lưu tinh nhanh – mạnh mẽ bắn ra, mũi kiếm thẳng ép ngực Vũ Huệ Ân.

Tiếp theo lại đột nhiên “Ầm!” một tiếng vang thật lớn, một đạo hắc ảnh từ bên ngoài nhanh chóng, mạnh mẽ bắn một mũi tên vào, mang theo khí thế không thể đỡ, dùng nội lực rất mạnh đem trường kiếm Sở Bạch Ngọc đánh bay.

Bàn tay tê rần, nhuyễn kiếm Sở Bạch Ngọc lập tức rơi xuống đất, thân mình cũng lui ra sau hai bước, kiếm ở giữa không trung vòng hai vòng, nhẹ rơi xuống bên chân hẩn, cắm xuống ba tấc.

Mà mũi tên đánh bay trường kiếm của hắn, cũng trực tiếp xuyên qua cái lều cách đó không xa, phát ra một tiếng trầm đục, mũi tên vẫn rung lên.

Sở Bạch Ngọc vừa quay đầu, liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc “Ngũ thúc?” Giật mình ngẩn ra, đứng rồi hắn viết thư gọi cha nhanh chút trở về, nhưng không nghĩ tới Ngũ thúc cũng đã đi theo trở về.

Bên ngoài giáo tràng, một đám người chậm rãi hướng bọn họ đi tới, trước mặt từng cái đều là quen thuộc, một người đàn ông trung niên tuấn tú nho nhã đi theo một vị tuyệt thế mỹ nhân, đi đến bên người Sở Bạch Ngọc, đó chính là vợ chồng Sở Hòa Kỳ, hắn đi đến bên người nhi tử, bàn tay nhẹ giơ lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Tất cả đều bắt!” Vũ Huệ Ân vừa mới thiếu chút nữa mất mạng dưới kiếm, trong lòng còn sợ hãi đỏ mặt rống to.

Sở Hòa Kỳ nhìn hắn, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một khối Kim Hoàng Sắc lệnh bài, nâng cánh tay giơ lên cao, làm cho tất cả mọi người thấy rõ ràng mặt trên có khắc tự —— như trầm thân lâm.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trong lúc nhất thời, trên giáo tràng trừ bỏ Sở Hòa Kỳ ra, tất cả mọi người đều quỳ gối “Tầm kim bài này, là do cao tổ hoàng đế ban cho Sở gia chúng ta, gấp nó như gấp người, hôm nay Vũ Tướng quân cùng Trưởng Tôn đại nhân, bắt luận chuyện lúc trước rồi rầm đến đâu, kim bài đã này xuất ra, có cao tổ hoàng đế thánh dụ, chuyện cũ trước kia không truy xét, khâm thủ!” Sở Hòa Kỳ ý vị thâm trường nhìn mọi người quỳ trên mặt đất.

Vũ Huệ Ân cùng Trưởng Tôn Vô Ưu đồng thời kinh sợ, không nghĩ tới cao tổ hoàng đế có thể lưu lại một kim bài cùng khẩu dụ như vậy, thật sự là thất sách!

“Cẩn tuân thánh lệnh. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Không nghĩ tới muôn vàn tính kế, cuối cùng lại bị một kim bài làm hỏng, đáng giận!

Sở Bạch Ngọc đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Vũ Huệ Ân cùng Trưởng Tôn Vô Ưu đang từ từ đứng dậy “Ngũ thúc, đồ Bạch Ngọc nhờ cậy ngài đâu?”

Đứng ở một bên không nói Sở Hòa Khiêm tiến lên từng bước, cầm lấy ở trên tay nô tài thân cận một bọc đồ, đưa cho Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc sau khi nhận lấy, kéo bọc đồ ra, đám người Trưởng Tôn Vô Ưu lập tức trừng lớn mắt, theo dõi trên lòng bàn tay hắn đang cầm một quyển sách thật dày.

“Bản binh khí phổ này, bây giờ Sở gia trả lại cho Thánh Thượng, Sở gia đúc binh khí, vốn là vì muốn phủ định chính sách tàn bạo mà làm, nay Đường triều thái bình thịnh thế nhiều năm, Sở gia cũng nên trả lại cho hoàng thượng, này sách cứ giao cho hai vị đại nhân, thỉnh hai vị đại nhân trả lại hoàng thượng, Sở Bạch Ngọc ta đại diện cho Sở gia lúc này thề, thế hệ về sau, sẽ không còn đúc binh khí!” Dứt lời, hắn thuận tay ném binh khí phổ về phía trước.

Trưởng Tôn Vô Ưu cùng Vũ Huệ Ân lập tức xông lên trước cướp đoạt, Sở gia mọi người đứng ở rất xa, mắt lạnh nhìn hai người vì cướp đoạt bản binh khí phổ kia mà xung đột vũ trang.

“Chúng ta đi thôi.” Sở Bạch Ngọc xoay người, không hề liếc mắt một cái, bước chân rời đi.

Hắn rốt cục hoàn thành sứ mạng của hắn, từ nay về sau Sở, Chúc hai nhà sẽ không còn bị triều đình chế ngự, hết thảy rốt cục đều đã xong.

Vừa về tới Sở phủ, vợ chồng Sở Hòa Khiêm hiển nhiên là đến xem Sở Nhạn Nguyệt đang bị thương, mà Sở Bạch Ngọc vẫn cùng cha mẹ ở trong đại sảnh nói chuyện.

“Bạch Ngọc, vợ tương lai người đâu?” Chúc Dung tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt vẫn còn nét đẹp rực rỡ, dung nhan tuyệt mỹ như còn trẻ làm cho người ta nhìn đến ngây ngốc, năm tháng đối với nàng thật sự là rất nhân từ rồi, trừ bỏ khóe mắt có một tia nếp nhăn trên mặt khi cười, ngoài điểm đó ra nàng cùng thiếu nữ giống nhau như đúc.

“Nàng thay ta đi tham gia tưởng niệm các huynh đệ, tối nay sẽ trở về.” Cha cùng Ngũ thúc đều trở về rồi, gánh nặng trên vai hắn cuối cùng có thể tháo xuống.

“Ân, chờ nàng ấy trở lại, chúng ta nhanh chọn thời gian, thừa dịp trước lễ mừng năm mới đem tổ chức hôn sự cho các người, ta với cha người còn muốn đi tham gia hành trình Mạc Bắc nữa!” Chúc Dung nói xong cười hì hì.

Sở Bạch Ngọc vừa nghe, mặt đen lại “Cha mẹ không phải mới cùng Ngũ thúc đi du ngoạn Tô Hàng mười ngày? Nói đến đây, mười ngày của mọi người cũng đã qua nhiều ngày rồi sao?” Nói là đi mười ngày, lại đi suốt hai tháng, hơn nữa vừa mới trở về liền lại muốn đi ra ngoài du ngoạn, kia không phải là hấn vẫn phải xử lý công chuyện sao.

“Cha người khó được theo ta xuất môn du ngoạn chứ sao.” Chúc Dung trừng đôi mắt đẹp dễ liếc nhử một cái.

“ . . . . .” Cái gì khó được? Sau khi sinh hấn, nương liền lúi theo cha bởi nàng đi du ngoạn chung quanh, cha cũng thật là, thương yêu thế tử cũng không thể không có giới hạn đi! Hấn nhìn phụ thân kháng nghị.

Sở Hòa Kỳ vẻ mặt tươi cười ôm lấy ái tử “Người trưởng thành, cha có thể yên tâm, hơn nữa, Nhạn Nguyệt tuy rằng cùng Ngũ thúc người có khả năng giống nhau, nhưng hấn mấy ngày nay vẫn phải nghỉ ngơi dưỡng thương, nên người nhận nhiều việc chút.” Nhi tử đã trưởng thành, có thể tiếp quản công việc thay hấn, hấn chỉ có yêu nương tử nhất, cũng phải biết nghĩ giúp nương tử nói chuyện.

“Cha. . . . . Chẳng lẽ ta không cần nghỉ ngơi sao?” Cũng quá bất công chứ, nghĩ hấn là làm bằng sắt sao?

“Chờ thời điểm nhi tử người lớn, đổi lại lúc đó người sẽ được nghỉ ngơi.” Vô cùng đơn giản xua đuổi hấn.

“Hắc hắc.” Chúc Dung rất đắc ý nhìn nhi tử giả làm cái mặt quỷ.

Sở Bạch Ngọc liếc mắt nhìn trời. Quên đi, quên đi, ai bảo hấn có một người cha thương yêu nương tử lên tới trời, về sau chờ hấn có nhi tử, hấn cũng muốn chiếu theo cách này.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia! Không xong!” Tiếng Phúc tổng quản kêu thê lương từ xa xa truyền đến.

Sở Bạch Ngọc tâm căng thẳng, trong chớp mắt liền bay ra đại sảnh, xuyên qua hành lang tiền sảnh, lập tức thấy phúc tổng quản được người dìu dắt, toàn thân vết thương chồng chất “Thiếu phu nhân đâu?” Tiến lên một bước xa, hấn khẩn trương ép hỏi. Buổi sáng hôm nay, là phúc tổng quản cùng Hồng nhi đi tưởng niệm . . . . .

Phúc tổng quản nước mắt rơi như mưa, y phục màu trắng trên người dính đầy vết máu, vẻ mặt sợ hãi “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân tìm không thấy!”

“Cái gì? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Không có khả năng, sẽ không ! Hấn phái nhiều người như vậy canh giữ ở bên người Hồng nhi, làm sao còn có thể gặp chuyện không may?

Phúc tổng quản một bên khóc, một bên tường thuật lại chuyện đã trải qua ——

Trời vừa sáng, Thanh Trúc khẽ gọi Đỗ Phi Hồng tỉnh lại, nàng biết hôm nay có rất nhiều sự tình bận rộn, cũng không trách cứ, rất nhanh đứng dậy rửa mặt chải đầu.

“Thiếu phu nhân, ngài không nghỉ một lát sao?” Thanh Trúc có chút bận tâm nhìn chủ tử. Ngày hôm qua chủ tử bận đến đêm khuya mới trở về phòng nghỉ ngơi, hiện tại trời vừa mới sáng, chủ tử lại muốn ra cửa.

Các nàng vốn đều nghĩ chủ tử là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, không nghĩ tới nàng thật có thể chịu được cực khổ.

Trời chưa sáng đã bận đến hỗ trợ tang đường, mềm giọng an ủi những người thân của người bị chết đang khổ sở, còn giúp gấp giấy hoa sen, châm trà, dỗ tiểu hài nhi chơi, tuyệt không ngại mệt cũng không ngại bẩn, thiết tình đối đãi của nàng chẳng những khiến người thân của người đã chết đau xót, càng làm cho hầu gái các nàng thật sự mở rộng tâm mắt, đối với nàng bội phục từ trong lòng.

“Tóc đừng quấn nữa, giúp ta biện tóc như người trưởng thành, lấy cái lụa trắng buộc lên là tốt rồi.” Hôm nay phải đưa tiễn các huynh đệ lên núi, cho rằng cái chuông đình đình đang đang không thích hợp, vì thế Đỗ Phi Hồng gỡ xuống khuyên tai mới vừa rồi Thanh Trúc đeo cho nàng, vòng ngọc trên tay, ngọc bội trên cổ . . . . ., vẫn là để lại đi.

“Thiếu phu nhân, như vậy sẽ có vẻ ngài không có. . . .” Thanh Trúc không thực đồng ý, chính là nói được một nửa đã bị đánh gãy ——

“Hôm nay trọng yếu không phải là ta, an an ổn ổn tiễn các huynh đệ đoạn đường cuối cùng, mới là trọng yếu nhất !” Đỗ Phi Hồng cười nhạt nói.

Thanh Trúc sững sốt “Thiếu phu nhân nói rất đúng.” Nàng thật là khờ quá.

“Chúng ta đi thôi.” Mặc lại áo choàng trên người, Đỗ Phi Hồng liếc mắt nhìn mình trong gương, xác nhận không có chỗ nào thất lễ, liền cùng mấy người Phúc tổng quản cùng nhau rời đi.

Sau khi đến linh đường, Đỗ Phi Hồng loay hoay đi lại, tuy rằng trong phủ có phái một ít người đến giúp cho nàng, chính là tang sự quy củ phức tạp, nàng lại là chủ tử, tự nhiên cũng chưa được nghỉ ngơi.

Thật vất vả đến thời khắc đóng nắp quan tài, người thân đóng đinh nắp quan tài, thê tử của hai huynh đệ tuổi còn trẻ, gục ở trên nắp quan tài, khóc đến không kềm chế được.

Đỗ Phi Hồng nhìn cảm thấy cũng đau lòng, không khỏi đỏ vành mắt, nhưng nàng vẫn nâng cao tinh thần lên, tay diu thiếu phụ gục ở trên nắp quan tài, khéo mắt đảo qua, lại nhìn đến tiểu hài nhi non nớt gào khóc đòi ăn “Ngô tẩu tử, người đừng như vậy, người như vậy, Ngô ca sao có thể yên tâm đi được?” Ai, một mồi lửa hủy hoại bốn gia đình.

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Ô. . . .”

Ngô tẩu tử thương tâm nhào vào trong lòng nàng khóc rống, Đỗ Phi Hồng đau lòng không thôi, lại cũng chỉ có thể cố chịu nước mắt, không để cho mình rơi lệ theo.

Những người khác thấy thế, lại khuyên tiếp, cuối cùng Ngô tẩu tử cũng cầm cái búa, nhắm ngay cái đinh đánh xuống.

“Ô ô. . . .” Trên linh đường vang lên tiếng khóc, tiếp theo là các thanh âm tụng kinh, tiếng chuông tiếng chuông, vài tên nam tử mặc áo màu đen đi đến, chuẩn bị nâng hòm quan tài hướng đi ngoại ô.

Tiếng khóc buồn bã vang lên, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu bén nhọn——

“Đỗ Phi Hồng!”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, Đỗ Phi Hồng sững sốt, kinh ngạc nhìn Vũ Thu Đồng mặc xiêm y đỏ thẫm, đứng ở cửa, nàng, nàng làm sao có thể mặc như vậy tới nơi này?

“Đỗ Phi Hồng! Người đi ra cho ta!” Sau khi bị nhục nhã ở trong binh doanh, Vũ Thu Đồng càng nghĩ càng giận, thù mới hận cũ toàn bộ xông lên đầu, nàng biết hôm nay Đỗ Phi Hồng sẽ đến nơi này, nàng quyết tâm muốn cho Sở Bạch Ngọc ném thử cái gì là tư vị đau lòng !

“Vũ, Vũ tiểu thư? Làm sao ngươi . . . .” Đỗ Phi Hồng vội vội vàng vàng tiến lên đi, nghĩ nhanh chút đem nàng rời đi, nàng mặc thành như vậy, đối người chết không khỏi rất bất kính.

Không nghĩ tới Vũ Thu Đồng chờ đợi thời cơ này, thấy nàng đi tới trước mặt mình, lập tức rút trường kiếm bên hông ra, phần hận hướng trên người nàng đâm tới!

“A!” Đỗ Phi Hồng sợ tới mức kinh hô một tiếng, may mắn Sở Văn động tác nhanh nhẹn phía sau, vội vàng ôm lấy eo của nàng, đem nàng lùi ra phía sau, mới thuận lợi tránh thoát công kích của Vũ Thu Đồng .

“Ngươi làm gì?” Trên linh đường có không ít hộ vệ cùng huynh đệ Sở gia, vốn đang vô cùng bị phần rỗi, lại nhìn thấy Vũ Thu Đồng cư nhiên mặc Hồng Y đến linh đường la lối om sòm, tất cả đều giận không kềm được, đều nhảy ra muốn ngăn cản nàng.

“Đỗ Phi Hồng! Đi theo ta!” Vũ Thu Đồng giống như nổi cơn điên, ánh mắt nhanh nhìn thấy Đỗ Phi Hồng, căn bản không để ý tới người bên ngoài mắng chửi, mũi chân điểm nhẹ, bóng dáng nhẹ nhàng nhảy đến, bắt lấy cổ tay Đỗ Phi Hồng định sẽ mang nàng đi.

“Bảo hộ thiếu phu nhân!” Hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức đem Đỗ Phi Hồng đến bên trong cùng linh đường, che ở trước người của nàng.

Sở Văn cùng Sở Vụ không chút do dự tiến đánh Vũ Thu Đồng, Vũ Thu Đồng chính là lạnh lùng cười, rút bên hông ra một thanh kiếm khác, song kiếm vung, Sở Văn mạo hiểm thẳng hướng kiếm khí mà đến, nhưng trên trán vẫn đánh trúng một đạo máu tươi nhất thời phun ra.

Tới tham gia đám tang, vũ khí bọn hộ vệ toàn bộ để ở ngoài cửa, trong đó năm, sáu gã hộ vệ tính nhân cơ hội chạy tới cửa cầm lại vũ khí, không ngờ vừa bước ra cửa, nhân mã của Vũ Thu Đồng mai phục bên ngoài lập tức vung dây thừng trói lại, khiến bọn họ một lưới bị bắt hết.

“Thiếu phu nhân! Ngươi chạy mau!” Ngô tẩu tử lôi kéo Đỗ Phi Hồng hướng đường sau chạy đi.

Vũ Thu Đồng bàn tay luồn vào trong tay áo móc móc, một trận sương trắng đầy trời tỏa ra, Sở Văn cùng Sở Vụ kề sát ở trước người của nàng vừa nhìn thấy động tác này của nàng, vội vàng nhảy né tránh, nhưng không kịp, hai người đã hít phải độc hương, hơn nữa vận khí đánh nhau, độc hương phát tác so với bình thường càng nhanh hơn.

“Ngươi dùng độc?” Sở Văn không nghĩ tới đường đường một nữ nhi tướng quân, cư nhiên dùng loại thủ đoạn hạ lưu này.

Vũ Thu Đồng một chưởng đánh bay Sở Văn, “Bình bát yếm trá, ngươi chưa từng nghe qua sao?” cười điên cuồng, song kiếm vung một cái, hộ vệ vây quanh ở bên người Đỗ Phi Hồng nháy mắt nhiều người ngã gục.

Đỗ Phi Hồng được người ta che chở, chỉ hít vào một ít mùi thơm lạ lùng, ảnh hưởng không lớn, ý thức coi như thập phần thanh tỉnh.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm lạ lùng, trong linh đường có mấy người không kịp nhịn thở, đứng đưa hai cái liền ngã gục trên mặt đất, lúc này vài Hắc y nhân che mặt vọt vào linh đường, thấy người liền giết!

“Dừng tay! Dừng tay!” Mắt thấy mấy đứa nhỏ non nớt toàn bộ té trên mặt đất, Đỗ Phi Hồng dùng sức đẩy Ngô tẩu tử che ở trước mặt nàng ra.

Vũ Thu Đồng âm tàn nhìn nàng mặt tái nhợt, giờ trường kiếm nhuốm máu lên, chĩa thẳng vào nàng, “Đi theo ta, bằng không ta liền huyết tẩy linh đường!”

“Thiếu phu nhân, đừng nghe lời của nàng, ngài đi mau. . . . .” Phúc tổng quản tay run rẩy, triển khai song chưởng, vô cùng trách nhiệm bảo vệ thiếu phu nhân.

Đột nhiên, kiếm quang lóe ra, lập tức liền thấy Phúc tổng quản trên cánh tay phải có một vết đao sâu gần thấy xương, máu tươi chảy ròng, rất dọa người.

“A!” Đỗ Phi Hồng kinh hoảng bổ nhào vào bên cạnh hắn, “Ngươi không cần lại dả thương người —— ta đi với ngươi!” Nước mắt hazy ròng ròng, nàng lần đầu tiên nhìn thấy người đáng sợ như vậy, dễ dàng lấy tính mạng người ta trong nháy mắt như vậy.

“Thiếu phu nhân. . . . . Không thể. . . . .” Sở Văn khé miệng chảy máu tươi, liều mạng lắc đầu.

“Câm miệng!” Vũ Thu Đồng giết đỏ cả mắt rồi, nổi cơn điên một kiếm vung qua.

Sở Vụ vừa thấy tình huống nguy cấp, kiên trì tiếp được chiêu này “A!” một tiếng, cánh tay tê rần, lập tức xuất hiện một miệng vết thương rất sâu, phun ra máu tươi, đau đến nỗi nàng rốt cuộc cầm không được kiếm.

“Ngươi đừng thương tổn các nàng. . . . . Ta, ta cùng, ta với ngươi đi, ư.ư. . . . .” Độc khí bắt đầu phát tác ở trong cơ thể nàng, trước mắt nàng bóng dáng Vũ Thu Đồng bắt đầu biến thành hai, ba cái, nàng biết mình sẽ bị ngắt.

Vũ Thu Đồng một cước đá văng tay áo Phúc tổng quản còn lôi kéo Đỗ Phi Hồng ra, vung tay lên, một bên Hắc y nhân lập tức tiến tới khiêng Đỗ Phi Hồng lên, Vũ Thu Đồng trước khi rời đi còn đối với người trong linh đường hấp hối cười nói: “Nói cho Sở Bạch Ngọc, ta muốn hắn hối hận cả đời! Ha ha ha ha. . . . .”

Sau khi nói xong, bóng dáng đỏ liền cùng vài tên Hắc y nhân nhanh chóng tiêu thất.

10. Chương 10

Từ ngày Vũ Thu Đồng đại náo linh đường, không chỉ Đỗ Phi Hồng biến mất, cả Vũ Thu Đồng cũng không thấy .

Sở Bạch Ngọc như phát cuồng tìm kiếm khắp nơi, lại không thu hoạch được gì, Sở gia thậm chí phái người ngựa đi khắp các nơi chỉ vì tìm kiếm Đỗ Phi Hồng.

Ba ngày rồi, ba ngày qua Sở Bạch Ngọc lòng nóng như lửa đốt, phái ra rất nhiều người nhưng hồi báo đều lần lượt là tin tức làm hấn thất vọng, hấn quả thực sắp điên rồi!

“Đại thiếu gia. . . . . Ngài ăn chút gì được không, còn tiếp tục như vậy, thiếu phu nhân còn chưa tìm được thì ngài đã ngã xuống trước rồi.” Phúc Quế lo lắng nhìn chủ tử. Kể từ ngày thiếu phu nhân mất tích, chủ tử liền giống bị vét sạch tâm tư, cả người giống du hồn, trà không uống, cơm không ăn, mỗi ngày chỉ biết hỏi có tin tức của thiếu phu nhân hay không.

Sở Bạch Ngọc ngoảnh mặt làm ngơ, chính là nhìn thứ đang bày tại trên bàn, khăn vuông mà Đỗ Phi Hồng tặng cho hấn, trải qua mấy ngày nay tra tấn, hấn trở nên gầy yếu tái nhợt, sợi tóc tán loạn, vẻ mặt tối tăm.

Đột nhiên, hai tay của hấn nắm chặt thành quyền, móng tay cơ hồ đâm sâu vào lòng bàn tay, hấn thực sợ! Hấn rất sợ. . . . .

“Hong nhi. . . . .” Nàng đã bị mang đi ba ngày rồi, ba ngày qua này, hấn không dám nghĩ tới Vũ Thu Đồng như đã phát điên kia, sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì, hấn thật sự sợ, sợ. . . . .

Hấn mỗi ngày đều kỳ vọng có tin tức của nàng, nhưng cũng sợ hãi nghe được tin tức của nàng, nếu nàng thật sự bị Vũ Thu Đồng. . . . . Không, sẽ không ! Nhân duyên bọn họ là do thiên định, bọn họ đời này sẽ cùng nhau sống cho đến già. . . . .

“Đại thiếu gia. . . . .” Phúc Quế khổ sở che mặt khẽ nức, hấn đi theo đại thiếu gia bên người cũng đã mười năm, chưa từng xem qua bộ dáng tinh thần đại thiếu gia sa sút như vậy, thiếu phu nhân, người đến tốt cùng là đang ở đâu. . . . . Là còn sống hay là chết, tốt xấu thì cũng cho đại thiếu gia biết a. . . . .

Đứng ở ngoài cửa Sở Nhạn Nguyệt khẽ thở dài, xoay người nhìn về phía phụ thân cùng Đại bá phụ, Đại bá phụ đầy mắt quang mang đau xót, làm cho hấn hoàn toàn không đành lòng.

Sau khi hấn ăn vào Tiểu Hoàn đan từ biểu đệ Sở Đình mang tới, nội thương đã tốt hơn phân nửa, nghỉ ngơi hai ngày có thể đứng dậy, chính là không nghĩ tới đường tẩu lại xảy ra chuyện.

“Còn không có tin tức sao?” Sở Hòa Kỳ không đành lòng nhìn nhi tử ngày càng gầy.

Sở Nhạn Nguyệt lắc đầu “Hoàn toàn không có tin tức, Vũ Tướng quân cũng phái ra binh lính điều tra phía núi đông, ta vốn cho rằng hấn chính là chủ mưu, không nghĩ tới hấn thật sự phái ra rất nhiều quân lực tìm kiếm Vũ Thu Đồng, nghe thám tử nói, ba ngày trước, sau khi Vũ Thu Đồng dẫn một đám thủ hạ đến linh đường náo loạn, liền mai danh ẩn tích.”

“Điều này không thể nói trước được, Vũ Thu Đồng dù thế nào, hấn là sẽ cùng cha nàng bảo trì liên lạc mới đúng.” Sở Hòa Khiêm trầm ngâm nửa ngày “Nếu không phải Vũ Tướng quân đóng kịch giỏi, thì chính là Vũ Thu Đồng cũng đã xảy ra chuyện.”

Sở Nhạn Nguyệt cùng phụ thân nghĩ giống nhau, nhưng hấn không dám nói ra, nếu ngay cả kẻ bắt người là Vũ Thu Đồng gặp chuyện không may, không phải đường tẩu lại càng lạnh ít dữ nhiều sao?

“Không có tin tức khác sao?” Sở Hòa Kỳ truy vấn.

“Không có, chỉ biết là Vũ Thu Đồng mang theo đường tẩu hướng thành đông bỏ chạy, tin tức cứ như vậy mà đứt.” Nếu thực xảy ra chuyện, cũng là báo ứng của Vũ Thu Đồng, nàng mang theo nhóm người kia, là cao thủ trong binh doanh Vũ Tướng quân nổi danh truy lùng, cho nên bọn họ muốn che giấu tung tích của nàng cũng là dễ dàng , chính là bởi vì như thế, Sở gia đem tinh nhuệ ra hết, vẫn tìm không được dấu vết nào, vấn đề chính là đường tẩu. . . . .

“Đại thiếu gia!”

Tiếng kêu sợ hãi của Phúc Quế đột nhiên truyền vào trong tai ba người Sở Hòa Kỳ, bọn họ lập tức vọt vào trong phòng, chỉ thấy Sở Bạch Ngọc đột nhiên ngã lên trên bàn, trên mũi và miệng có vết máu.

“Bạch Ngọc!” Sở Hòa Kỳ cả kinh, nhanh chóng đi đến phía sau nhi tử, tay điểm vài cái đại huyệt của hắn, hắn liền ngừng hô máu.

“Đại gia! Đại thiếu gia đột nhiên hô máu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Phúc Quế bị dọa sợ rồi, hắn cảm thấy đại thiếu gia giống như cũng sắp tiêu thất, hắn thật sợ.

“Thất tình dẫn đến cơ thể tổn thương, mau mời đại phu!” Sở Hòa Kỳ từng có kinh nghiệm trong chuyện này, biết nhi tử là vì thương tâm quá độ, khí huyết nghịch lưu, ảnh hưởng tới lục phủ ngũ tạng, vì thế hắn vừa đề khí, cúi xuống ôm lấy nhi tử, vội vàng đưa vào trong phòng đặt lên trên giường.

“Dạ!” Phúc Quế nhận lệnh, hốt ha hốt hoảng vội vàng chạy đi tìm đại phu.

Lúc này trong phòng cũng chỉ còn lại có phụ tử Sở Hòa Khiêm cùng Sở Nhạn Nguyệt, Sở Hòa Khiêm bình tĩnh nhìn nhi tử, chậm nói: “Người còn có chuyện gì gạt bá phụ người?”

Sở Nhạn Nguyệt khẩu khí than khê, không hổ là phụ thân của hắn “Mới vừa rồi trước khi đến, thám tử đi ra ngoài tìm kiếm truyền lại tin tức, nói là tại ở trong thôn trang nhỏ gần đông giới núi Long Tuyền, phát hiện một khối tử thi nữ nhân.” Hắn đã phái bọn ám hộ vệ xuất phát đi đến trước cái thôn trang nhỏ kia.

Sở Hòa Khiêm biểu tình bình tĩnh, mắt rũ xuống, rồi sau đó mới nói: “Việc này, đừng cho đại bá của người nói cho Bạch Ngọc biết.”

Sở Nhạn Nguyệt phút chốc ngược mắt nhìn về phía phụ thân “Vạn nhất xác định là. . . . .” Kia đường ca không phải cả đời ôm hi vọng đường tẩu có thể còn sống trở về? Đây, đây quá tàn nhẫn. . . . .

Sở Hòa Khiêm không cho hắn nói xong “Không có vạn nhất, cho dù là có, cũng tuyệt đối không thể để lộ tin tức.” Hắn là lãnh huyết, nhưng hắn biết thiên tính nam nhân Sở gia, không thương thì thôi. Một khi đã yêu, sẽ dùng hết toàn bộ tấm lòng.” Ôm một tia hi vọng, Bạch Ngọc còn có thể sống sót, nếu là ngay cả một tia hi vọng này cũng bị mất, người tính cho con độc nhất của Đại bá phụ người cứ như vậy chết đi sao? Sau này Bạch Ngọc có lẽ còn có thể gặp lại người thương, khiến cho thời gian hòa tan thống khổ đi.”

Cắn chặt môi dưới, Sở Nhạn Nguyệt suy sụp cúi đầu, đều là lỗi của hắn! Nếu không vì hắn, đường tẩu cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

“Sự tình phía trước còn chưa xác định, nhớ rõ trăm ngàn lần chớ để lộ tin tức” Sở Hòa Khiêm lại nhắc nhở.

Sở Nhạn Nguyệt gật gật đầu, đáy lòng áy náy lại cảm thấy như có ghim đâm vào, đều là lỗi của hắn. . . . .

Trong bóng đêm, không ngừng truyền đến tiếng khóc nhỏ vỡ vụn.

Nàng rất sợ hãi. . . . . Nơi này là chỗ nào? hai đầu gối gập chặt lại, Đỗ Phi Hồng đè nén không được từ đáy lòng xuất hiện sợ hãi, chỉ có thể không ngừng chảy nước mắt.

Bạch Ngọc. . . . . Bạch Ngọc chàng ở đâu. . . . . Vì sao không đến cứu thiếp. . . . . Thiếp rất sợ hãi. . . . . Bạch Ngọc. . . . . Bạch Ngọc. . . . .

“Ta, ta ở đây!” Sở Bạch Ngọc hô to một tiếng, đột nhiên mở hai mắt ra, thở hổn hển, nháy mắt tiếp theo, hắn từ trên giường nhanh ngồi dựng lên.

“Đại thiếu gia?” Vốn tay đang chống cằm dưới, Phúc Quế ở một bên ngủ gật bị hắn làm bừng tỉnh, xoa xoa ánh mắt, vừa mừng vừa sợ nhìn hắn.

Sở Bạch Ngọc miệng thở lớn, nhìn Phúc Quế giật mình sững sờ, sau một hồi mới mở miệng nói: “Ta đã bất tỉnh bao lâu?” Hắn còn nhớ rõ, trước khi hôn mê, hắn chỉ cảm thấy ngực đột nhiên có một trận đau nhức như bị bóp chặt, rồi sau đó trước mắt tối sầm, cả người liền mất đi tri giác.

“Một ngày.” Phúc Quế hai tay đem cái chăn con mềm mại nhét vào sau lưng chủ tử, làm cho hắn có thể dựa lưng thoải mái.

“Có tin tức gì không?” Sở Bạch Ngọc khàn tiếng nói hỏi.

Phúc Quế trầm xuống. Thật là có tin tức, nhưng là. . . . điều này cũng không phải tin tức Sở đại thiếu gia chờ mong, “Có ít tin tức đến, hôm qua Lục thiếu gia phái người đi thăm dò, ở trong thôn trang nhỏ phía đông. . . . gần núi Long Tuyền, có một thi thể nữ nhân vô danh, còn, còn chưa xác định thân phận.” Mặc kệ sự thật tàn khốc như thế nào, hắn cũng sẽ không lừa gạt chủ tử mình.

Nghe vậy, Sở Bạch Ngọc thân thể lắc lư, trong lời nói Phúc Quế tựa như đem lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim của hắn, đau đến khiến hắn khó có thể hô hấp.

“Đại thiếu gia?” Phúc Quế lo lắng kêu to. Đại phu từng nói, đại thiếu gia tâm hỏa tăng cao, khí buồn nén lại, không thể lại chịu kích thích, nhưng là, nhưng là hắn sao có thể chấp nhận thiếu phu nhân cứ như vậy biến mất? Làm sao có thể?

“Người của Lục thiếu gia đã qua đó sao?” sau khi đau triệt nội tâm, ngược lại là một loại chết lặng đáng sợ, Sở Bạch Ngọc tiếp tục truy vấn.

Sẽ là nàng sao? Sẽ là Hồng nhi sao? Hồng nhi, Hồng nhi, nàng thật sự cứ như vậy bỏ ta mà đi sao? Nàng bỏ được ta một mình ở lại sao?

“Đi chuẩn bị đi, chúng ta xuất phát theo sau.” Bất kể là phải hay không phải, hắn đều phải tự mình xác nhận mới được.

“Đại thiếu gia, thân thể của ngài. . . .”

“Đi làm mau.” Sở Bạch Ngọc suy yếu nằm lại trên giường, không muốn nói thêm cái gì nữa.

Phúc Quế muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành từng tiếng thở dài, đem chăn gấm phủ đắp kín người chủ tử, mới xoay người đi đến tiểu phòng cách vách nghỉ ngơi, chính là mới đi không đầy vài bước, liền nghe được tiếng thở dốc, áp lực cùng với từng trận khốc bi thương, đáy lòng hắn đau xót, nước mắt cũng đi theo rơi xuống, chưa có quay đầu lại nhìn, chính là đau lòng rời khỏi phòng chủ tử.

Vội mình ở trong chăn, Sở Bạch Ngọc cũng nhịn không được nữa hắn thực sự đau, một giọt lại một giọt nước mắt chảy xuống.

Hồng nhi, Hồng nhi. . . . Hồng nhi của hắn. . . .

Núi Long Tuyền ở trong một thôn trang nhỏ giản dị, gần đây lục tục kéo đến mấy cỗ xe ngựa tinh xảo hoa mỹ, khiến cho lòng thôn dân ở đây rất hiếu kỳ.

Lão trưởng thôn trên mặt râu bạc trắng, dẫn một đám nam tử cao ráo mặc áo thâm lam, hướng phòng ở góc khuất nhất trong thôn, một đám nam tử ở bên trong, còn có ba vị cô nương trẻ tuổi.

Mấy phòng kia là nghĩa trang người trong thôn, thôn này của bọn họ ở gần đỉnh ngọn núi, thỉnh thoảng thường phát hiện một ít thi thể bị vứt bỏ ở núi hoang, chỉ cần đã phát hiện, phần lớn đều bị mang lên nghĩa trang xử lý.

Mấy ngày trước mới lại phát hiện một khối thi thể nữ nhân, hôm sau bọn họ thông tri tin tức cho lý trưởng. Lão trưởng thôn trộm dò xét những người phía sau, từng người đều là vẻ mặt lạnh lùng, bảo là muốn đến xác nhận thi thể, nhìn một cái, mỗi người hốc mắt đều đỏ lên, ai. . . .

Cô gái này thật không biết là người thế nào, có thể làm cho nhiều người vì nàng bị thương như vậy.

Lão trưởng thôn đẩy cửa gỗ đóng chặt ra, một loạt mùi thi thể thối rửa thản nhiên phiêu tán trên không trung, hắn đầu tiên là mở cửa sổ ra làm cho mùi bay đi chút, mới quay đầu đối với những người đứng phía sau nói : “May mắn đã nhiều ngày nay thời tiết lạnh, này thi thể. . . . .” Lão trưởng thôn dừng một chút, thương hại nhìn các nàng, thanh thanh yết hầu đối lại cách nói “Cô nương này thân mình vẹn toàn đặt ở trong này, người nhà theo ta lại đây đi.”

Đỗ Tri Thư đi theo mà mắt đỏ hồng, càng không ngừng hít vào, nghĩ nhịn rơi nước mắt xuống, nhưng như thế nào cũng không khống chế được, nước mắt vẫn là nhanh rơi xuống.

Thanh Trúc một bên đi theo tiến đến, hai tay cầm lấy tay nàng “Tiểu thư, thiếu phu nhân còn đợi ở phía trước.” Run rẩy nói, nhưng kỳ thật nàng từ lâu lệ rơi đầy mặt, đáng thương thiếu phu nhân, rõ ràng thiện lương, đơn thuần như thế, làm sao có thể rơi vào kết cục như vậy. . . . .

Lão trưởng thôn ở một bên thở dài, lại đợi một hồi lâu, Đỗ Tri Thư mới hai mắt đầm lệ đi theo lão, hít vài lần, lão trưởng thôn dẫn nàng hướng góc giường đá đi đến. Trên giường thi thể đang nằm đắp một cái chiếu rơm.

“Xong chưa?” Xem tiểu cô nương khóc thành như vậy, lão trưởng thôn thực không đành lòng, chiếu này nếu mở ra, chỉ sợ ruột gan sẽ đứt từng khúc a!

Đỗ Tri Thư hít sâu vài lần, tâm lý chuẩn bị, chậm rãi gật gật đầu, lão trưởng thôn thế này mới xốc chiếu lên, nàng vừa thấy, trước mắt nhất thời tối sầm, thiếu chút nữa cứ như vậy hôn mê bất tỉnh ——

Nằm trên giường đá một khối thân hình nữ thi kiều nhỏ, bên cạnh cung trang tơ lụa màu trắng, tóc dài thành biện, thân thể đã dần tanh hôi, tất cả đều là vết tích kiếm đả thương, cơ hồ thương tích đầy mình, mà mặt của nàng, mặt của nàng đúng là một mảnh huyết nhục mơ hồ!

“Ta muốn giết Vũ Thu Đồng! A! A a a ——” Đỗ Tri Thư đau lòng khóc thành tiếng, thét chói tai.

“Tiểu thư, ngài đừng như vậy!” Thanh Trúc cũng là khóc đến không thể cầm được, hoàn toàn không thể tin được Vũ Thu Đồng lại có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy tàn sát thiếu phu nhân. . . . .

Những hộ vệ khác nhìn đến thi thể, cũng đều không đành lòng quay đầu đi ra, không muốn tin tưởng thiếu phu nhân thật đã. . . . .

“Hong nhi ở nơi nào?” Một giọng nói âm u, thê thảm vang lên.

“Đại thiếu gia?” Bọn hộ vệ kinh ngạc nhìn Sở Bạch Ngọc đột nhiên xuất hiện, không phải đã phong tỏa tin tức rồi sao?

Đại thiếu gia làm sao có thể biết?

Sở Bạch Ngọc thân mình gầy yếu giống như tờ giấy mỏng, giống như một ông già, mái tóc vốn đen, lúc này lại có thêm sợi bạc, mỗi một bước đều phải có Phúc Quế dìu dắt mới có thể đi, theo thanh âm thê lương khóc rống kia, mắt hắn vừa mở, cũng nhìn thấy.

Hắn nhẹ nhàng mà đi đến bên giường bằng đá, vẻ mặt đau thương đến cực điểm làm cho toàn bộ mọi người nhìn không được rơi lệ, tay run run, khe vuốt qua thi thể bị hủy toàn bộ trên giường, mâu quang tinh tế tìm mỗi một tắc da thịt trên người nàng, rồi sau đó đem tầm mắt dừng lại ở cổ nàng đeo mảnh ngọc bội, nháy mắt đánh vào lòng hắn tan nát!

Trước mắt một mảnh mơ hồ “Hong nhi, Hong nhi. . . . .” Mở miệng, cổ họng ngòn ngọt, đỏ tươi máu liền theo khóe môi chảy xuống, máu đỏ nhiễm sang xác chết xanh trắng kia.

“Thiếu phu nhân!” Phúc Quế quỳ xuống khóc rống.

Tình cảnh một mảnh đau thương, lão trưởng thôn cũng đã thấy nhiều sinh tử, cũng tìm được rút nước mắt, xem công tử này thống khổ như vậy, nhất định là trượng phu của nha đầu trên giường kia, thật sự là đáng thương. . . . .

Sở Bạch Ngọc lúc này đã nghe không được thanh âm bốn phía, trong mắt của hắn chỉ có thân hình vô cùng thê thảm kia, muốn hắn như thế nào chấp nhận cái thi thể kia từng được hắn thương yêu ôm vào trong ngực a, hiện nay lại biến thành như thế này?

“Chủ tử!” Phúc Quế thấy thân mình chủ tử lung lay, lập tức xông lên ôm lấy hắn, thế này mới phát hiện chủ tử đã ngất đi.

“Mau! Mau đưa đi y quán!” Lão trưởng thôn cũng sợ hãi, vội vàng gào thét.

Một đám người ôm Sở Bạch Ngọc rất nhanh rời đi, thật lâu sau, vốn trong nghĩa trang không có một bóng người, đột nhiên xuất hiện một bóng người mảnh khảnh, nàng chậm rãi bước đến trước thi thể nữ nhân, nhìn vết máu lây dính trên giường, cười đắc ý .

“Sở Bạch Ngọc a Sở Bạch Ngọc, ta liền muốn cho ngươi nếm thử loại thống khổ sống không bằng chết này! Ha ha ha. . . . .” Hải lòng hít hít mắt, nàng lại liếc mắt nhìn một cái xác chết trên giường đá, mới đắc ý rời đi.

Chính là nàng không phát hiện, đồng thời lúc nàng rời đi, một đạo hắc ảnh hiện thân, Sở Lôi lẳng lặng yên nhìn cái người càng lúc càng xa kia, không nghĩ nhiều lắm, vội vàng lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

“Thả ta ra!” Trong một cái sơn động phía sau núi thôn trang, tiếng kêu cứu vang lên cùng với tiếng khóa sắt.

Đỗ Phi Hồng toàn thân không chỉ mặc đơn độc một bộ quần áo phong phanh, trên cổ tay nhỏ còn bị gắn khóa sắt rất nặng, trên cổ cũng bị cột một sợi dây xích, khóa sắt kéo dài tới trên vách đá sơn động, bị đóng chặt ở đằng kia, chiều dài chỉ đủ để nàng đi đến cửa sơn động, như thế nào cũng không có biện pháp đi ra ngoài.

Từ khi bị Vũ Thu Đồng mang đi, nàng liền hôn mê bất tỉnh, đợi nàng tỉnh lại lần nữa, người cũng đã bị trói ở trong này rồi, nàng căn bản không hiểu được chính mình đã bị như vậy ở chỗ này bao lâu.

Bạch Ngọc biết nàng bị bắt đi, nhất định thực lo lắng, nhưng là. . . . . Nhìn khóa sắt hạn chế cử động của nàng, nàng như thế nào có biện pháp đem khóa sắt này làm gãy? Càng khỏi nói Vũ Thu Đồng mỗi ngày đều đến xem nàng, nhục nhã nàng, nàng căn bản không có cơ hội trốn.

Trong lòng vừa mới nghĩ như vậy, chợt nghe đến một đạo tiếng cười quen thuộc bén nhọn đặc ý, từ bên ngoài sơn động truyền đến.

Vũ Thu Đồng đứng ở bên ngoài sơn động, đắm chìm dưới ánh mặt trời, tươi cười giống như có được cả thiên hạ “Đỗ Phi Hồng! Người con chó này tới đây cho ta!” Nàng vành mặt hất hàm sai khiến chỉ vào cửa sơn động điểm một cái.

Đỗ Phi Hồng tâm tình trầm xuống, không muốn phải để ý nàng, nhưng là nàng biết, nếu nàng không qua, Vũ Thu Đồng sẽ như quá khứ kia giống nhau, trên tay cầm khóa sắt trên cổ nàng, đùa bỡn nàng, đợi cho da thịt của nàng bị khóa sắt mài đến xuất huyết, nàng mới có thể thỏa mãn.

“Có chuyện gì không?” Nàng vừa đi, cũng tự nói với mình, nhất định phải nghĩ biện pháp rời đi, nếu lại tiếp tục như vậy, nàng nhất định sẽ điên mất.

Vũ Thu Đồng nhìn Đỗ Phi Hồng ở trong sơn động, nhiều ngày không có vệ sinh, trên người đã dính đầy vết máu làm cho người nhìn rất dơ bẩn, chật vật, thê thảm, tiêu tụy. Thật vui sướng, nàng thật sự thật vui sướng, càng nghĩ càng cao hứng, nhin không được cất tiếng cười to “Ha ha ha ha. . . . .”

Nàng thật sự điên rồi! Đỗ Phi Hồng nhìn nàng, trong lòng chỉ có ý nghĩ này, nàng làm sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy? Lương tâm như thế nào không có cắn rứt đau?

“Đỗ Phi Hồng, Sở Bạch Ngọc đã tới.” Cười đủ, Vũ Thu Đồng thế này mới chậm rãi mở miệng nói.

Đỗ Phi Hồng nguyên bản thân mình chấn động, suy sụp, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn hướng nàng “Bạch, Bạch Ngọc đến đây? Hắn ở đâu? Người mau thả ta ra ngoài!” Nàng phấn khích kéo căng khóa sắt lạnh như băng dắt trên cổ, kích động đỏ vành mắt.

“Nhưng là hắn cũng sẽ nhanh chóng chết!” Vũ Thu Đồng dương dương tự đắc lông mày, cúi đầu xem kỹ đầu ngón tay chính mình nhuộm đỏ, khoe mắt đuôi lông mày tất cả đều là ý cười quỷ dị.

“Vì sao?” Sẽ không , Bạch Ngọc thân mình từ trước đến nay cường tráng, như thế nào đột nhiên sẽ chết?

“Bởi vì. . . . .” Vũ Thu Đồng cố ý dừng một chút, rồi sau đó lộ ra nụ cười giễu cợt “Hắn thấy thi thể của người, thương tâm quá độ hôn mê bất tỉnh, đáng thương, đáng thương a!” Vẻ mặt tiếc hận than nhẹ.”Xem hắn gây thành như vậy, không bao lâu sau, hắn là sẽ rời nhân thế đi chứ?”

Đỗ Phi Hồng hít vào ngậm khí lạnh, một cỗ sợ hãi lạnh lẽo theo lòng bàn chân trực tiếp truyền lên óc “Người, người làm cái gì?” Thi thể? Nàng rõ ràng còn sống mà!

Vũ Thu Đồng khoát tay “Ta chỉ là tùy tiện giết một người thôn nữ hình dạng rất giống với người, sau đó đem y phục của người đều mặc ở trên người nàng, đem ngọc bội trên cổ người đeo lên, bọn họ liền cho rằng người đã chết.”

Đỗ Phi Hồng ngạc nhiên rồi tức giận trừng mắt nhìn nàng “Người, người giết một người thôn nữ?” Nàng không nhin được liền rùng mình, trách không được nàng ta đem y phục của nàng toàn bộ cởi sạch, ngay cả ngọc bội cũng đoạt đi “Người điên rồi!”

Vũ Thu Đồng trừng to mắt “Ta chính là điên rồi! Người có năng lực làm khó dễ được ta sao?” Một kiếm giết nàng sẽ rất tiện nghi cho nàng, loại tra tấn trong lòng này, mới có thể chân chính ép điên một người, nàng muốn làm cho Đỗ Phi Hồng trong lòng cũng cùng tuyệt vọng mà chết đi.

“Người mau thả ta ra ngoài! Bạch Ngọc! Bạch Ngọc! Làm sao người có thể tổn thương hần như vậy? Làm sao người có thể âm tàn, độc ác như vậy?” Dùng sức kéo khóa sắt, cổ tay, cổ bởi vì nàng kéo, xuất hiện từng vết máu.

Vũ Thu Đồng nhìn nàng lạnh lùng “Ta muốn người cùng Sở Bạch Ngọc, vĩnh viễn không được ở chung với nhau, hần nghĩ đến người đã chết, không lâu nữa cũng sẽ đi theo, mà người. . . . . Cứ chậm chậm ở trong sơn động này chờ chết đi, sau khi hần chết chôn cất ở thành đô, mà người lại thành cô hồn dã quỷ, ngay cả trên đường đến hoàng tuyền, các người cũng sẽ không tìm thấy nhau, ha ha ha ha ha. . . . .”

“Người. . . . . Người sẽ có báo ứng !” Đỗ Phi Hồng lần đầu tiên trong đời hận một người như vậy!

Vũ Thu Đồng không thêm để ý, tùy nàng chửi bậy, hôm nay nhìn thấy bộ dáng Sở Bạch Ngọc, nàng chỉ biết hần cách cái chết không xa nữa, mà nàng sẽ khiến cho Đỗ Phi Hồng đối chết tại đây, đây là cách nàng trả thù đối với hai người bọn họ!”Ta đi rồi, ngày sau. . . . . Không hẹn” Mím môi kiêu mỵ cười, liền thi triển khinh công rất nhanh rời đi.

Cha đã truyền đến tin tức, kêu nàng trực tiếp quay về Trường An tránh nạn, chỉ cần trở lại Trường An, không cần quản Sở gia lợi hại như thế nào, dưới chân thiên tử, có chỗ dựa là Hoàng hậu nương nương, xem ai dám làm gì nàng!

“Vũ Thu Đồng!” Đỗ Phi Hồng thê lương hô to, toàn thân vô lực sụp xuống ngồi dưới đất, miệng vết thương trên cổ tay dính đất bẩn đau nhức, nhưng không bằng một phần vạn nỗi đau lòng nàng.

Nàng lâm vào tuyệt vọng, bởi vì nàng biết Vũ Thu Đồng lần này là đi thật, nàng càng nghĩ càng khổ sở, thống khổ che mặt khóc nức nở, nàng rút cuộc nên làm cái gì bây giờ, làm như thế nào mới có thể nói cho Bạch Ngọc biết nàng còn sống?

Theo dõi Vũ Thu Đồng mà đến, Sở Lôi nhìn nàng rời đi, ở dưới tàng cây ẩn thân một hồi lâu, mới đứng dậy nhìn về phía chỗ mới vừa rời Vũ Thu Đồng đứng, híp mắt nhìn kỹ, chỗ này bị tầng tầng bóng râm che lấp, hình như có một cái động.

Cẩn thận lại đợi một hồi lâu, xác định nàng ta sẽ không trở lại, hần mới cẩn thận hiện thân, điểm nhẹ mũi chân, nhảy mấy cái đi đến cửa động, chậm rãi đẩy nhánh cây ra, phát ra thanh âm sột soạt nhỏ, tiếp theo chậm rãi đi vào sơn động.

Bên tai vẫn truyền đến thanh âm va chạm chói tai, hần cảnh giác đi đến chỗ sâu nhất ở trong sơn động, nhìn đến một cái bóng người màu trắng đang cầm tảng đá không ngừng đập thành tiếng động, mà từ trên vách động kéo dài ra tới ba khóa sắt, tất cả đều quán quanh trên thân người kia.

Đột nhiên, người nọ dừng lại động tác, hai tay đem tóc dài tán loạn của mình làm trở ngại tầm mắt bỏ ra phía sau, Sở Lôi quay mặt thoáng nhìn người nọ, nhất thời tâm nhảy dựng “Thiếu phu nhân?”

Đỗ Phi Hồng lại đang cầm lấy tảng đá chuẩn bị đập tiếp thì nghe được âm thanh sững sốt, chậm rãi quay đầu “Sở, Sở Lôi?”

Thật là nàng? Sở Lôi kích động xông lên trước, đã thấy toàn thân nàng là vết thương “Thiếu phu nhân, làm sao người lại. . . . .”

Hần dùng một chút sức kéo khóa sắt ở trên cổ tay nàng, lập tức lông mày nhăn lại.

Đỗ Phi Hồng khóc “Sở Lôi. . . . . Bạch Ngọc, Bạch Ngọc hần không có sao chứ?” Nàng chỉ lo lắng Bạch Ngọc sẽ xảy ra chuyện.

Sở Lôi nhin không được đồ mắt “Thiếu phu nhân, chỉ cần ngài còn sống, đại thiếu gia sẽ không có chuyện gì, người lai ở chỗ này một chút, ta đi mang đại thiếu gia lại đây!” Cái khóa sắt này kiên cố quá mức, bằng vũ khí của hắn là chém không đứt, nhất định phải là bảo kiếm Lưu Ly của đại thiếu gia mang trên hông kia.

“Ân !” Đỗ Phi Hồng kích động gật đầu.

Sở Lôi lại liếc mắt nhìn nàng một cái, nhanh chóng rời đi, Đỗ Phi Hồng lại dấy lên hi vọng, nàng chậm rãi tỉnh táo lại, ngồi ở trên đất đá lạnh như băng, hai mắt nhìn chăm chăm cửa sơn động.

Không biết qua bao lâu, nàng rốt cục nghe được tiếng bước chân lộn xộn, giống như rất nhiều người đến đây, cuối cùng, nàng rốt cục cũng được đã gặp bóng dáng quen thuộc mà nàng nhung nhớ ——

Sở Bạch Ngọc hai mắt đầm lệ, si ngốc nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của nàng, hắn vốn tưởng rằng là Sở Lôi lừa hắn, không nghĩ tới nàng thật sự còn sống!

“Bạch Ngọc!” Đỗ Phi Hồng nhìn thấy bộ dáng hắn tiều tụy, đau lòng sắp chết, bất chấp vết thương của mình, đem hết toàn lực nhào vào trong lòng ngực của hắn.

“Hong nhi. . . . .” Sở Bạch Ngọc ôm chặt lấy nàng, thề đời này không bao giờ buông tay nữa!

Nếu hỏi Đỗ Phi Hồng sau bao nhiêu kiếp nạn trở về nàng sẽ làm cái gì, nàng sẽ nói là sẽ không uống thuốc nữa, còn có nô bộc tỷ nữ thành đàn cũng sẽ không than phiền, hơn nữa đây cũng là từ lúc chào đời tới nay nàng lần đầu tiên cảm nhận, cái gì gọi là tay không thể chọn, miệng không thể nói.

Hai tay của nàng và cổ đều bị khóa sắt đã thương, lúc gỡ khóa sắt xuống thì miệng vết thương chỉ có thể dùng máu thịt lẫn lộn để hình dung.

Trên cổ quần vải trắng thật dày, nàng không thể làm hoạt động tùy ý, chỉ cần vừa động nhẹ nhàng, miệng vết thương sẽ rất đau, hại nàng chỉ có thể tựa ở bên giường, khiến nàng như tiểu thư khuê các không ra được khỏi cửa, cổng, hai tay của nàng cũng không khá hơn chút nào, làm chuyện gì cũng phải có người hỗ trợ mới được.

Nàng cảm giác mình giống một phế nhân, bất quá khi nàng cùng Bạch Ngọc nói như vậy thì hắn vẫn cười cười, nói chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi, nghe xong lòng nàng thật sự chua xót cực kỳ.

“Suy nghĩ cái gì?” Sở Bạch Ngọc ngồi ở bên giường, cầm lược tỉ mỉ chải mái tóc dài đang rối rắm, thấy nàng tựa hồ có chút xuất thần, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Nghĩ vết thương trên tay cùng trên cổ còn bao lâu mới có thể hồi phục.” Nàng thật sự không có thói quen để cho người ta hầu hạ như vậy.

Sở Bạch Ngọc khẽ vuốt qua cánh tay đang quấn thuốc của nàng, ánh mắt dịu dàng “Không vội, vết thương sẽ nhanh hồi phục.”

“Ân.” Nghe vậy, nàng lòng lại chua xót một trận. Nàng biết cái Đỗ Phi Hồng giả kia dọa hắn sợ, cho nên hắn cái gì cũng không cầu, chỉ cầu còn sống nàng bình an.

“Người có hỏi qua đại phu chưa, tóc của người. . . . .” Có lẽ là tại hắn quá mức lo lắng, nội trong một thời gian ngắn ngủn, tóc của hắn bạc đi không ít, nàng mỗi một lần nhìn thấy, lại một lần đau lòng.

“Không có hỏi, việc này không quan trọng, nàng đừng suy nghĩ nhiều.” Tóc cũng sẽ không đau, thành màu trắng liền cứ để màu trắng, bộ dáng coi như già trước tuổi đi.

“Chàng. . . . .” Đỗ Phi Hồng muốn nói lại thôi, kỳ thật nàng muốn hỏi về Vũ Thu Đồng một chút, nhưng là sợ nói ra lại để cho Bạch Ngọc nghĩ đến chuyện không tốt, sau khi nàng trở lại Sở phủ, mọi người cũng đều làm như không có người này, tuyệt đối không ở trước mặt nàng nhắc tới.

“Ân?” Kỳ thật hắn biết nàng muốn hỏi cái gì, nhưng hắn sẽ không nói .

Nét mặt thả lỏng một nửa, đáy mắt hắn hận ý nhanh biến mất. Hắn làm sao có thể bỏ qua nàng ta? Nàng nữ nhân điên cuồng, cho nàng sống tự do trên đời, sẽ chỉ làm Hồng nhi lâm vào nguy hiểm, hắn làm sao có

thể lại trải qua một lần nữa cái cảm giác tan nát cõi lòng này, cho nên trước khi nàng ta tới Trường An, đã bị người của Sở gia bắt lại.

Nàng có thể tâm ngoan thủ lạt, hấn Sở Bạch Ngọc cũng có thể! Hấn cũng đem nàng nhốt tại thâm sơn, nàng lúc trước ngược đãi Hồng nhi như thế nào, hấn liền đối chiếu lại như thế, gây ông đập lưng ông. Bất đồng duy nhất là, hấn sẽ cho nàng sống sót, cả đời đều bị cưỡng bách sống khôn sở ở trong sơn động.

Mà đại hỏa đoạt đi bốn mạng người của Chú Vũ Phường, hấn đã chứng minh là Vũ Huệ Ân đã mua lượng lớn dầu đốt, là thủ hạ của hấn phóng hỏa, chứng có hấn đã giao cho một vị tướng quân là bằng hữu của Ngũ thúc ở Trường An, xem Vũ Huệ Ân còn có thể càn rỡ tới khi nào!

Hấn thực nghĩ đến Vũ Mị Nương có thể bảo vệ hấn sao? Cũng không muốn nghĩ, hấn chỉ là thứ vụn vặt của Vũ gia, Vũ hậu còn không có nắm giữ binh quyền, làm sao có thể vì bảo trụ hấn, mà đắc tội những tướng quân khác, chỉ có hủy đi chi mạch Vũ gia này, Sở gia mới có thể chân chính bình yên, đồng thời đây cũng là giết gà dọa khỉ, cho thấy từ nay về sau tuyệt không nhúng tay đến triều đình, nếu ai lại dám làm càn, lập tức sẽ thành một cái Vũ Huệ Ân thứ hai!

Về phần Trưởng Tôn Vô Ưu. . . . . Ai, hấn ung dung tự tại không được lâu lắm, bởi vì không cần hấn phải ra tay, qua vài năm nữa dòng họ Trưởng Tôn sẽ nhận quả báo!

Hấn không nói, không có nghĩa là nàng đoán không được.”Bạch Ngọc, đem nàng giao cho quan phủ đi, nàng giết thôn nữ kia, lại đả thương không ít người, những chuyện đó đã khiến nàng không thoát tội được” Khê thở dài “Thiếp không hy vọng hai tay của chàng cũng bị lấy máu tươi. . . . . Nàng điên, chúng ta không cần phải cũng như thế.”

Nàng tưởng tượng được hấn sẽ đối đãi Vũ Thu Đồng như thế nào, ngay từ đầu nàng cũng nghĩ rất nhiều, nhưng Vũ Thu Đồng, nói toạc ra, cũng chỉ là một thiên kim đại tiểu thư bị làm hư, nàng hiểu được cho nên mới phải hủy hết những ý niệm trong đầu hấn.

Khi nàng trở về Sở phủ thì cha mẹ đã lo lắng đợi nàng rồi, vừa nhìn thấy nàng hai người đều khóc, nàng không phải là thương hại Vũ Thu Đồng, mà là Vũ Tướng quân, hấn cũng là một người phụ thân yêu thương nữ nhi, nhìn đến cha, nàng luôn nhịn không được nghĩ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, liền mềm lòng.

Mắt to đẫm lệ nhìn hấn, lộ ra thỉnh cầu không tiếng động, Sở Bạch Ngọc lẳng lẳng nhìn nàng một hồi lâu, mới nói: “Hảo. . . . . Nàng nói, ta nghe theo là được.”

Quên đi, dù sao Vũ Thu Đồng đã nửa điên rồi, đem nàng giao cho quan phủ cũng có thể, chứng cứ phạm tội của nàng vô cùng xác thực, bởi vì nàng ta bắt cóc Hồng nhi một chuyện oanh động cả nước, quan địa phương không có khả năng khai ân, hơn nữa chuyện Vũ Huệ n, nàng cuối cùng chạy không khỏi số chết, dù sao mặc kệ như thế nào, hấn chỉ cần nàng vĩnh viễn biến mất.

“Ân.” Nàng cười như đóa hoa nở rộ, nàng thật cao hứng hấn có thể buông tay.

“Nàng phải hồi phục nhanh lên một chút, cha mẹ ta vẫn chờ ta cưới nàng a!” Nàng yếu ớt như vậy, hấn ngay cả chạm vào nàng cũng không dám, chỉ sợ làm đau nàng.

“Cha mẹ đều trở về rồi? Thiếp như thế nào không thấy?” Nàng nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, người đến cũng chỉ có hấn cùng Lục thiếu gia, còn có bọn Phúc Quế.

“Cha mẹ muốn cho nàng tính dưỡng, cho nên không đến quấy rầy nàng, bọn họ đã chọn ngày lành rồi, ngay tại tháng sau.”

Đỗ Phi Hồng kinh ngạc tròn mắt “Nhanh như vậy?” Nàng còn tưởng rằng nếu nhanh cũng phải sang năm, như thế nào chỉ nháy mắt tháng sau sẽ lập gia đình?

“Ân, nàng không cao hứng sao?” Ánh mắt u ám.

Đỗ Phi Hồng theo bản năng lắc đầu, “Không —— a!” Vết thương trên cổ bị ảnh hưởng theo, đau đến khiến nàng kêu ai ai.

“Không có sao chứ? Nàng thật sự là!” Sở Bạch Ngọc đau lòng ôm mặt của nàng, cúi đầu thổi một chút lên vết thương trên cổ nàng.

Cổ nén đau, Đỗ Phi Hồng có chút cứng ngắc cười cười “Thiếp không mất hứng, chính là lo lắng vạn nhất tháng sau vết thương cũng còn chưa hồi phục, đến lúc đó muốn bãi đường thành thân như thế nào? Chẳng lẽ muốn một bên kêu ai nha, ai nha, một bên bãi đường với chàng sao?” Vừa nghĩ tới cái hình ảnh kia, nàng nhin cười không được, đến lúc đó bố chồng, mẹ chồng khẳng định thấy há hốc mồm.

Sở Bạch Ngọc cũng cười “Có phải không, ta đã hỏi qua đại phu, qua chừng mười ngày nữa, thương thể của nàng là có thể hồi phục gần như bình thường, tuyệt sẽ không cho nàng làm cái tân nương kêu ai nha.”

“Vậy là tốt rồi, miễn cho người ta nghĩ thiếp còn chưa vào cửa đã bị ngược đãi.”

Sở Bạch Ngọc trong mắt lưu quang chuyển động, hiện lên một chút ý cười, cố ý dán tại bên tai của nàng nói: “Ta chỉ biết buổi tối người nằm ở trên giường kêu ai ai mà thôi.”

Đỗ Phi Hồng vừa xấu hổ vừa tức giận “Chàng thật sự là không đứng đắn!”

“Nàng chính là yêu ta không đứng đắn!” Mỗi lần đều nói không muốn, nhưng còn không phải vẫn ngoan ngoãn để hắn chơi đùa sao.

Đỗ Phi Hồng liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn cố tình đắc ý nhìn nàng, ngẩng nhìn nàng cười duyên liên tục, một hồi lâu mới thu hồi tâm vui đùa, nghiêm túc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, thâm tình nói: “Ân, thiếp yêu chàng không đứng đắn, hơn nữa còn là rất yêu, rất yêu.”

Sở Bạch Ngọc ngẩn ra, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên nói như vậy, trong lòng tràn đầy cảm động, không tự kìm lòng được hai tay liền dịu dàng đem nàng ôm vào trong lòng, kích động không biết nên nói cái gì cho phải.

“Thiếp yêu chàng. . . . .” Đỗ Phi Hồng tựa vào bên tai hắn nhỏ giọng lặp lại.

Ôm chặt nàng, Sở Bạch Ngọc đột nhiên thấy thực may mắn vì năm đó đã ưng thuận nguyện vọng kia của tổ tiên Chúc gia, cũng nhờ vậy, mới khiến hắn có mặt trên đời này, mới có thể gặp được nàng.

“Ta cũng yêu nàng.”

Đỗ Phi Hồng nhắm mắt lại, mặc kệ vết thương trên tay có thể đau hay không, gắt gao quay lại ôm lấy hắn, một lòng cũng bởi vì lời nói yêu của hắn mà cảm động trào dâng .

“Ta cũng yêu nàng, bé con của ta.” Sở Bạch Ngọc vẫn là nhin không được nghĩ tiếp tục trên cột nàng.

“A! Chàng thật sự rất xấu nha! Sở Bạch Ngọc!” Bị hắn gọi như vậy, cảm động mới vừa rồi mất ráo, toàn bộ người lại nổi da gà, khiến nàng xấu hổ không thôi.

“Ha ha ha ha. . . . . Bé con, bé con.”

“Sở Bạch Ngọc!”

Vợ chồng Sở Hòa Kỳ vốn là muốn tới thăm con dâu tương lai, nghe được trong phòng truyền đến tiếng cười, đối mặt liếc nhìn, cười cười xoay người rời đi, quyết định để cho hai người trẻ tuổi ngọt ngào đi, dù sao cuộc sống sau này, còn rất dài mà!

Kết thúc

Sau khi hôn lễ náo nhiệt kết thúc, Đỗ Phi Hồng còn không có cơ hội nhìn thấy cha mẹ chồng của nàng, nguyên bản ngày hôm sau rời giường muốn lên sảnh dâng trà, sao biết mẹ chồng sớm lôi kéo cha chồng đi xem hội chùa .

Chính thức trở thành người của Sở gia, đối với Đỗ Phi Hồng mà nói cũng không có cái thay đổi gì quá lớn, ân. . . . . Duy nhất biến đổi là tên của nàng, kêu Sở Phi Hồng, thật không hay.

Vết thương trên người toàn bộ đã hồi phục tốt lắm, Đỗ Phi Hồng tự nhiên đợi không được, thật vất vả bỏ một đồng tỳ nữ, chạy đến bên hồ nước nhỏ ở hậu viện Sở phủ, “Wow. . . . . Đẹp quá nha!” Nàng đến Sở phủ lâu như vậy, cũng còn chưa từng tới nơi này đâu!

Đương nhiên là bởi vì Sở Bạch Ngọc không cho phép nàng, sợ nàng gặp nguy hiểm, nói cái gì cũng không chịu cho phép nàng .

Đã lâu không có tự tại, nhẹ nhàng như vậy rồi, Đỗ Phi Hồng ngâm nga bài hát, sung sướng đi ở bên trên đường mòn hồ, nhìn đến đóa hoa nhỏ ven đường, thuận tay hái được một đóa ở trong tay thường thức.

Cái đại lao đầu khủng bố kia (chắc chỉ anh Bạch Ngọc –), mỗi ngày đều phải một đồng người đi theo nàng, ai. . . . . Nền làm như thế nào mới có thể thoát khỏi a?

Đi tới đi lui, nàng đột nhiên phát hiện phía trước có một bóng người, cô nương kia tóc thật dài, bị rối tung ở sau gáy, ngồi xổm dưới một thân cây không biết đang làm cái gì, nàng tò mò phần khởi chạy tới, cho là có cái gì đó chơi vui. Nàng thật sự bị giam lâu lắm rồi, hiện tại tựa như chim nhỏ ra khỏi lồng sắt, chỉ muốn hướng phía chân trời bay đi.

Nữ tử ngồi xổm dưới tàng cây đang cố gắng đem lá cây gom lại, bên chân còn có vài cái khoai lang, vừa nghĩ tới hương vị ngọt ngào khoai lang nướng khi ăn, nàng nước miếng nhanh chảy xuống, bỗng dưng, nàng nghe được tiếng bước chân nhỏ từ phía sau truyền đến, phải đất trên tay, tò mò xoay người nhìn về phía người đi tới —

Mà Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy cô gái kia, cả người đều choáng váng. . . . .

Nàng có một đôi mắt đẹp nhất mà Đỗ Phi Hồng từng gặp qua, dường như ánh sao trên bầu trời sáng đều rơi xuống ở đáy mắt nàng, lóe ra động lòng người, khuôn mặt khéo léo, cái mũi rất xinh đẹp, môi hồng nõn như hoa, mặc trên người một bộ quần áo màu ngà ngà, khí chất phiêu nhiên xuất trần, giống như tiên nữ tái thế, hơn nữa. . . . . Trừ bỏ ánh mắt không giống, người nữ tử trước mắt này, cùng Sở Bạch Ngọc tựa như một cái khuôn đúc ra.

Chúc Dung buồn bực nhìn tiểu cô nương phía sau, không rõ tại sao vừa nhìn thấy mặt mình liền choáng váng. Trên mặt nàng dính gì sao? Nàng mới cử động chân còn muốn chạy đến bên hồ nhìn một chút, chợt nghe đến cô nương ngốc nói —

“Tiên nữ. . . . .” Đỗ Phi Hồng lại cảm nhận được ánh mắt rung động trước kia khi nàng nhìn Sở Bạch Ngọc.

Chúc Dung sững sốt, lập tức nhếch miệng cười vui vẻ, tiên nữ nha! “Người. . . . .”

Vừa mới muốn nói chuyện, không nghĩ tới đối phương đột nhiên vươn tay hướng tới phía trước ngực nàng, cái này đối thành nàng bị choáng váng!

Bên kia đường mòn, Sở Bạch Ngọc cùng cha vừa vặn đi tới, bọn họ là đến tìm Chúc Dung, không nghĩ tới vừa mới đến gần, liền thấy một màn như vậy, phụ tử cùng kinh ngạc trừng mắt nhìn con dâu trước mắt.

Đỗ Phi Hồng hưng phấn mà đỏ mặt, còn muốn xác nhận cho chính xác nên néo hai cái ở trên ngực rất tròn của Chúc Dung, Chúc Dung trong lúc nhất thời sững sốt, cũng đã quên lời muốn hỏi mà dừng lại.

Đỗ Phi Hồng vừa quay đầu mạnh, vừa vặn nhìn đến trượng phu đứng ở không xa, vô cùng vui vẻ nhắm phía hắn đi tới, một bên lớn tiếng nói: “Bạch Ngọc, Bạch Ngọc! Tiên nữ nha! Tiên nữ có bộ ngực nha!”

Sở Bạch Ngọc lập tức nhớ lại hoàn cảnh hai người gặp mặt lúc trước, lập tức biết thê tử lại ngẩn người rồi, nhin không được cất tiếng cười to, nàng làm sao có thể ngây thơ thành như vậy? Nha! Trời ạ!

“Ha ha ha. . . . .” Hắn cười đến nỗi phải tựa vào trên người phụ thân, mới chống đỡ được thân thể của mình. Đỗ Phi Hồng không biết hắn đang cười cái gì, thật cao hứng bắt lấy cánh tay hắn “Tiên nữ có bộ ngực nha!”

“Ha ha ha. . . . .” Sở Bạch Ngọc cười đến nước mắt đều rơi ra.

Sở Hòa Kỳ nhin cười, ước chừng đoán được là chuyện gì xảy ra rồi, bước nhanh đi đến trước mặt thê tử về mặt còn ngu ngơ.

Chúc Dung ngơ ngác nhìn trượng phu, chậm rãi nói: “Thiếp bị nữ nhân khinh bạc. . . . .”

Sở Hòa Kỳ cười xoa xoa đầu thê tử “Nàng là con dâu chúng ta.”

“Cái gì?” Chúc Dung kinh ngạc trừng to mắt “Thiếp lại có thể bị con dâu khinh bạc?”

Kia Phương Sở Bạch Ngọc thật vất vả đè nén ý cười điên cuồng, hai tay khoát lên trên vai Đỗ Phi Hồng, chậm rãi đem mặt nàng chuyển hướng tới cha mẹ, chỉ vào Chúc Dung nói : “Cái tiên nữ kia —— chính là, nương, ta!”

Đỗ Phi Hồng ghen hòng nhìn Chúc Dung trên trời, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại, nha! Không ——

Một cái sững sờ, một cái ngẩn người, phụ tử Sở Hòa Kỳ đối mắt liếc nhìn, nhin không được cất tiếng cười to.

Thế là truyện này cũng đã hoàn, *tung bông*, *tung pháo hoa*, truyện đầu tiên của ta cũng đã hoàn rồi, ta vui quá *nước mắt rơi tùm lum*, cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện của ta trong suốt thời gian qua, đặc biệt là xumuoi304 cảm ơn nàng nhiều lắm vì những comment của nàng đã giúp ta có thêm động lực , cũng cảm ơn nàng Trúc Dung vì luôn ủng hộ ta nhé *hun hun*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-doi-cuoi>